

PŘEDNÁŠKY Z OKRUHU LASENICOVÝCH ŽÁKŮ

vlastnoručně zaznamenal a k uveřejnění poskytl

LADISLAV BĚHOUNEK

RADOST.

Radost jest blahá citová reakce, kterou subjekt odpovídá na určité zásahy, podmíněné buď jeho činným nebo trpným jednáním. Zdrojem radosti může být subjektivní dobro, ať již hmotné nebo nehmotné, ona jest stálým výrazem světa živlového a nástrojem zdokonalování. Z tohoto hlediska odpovídala by radost živlu vzduchu. Když jsme byli do své práce vložili oheň (nadšení, vůli, atd.) a vodu (cit), uvolňuje se při daném průběhu dole (země) živél vzduchu. Podle projevu může být radost různé letory člověka živelně tedy kombinace živlu vzduchu se všemi ostatními. (Projevy výbušné — oheň, jásavé — vzduch, unylé — voda, vzrůstající — země.) V každém případě je radost výrazem našeho postoje ke skutečnosti a tento je dán výhradně vnitřní strukturou uvažovaného individua. V relativním životě tvoří radost relativní kladné hodnoty, anebo je jejich výslednicí. Radost není účelem života, nýbrž je jeho zpestřením a vzpruhou. Ve své nejdokonalejší podstatě vzniká účastí na radostech druhých. Radost je citová a spontánní citová reakce na utrpení a práci, kterou příroda koriguje přílišné výchylky bolesti. Může vznikati z důvodů morálních i nemorálních, ale vždy nese v sobě stigma utrpení. U profánního člověka je touha po radosti principem všeho zla, protože se domnívá, že dosáhne uskutečněním svých tužeb jediného, k trvalé radosti nezbytného pramene.

Otročení radosti jest vášní, její správné ovládnutí duševní mocí. Radost se vyvolává jakožto reakce na její protiklad. Schopný člověk může tedy takto evokovati ze všeho stvořeného jakýkoli pocit, tedy i radost. Trvalé hromadění jejich protikladů tak, aby se reakce co nejméně, nebo vůbec ve světě živlů neprojevila, mohli bychom nazvat reintegrační práci, která vede ke stavu netělesnosti, stavu prostému přání a hloubání. Zde radost jakožto produkt rozlišování v Já a Ne-já, pomíjí a nastává stav vnitřního slunce, které maže viny z osudu člověka, stav nepotřebující příčiny a rostoucí sám ze sebe ve světě principů.

CHOROBY Z FILOSOFICKÉHO HLEDISKA.

Každá nemoc je jednou z forem utrpení a pochází z těchto příčin:

- 1.) utrpení reintegrační,
- 2.) povahové defekty,
- 3.) důsledky amorálností duševních i fyzických, jež nazýváme také hříchy.

Nemoce první kategorie, vyskytují se velmi zřídka, nutno trpělivě snášeti a případně převést část utrpení do jiné sféry, nebo rozložením a nahrazením jeho ekvivalenty.

Choroby druhé kategorie jsou vyléčitelné, odstraníme-li včas vadu temperamentu, načež nemoc přejde sama sebou.

Skutečně vyléčit bez odstranění příčiny lze jen choroby třetí kategorie, pakliže v konání amorálností nepokračujeme. Jsme vždy povinni svoji nemoc léčiti, při čemž můžeme intenzitu utrpení tohoto druhu rozkládati nebo nahrazovati jeho ekvivalenty.

Léčiti choroby jiných lidí jest nám dovoleno jen v rámci fyzických prostředků. Prozřetelnost si ce stejně nezměníme, ale zachováme se alespoň morálně. Nesmíme užít prostředků hermetických, vyjma spagyrických přípravků a to bez udání přípravy a původu léků. Léčba mumiální jest zakázaná, transplantovati lze do říše minerální, méně do říše rostlinné a nikdy do říše živočišné. !!!

Užijeme-li ve výjimečných případech v krajní nouzi k vyléčení přesto hermetických poznatků, jest tento zásah vlastně profanací a přebíráme plnou zodpovědnost za další vývoj uzdraveného ve smyslu reintegračním. To platí tím více u dětí, pro které jest lépe, zemřou-li včas.

PROFANACE A ZODPOVĚDNOST.

Profanací jest zjevování pravd vyšší úrovně v pláni nižší a tím zatížení tvora nižší úrovně zodpovědností, jež je jeho stupni vývoje neúnosná. To platí zejména pro případ, kdy si hlásanou pravdu plně uvědomuje, ať již intelektuálně či pocitově, ale jeho stupeň morálky je dosud nízký, takže důsledky jich zneužijí. Zodpovědnost nese sám, nýbrž se o ní dělí se zjevovatelem a intenzita zodpovědnosti jest různá podle povahy pravdy a poměru obou účastníků.

Žák nese výlučně sám zodpovědnost, zneužije-li pravdy, kterou dokonale pochopil, uvědomil si důsledky z ní plynoucí a je-li morální výše alespoň téhož stupně, ve kterém je tato pravda domovem. Zde nelze mluvit o zatížení zodpovědností jeho stupni vývoje neúnosnou.

Ale i učitel-zjevovatel nese zodpovědnost výlučně sám, prozradí-li svým žákům více, než stačí pochopit, prožít a uvědomit si důsledky z hlásané pravdy.

V této souvislosti můžeme hovořit o zodpovědnosti:

- 1.) přímé, tj. nese-li člověk zodpovědnost sám,
- 2.) nepřímé, tj. nese-li člověk spoluzodpovědnost za chybný krok druhého.

Dále jest zodpovědnost:

- 1.) aktivní, kterou přebíráme hlásáním pravd,
- 2.) pasivní, nezjevíme-li v pravý čas hledajícímu pravdu, nebo neupozorníme-li jej na následky nějakého jeho činu, o kterém víme, že jest nesprávný. Naproti tomu dlužno míti na paměti, že pravdu pochopí dokonale jen ten, kdo dlouho bloudil a marně ji hledal. Proto klademe důraz na slova „v pravý čas“.

Všeobecně lze říci, že vliv zla profanací způsobeného trvá jenom v rozsahu bezprostředního kruhu, v němž byla tato způsobena, čili v řetězu činů zla se zodpovědnost vztahuje hlavně jen na předchozí článek a vliv z dalších článků je zpravidla jen nepatrný. Důsledky plynoucí ze zodpovědnosti projevují se podle povahy zodpovědnosti buď ve sféře fyzické nebo vyšší. Na fyzické pláni manifestuje se v utrpení, které je možno mírniti rozkladem jeho složek nebo použitím jeho ekvivalentů. V úrovni vyšší trvají následky tak dlouho, jako zlo profanací způsobené a neznáme zatím způsobů, jimiž by bylo možno je nyní v našem hmotném světě zmírniti.

Závěrem lze říci, že nejlepší cestou, jak zjevovati pravdy a vyhnouti se alespoň z velké části zodpovědnosti, jest podávati je ve formě symbolické, ve formě legend, mýtů apod. Kdo svou dosavadní práci dospěl určité výše, ten skrytou pravdu pochopí, a pro ostatní zůstává i nadále pouhou pohádkou bez bližšího smyslu. Další přednost spočívá v tom, že tradice nám tyto pravdy v symbolickém rouše udržuje a předává, takže hledající kdykoli a všude mohou z této nevyčerpatelné studnice těžiti věčnou pravdu.

POSLOUPNOST ČINŮ A ZÁKON KARMY.

Popud ke každému jednání a činů vyplývá ze tří druhů:

- 1.) svobodné lidské vůle,
- 2.) inspirace,
- 3.) zákona.

Všechny činy postupem času na sebe navazují a směřují jedním směrem, při čemž počáteční plynou ze svobodné lidské vůle, vedou k činům inspirovaným — podle povahy buď vysokými nebo nízkými silami — a konečnými články řetězu jsou činy diktované zákonem.

Lokalita těchto druhů jest analogická potrojnému dělení člověka.

- 1.) vůle — tělo
- 2.) inspirace — duše
- 3.) zákon — duch

Z toho lze usuzovati, že svobodná lidská vůle jest podmíněná fysickým tvarem, že inspirace působí na duši a náš duch — božská jiskra — jest naším soudcem, jenž bdí nad naplněním zákona, který jest pouze důsledkem předchozích činů obou nižších kategorií. Tím můžeme vysvětlit dočasné vítězství zla, neboť jest zapotřebí určitého času, než po řetězu činů projeví se první čin zákona. Tato doba musí ale přijíti a tento fakt nazýváme karmou.

Skutky plynoucí ze svobodné vůle, jsou naším projevem aktivním. Činy inspirační jsou pasivní a činy zákona mohou se — z našeho hmotného stanoviska — jeviti jako aktivní nebo pasivní, ač ve skutečnosti jsou funkčním projevem jediné entity nepolarisované. Neboť tato entita bytuje ve vyšší úrovni a jenom jejím promítnutím do fysické oblasti se nám jeví jako polarisovaná.

Dosud uvažujeme o trojnosti činů ve hmotě. Tatáž analogie platí ve sféře duševní i duchovní, při čemž „zákon“ jako výslednice kladu a záporu předchozího bytuje vždy v další, vyšší pláni, takže ve sféře ducha zákon zasahuje přímo prapříčinu.

Tím dospíváme k číslu 9, jako je hierarchií. Desítku, která je dokončením a současně počátkem, nalezneme v původu činů, o němž jsme dosud nemluvili a tím je zásah Prozřetelnosti. Prozřetelnost může, ale nemusí zasáhnout všude ve všech sférách na počátku, uprostřed nebo na konci řetězu důsledných činů a její zásah je neurčitelný, nevyzpytatelný, ježto vyplývá z nám nepochopitelného Zákona a znamená to, co nazýváme „milostí Boží“.

POKUŠENÍ.

Naše pojetí dobra a zla je nedokonalé a náš postoj vůči nim musí být v souladu s všeobecným chápáním dobra a zla v jejich fysických, tj. zemských projevech. To, co svobodná lidská morálka považuje za dobro, musíme respektovat i my.

Je známo, že i nižší síly astrální nebo i z jiných sfér mohou inspirovati. Tyto nežádoucí inspirace musíme považovat za druh pokušení, jež jest normálním průvodním jevem při reintegračním spění a jeho intenzita jest úměrná intenzitě psychických sil, které tímto spěním probouzíme, a které jsou taktéž jen pouhým průvodním jevem.

Jedním z druhů pokušení — jistě velmi častým — jest uplatnění vyšších probuzených sil v profánním životě. Pohnutky pro užití těchto sil jsou diktovány naším pojetím dobra nebo zla. Pokud se týče zla, jest samozřejmý náš odmítavý postoj vůči užití vyšších sil.

Zdálo by se, že používání okultních poznatků a sil ke konání fyzického dobra jest nejen dovoleno, ale i doporučováno. Není to však správný názor, neboť naše představy o dobru jistě se nemohou krýti s pojetím dobra z hlediska absolutního a tím směšujeme dva světy. Naše stanovisko musí být analogické s naším postojem vůči chorobám jiných lidí, tj. konati fyzické dobro fyzickými prostředky.

Okolnost, že mnozí duchovní velikáni v průběhu dějin používali svých vyšších schopností ku konání fyzického dobra (zázraky), náš názor posiluje. Konání zázraků mělo význam jen podružný a sloužilo spíše jako pomocné a přípravné práce k naplnění speciálního poslání těchto zasvěcenců. Ačkoliv si osvojili vyšší schopnosti již dávno dříve, přikročili k jejich užití teprve tehdy, až když měli svůj životní úkol jasně před sebou.

DUCHOVNÍ PÝCHA.

Duchovní pýcha nastává, ztrácí-li člověk konkrétní cíl. Má-li člověk konkrétní cíl, ale pohybuje se v prostředí nižším, mu neodpovídajícím, také podléhá jistě pýše, která ale není smrtelně působící, nýbrž prýstící ze skutečné duchovní převahy.

Dospěje-li člověk ve svém vývoji tak dalece, že nevidí a neuvědomuje si konkrétního cíle, tedy cítí se bohorovným a zmocňuje se ho pýcha smrtelná, ježto se zastavuje a nejde s proudem. V tom je výhoda zasvěcovacích středisek, že neofyt se neodráží od svého okolí, nýbrž spěje neznatelně s celým kolektivem vzhůru.

REINTEGRACE A JEJÍ CESTY.

(Přednáška mistra Milana v klubu)

Problém reintegrace a jejích cest spočívá vlastně na dedukci ze dvou zákonů:

- 1.) zákon o výběrové slučivosti,
- 2.) zákon o indukci.

Jsou na sobě přímo závislé a přímo ze sebe vyvozené a hlavně jimi můžeme zdůvodnit a ověřit možnost duchovního vývoje, který nazýváme reintegrací. Její definice: reintegrací rozumíme vědomý nebo chtěný, nevědomý nebo automatický postupný vývoj duchovní podstaty kteréhokoliv živého tvora tak, aby podle zákona o výběrové slučivosti mohla v sobě indukovat chvění a působení vyšších sil a úrovní, úměrné s tímto vývojem.

Poněvadž však mluvíme o duchovnu, musíme fyzické tělo pokládati pouze za prostředí, nebo Sad v němž se tento zušlechťovací proces ducha odehrává, spadá zde jako přímý protipól v úvahu oblast instinktivní nebo pudová, která bezprostředně indukuje změny, nastávající v úrovni ducha a naopak.

Takto jsou všechny způsoby reintegrace teoreticky rozděleny na dvě velké třídy: první v níž dosahuje tvor svého cíle, působením na instinkt, a druhá zahrnující v sobě všechny metody, vycházející principiálně z působení na ducha.

Podtrhl jsem, že toto rozdělení je pouze teoretické. Proč? Poněvadž duchovno, nejvyšší lidská složka jest přímým pojítkem s oblastmi vyššími a přizpůsobuje se mnohem snáze oblasti instinktivní, než úroveň pudová duchovní. Pudová oblast má stále přímý a bezprostřední kontakt s vlivy materiálního světa, zpravidla pro reintegraci vlastní málo žádanými, proto všichni z těch, kteří jdou po cestě druhé, musí do jisté míry zápasiti se svým instinktem a stále měniti a zušlechťovati svůj pudový svět.

Jen tomu je dáno světlo, kdo jest ho hoden; věděti znamená mít zodpovědnost a člověk, jenž je hoden zodpovědnosti, dojde i věděni.

Do skupiny, v níž dosahuje tvor svého cíle působením na instinkt, patří většinou všechny nevědomé nebo automatické způsoby reintegrace. Jest to i cesta přírody, velmi pozvolná, dlouho trvající a osudová.

Druhá skupina obsahuje mimo jiné i většinu těch, kteří pracují vědomě nebo chtěně. Sem patří i cesty člověka, cesty filosofie a moudrosti.

Které jsou hlavní dva symbolické principy těchto dvou oblastí? Láska a Rozum.

Láska: Co všechno z ní soudobá křesťanská éra neudělala? Jaké pitvorné zvraty a úchylnosti zplodili vykladači litery Písma náboženství, které není ničím jiným než náboženstvím Lásky? Tvoří se v ní směr mravnosti a smyslnosti, nemravnosti a libosti, prostě všechno, co chcete, poněvadž již téměř nikdo neví, co to jest.

A tak docházíme k objevu, že existují lásky vadné, hříšné, veliké, nízké a jiné. Ale přes všechno toto dělení pokrytecké moudrosti neexistuje víc než láska a neláska, a v obojí může být smyslnost, neboť lásku můžeme jediné definovat jako božskou touhu dávat nikoli brát. Věřím, že nebudete pokládat za přehnané tvrzení, že láska prolíná celou naší instinktivní oblast, ona to jest, jež zplodila všechno nezbytné utrpení a bolest, kterou se člověk dostává k cíli, neboť milovati znamená vždy trpět. Věřím dokonce, že i akt plození jest pramenem nezměrného utrpení pro rozeného, a i každá psychická bolest a každý cit mají svoje kořeny v lásce. Může-li si někdo představit modlitbu bez zvláštního pocitu lásky, pak se jistě nikdy doopravdy nemodlil....

Zkoumáním aury přesvědčíme se snadno, že existují v astrálním těle každého tvora dvě velká ohniska, postavená zpravidla podél jeho tělesné osy: ohnisko instinktivní nebo pohlavní a ohnisko intelektuální, rozumové nebo mozkové. Semenem univerzální lásky jest láska pohlavní, daná do vínku každému živému tvorovi, jejím posláním jest vykvést v lásku božskou. Aplikováno na auru znamená to spojit obě ohniska, tj. vyvést pohlavní centrum podél páteře do mozku.

Principem druhé skupiny jest rozum a jemu odpovídá filosofie. Znamená-li reintegrace instinktem motorisovati centrum pohlavní, jest cílem reintegrace intelektu docílení spojení obou ohnisek zvýšením přitažlivé síly ohniska mozkového. Děje se to cestou duchovní práce, kterou staří nazývají filosofii, ale jež nemá ničeho společného s moderními vědeckými metodami.

Posvátná filosofie jest určitým druhem syntézy vědy a umění a jest to, přenést člověka do jiné soustavy existenční, pro níž nejsou uzpůsobeny omezené smysly průměrného člověka, zatíženého navyklymi představami milionletého vývoje. Vede k dokonalé abstrakci od hmoty a fyzické smyslnosti syntetickým zjednodušováním pojmů.

Tolik o dvou základních principech, tradiční věda mluví ale o třech. Odpovídá-li instinktu láska a krása, intelektu posvátná filosofie a vědění, jest třetím principem — síla, analogie morálky. A poněvadž příroda nezná nikde prudkých přechodů, nebude ani v praxi žádná z druhů reintegračních cest osvobozena od prvků ostatních, všechny musí počítati se všemi třemi principy, a chtěli-li bychom dáti těmto cestám přesná jména, mohli bychom jediné mluvit o systému převážně filosofickém, převážně estetickém, nebo převážně morálním.

Nutnost zařazení těchto principů síly nebo morálky, jež jest analogické alchymistické soli, do každého reintegračního systému, vyplývá již zcela logicky z konstrukce astrálního těla. Představuje aurickou páteř, která jest jedinou cestou, po níž může vystoupit pohlavní ohnisko vzhůru, aby se spojilo s centrem intelektu.

Takto dospěli jsme k rozdělení všech reintegračních systémů podle čísla dvě a tři, tj. v řeči symboliky tajných řádů podle dvou sloupů a tří pilířů: sloupy představují stav vůle: reintegrace vědomá a spontánní, pilíře Vědění nebo Intelektu, Síla nebo Morálka a Krása nebo Instinkt. Zbývá zařaditi do tohoto schématu příslušné systémy podle těchto prvků.

Spontánní nebo automatické reintegraci podléhá bez výjimky všechno stvořené, jež si neuvědomilo ještě možnost práce na sobě samém. Děje se tak velmi pozvolna analogicky se všemi procesy, jež se odehrávají ve viditelné přírodě.

Chtěná nebo vědomá reintegrace bývá pokládána za výsadu člověka, jest to povinná cesta těch, kteří jsou schopni pochopit nutnost evoluce, tj. těch, kteří — podle terminologie hermetické — probudili v sobě božskou jiskru.

Do vývojového systému krásy nebo instinktu patří téměř všechna náboženství, většina sekt a řádů hlavně Aissauové, Sad-Bayové a systém Eulidy. Jejím společným znakem jest touha po realizování jim odpovídající morálky a dosažení ideálu harmonie nebo krásy a tedy i dobra.

Dalším pilířem, který představuje komplex samostatných systémů, jest Síla nebo Morálka. Předpokládá zpravidla ovládnutí systému krásy a proto vychází již z určitého náboženství na němž staví svoje učení. Martinismus, zednářství, sv. grál a mnohé nábožensko-morální společnosti jsou jeho příkladem.

System Intelektu nebo Vědění tvoří si pak první dva pilíře samostatně a jeho ovládnutí a zpracování předkládají v prvních třech stupních svým neofytům jako absolutně nevyhnutelnou podmínku dalšího vývoje a postupu. Příkladem: Krata Repoa, S. E. S., R. C., atd.

Tím končím svoje krátké pojednání, jehož hlavním účelem bylo upozornit v aplikaci na problém reintegračních kolektiv, na tři hlavní analogie Krávy, Síly, Vědění — tj. na lásku, morálku a filosofii.

V morálce promítá se tajemství síly a vůle; je cestou po níž instinkt k intelektu k ideálu syntézy tzv. „těla oslaveného“. Proto i páteř bývá označována za symbol morálky. Síla a vůle v morálce ukrytá dovede všechny propasti prostoru i času, jež indikuje v sobě intelekt, shrnouti do pouhého člověka a pochopení všeho, co člověk může chápati, dává intelekt každému, kdo jest hoden pravého jména Filosof.

A právě tato filosofie, která jest analogií symbolu chrámového Vědění dává poznání absolutní spravedlivé morálky, sfér řídicích dění tohoto světa, neboť vede nás k nekompromisnímu poznání, že všechno stvořené bez rozdílu druhu, povahy nebo místa, jest přímo, úměrně dle svých schopností účastno na individuálním nebo kolektivním vývoji, jenž cílí do nedozírných dálek a přes nezměřitelné dobové úseky k Světlu, jež Rosekruciáni nazývali Pramenem Lásky, Filosofové Velkým Architektem a ostatní Bohem.

ANALOGIE FYSICKÝCH ZÁKONŮ.

Látka úrovně vyšší jeví se jako energie ve sféře nižší. Sídlí na povrchu a řídí se zákony jako statická elektřina. Látka myšlenky jest astrální látkou. Může se nabíjeti do koule či sobě analogického tvaru (mumie, volt).

Akce dá se přirovnati s první kartou Tarotu. Vybíjí se v objektu, dle analogie třetí elektřiny. Objekt a mumie reprezentují dva vybíječe. Energii k tomu nutnou lze též kondensovati do koule či tvaru při zachování zákonů o fluidických kondenzátorech (posvátné předměty, mumiální léčba)

Stín reprezentuje astrál. Na stínu můžeme prováděti magické operace (léčení, sugesce, zabití, atd.). Stín je v noci citlivější. Noční stín docílíme osvětlením přední části těla. Stínem, tj. astrálem osoby lze nasytiti nějakou látku a pak na ni působiti. Magnetisujeme-li vodu, na vodu má ruka vrhati stín.

Tělo nebo jeho část, i oddělená, jest poutačem astrálu. Působíme-li magicky na část, působíme tím i na celek. Např.: lze do zatavené baňky s magnetisovanou vodou přidati krev, slin, výměšků apod. a vystaviti slunečným paprskům. Tím ovlivňujeme přímo zdravotní stav osoby, jejíž exkrementy jsme vložili do baňky.

SYMBOL A RITUÁL.

Symbol je zastoupená část jiného celku, jehož určitý charakter chceme vyzdvihnouti. Lze symbolisovati: věc, vlastnosti, a dějství nějakého celku a jen skutečnosti stvořené. Cokoli může symbolisovati jen v čase a prostoru.

Prvky symbolu a symbolisovaný celek musí býti v určité korespondenci tvarové (věc), silové (vlastnosti), dějové. Symbolisovaná věc, její vlastnosti a její zapříčiněné dějství tvoří nerozdílný celek, jsou troj-jediné. Totéž u symbolu, ale rozloženo v čase a prostoru.

Proto pracuje rituál s věcí (symbolem) na určitém místě, po určitý čas. Rituál se symbolem uvádí nás v přítomnosti trojjedinosti symbolisovaného celku. Rituál jest prostředkem k oživení symbolu v pocitové sféře operátora. Symbol sám je statický. Rituál jej činí živým a přítomným tělem, vlastnostmi (silou, dějstvím, životem). Pak jest zde tělo, duše, duch. Život plyne ze syntézy těla a síly.

Rituál zpřítomňuje božství, na jehož chápání nestačí ani cit, ani rozum. Proto pocit, který jest jejich syntézou. Funkce vůle se při tom omezuje na tlumení těchto dvou složek, člověk se pocitu podává.

Po ustoupení citu a rozumu uplatňují se v nás vyšší složky duše, duše sytí se přítomným božstvím, a tj. pocít přítomnosti ducha.

Mluvené části rituálu musí býti známy bez rozumového přemýšlení a vzpomínání, aby pocit navozovaly.

Svoje pocitové bohatství ukládáme do egregorů a tím žijeme v přítomnosti ducha, kdykoli chceme. Tvoříme bytost, děláme rituál pro tvoření bytosti. Naše ochota poddati se jest kus naší duše a reprezentuje touhu duše po absolutní svobodě ducha. V pocitu umírá mluva země (cit a rozum).

Rituál jest práce, která nám pomáhá syntetisovati duši s duchem. To jest syntéza makrokosmu a mikrokosmu. Rituál jest tvůrčí akce. Zde jest princip relikvií, posvátných předmětů, mší.

SUBTRAHENTNÍ BYTOSTI.

(přednáška Mistra Milana v klubu)

Pojednání omezíme na subtrahentní bytosti v užším smyslu, tj. bytosti zplozené člověkem ve sféře jemu neviditelné. Jsou to:

- 1.) larvy,
- 2.) strašidelné jevy,
- 3.) tzv. služební duchové,
- 4.) bytosti egregorické,
- 5.) démoni.

Larva jest živoucí bytost, vytvořená zpravidla nevědomě a neúmyslně v astrální oblasti svého tvůrce, na něm zcela závislá a z něho žijící. Kabala rozeznává podle kvality dva druhy larev:

- a.) larvy kategorické,
- b.) larvy sanegorické.

První skupina jest pojmenována podle satana Kategora, jenž jest jednou ze tří tváří Samaelových; jsou to larvy zlých skutků a vlastností, a jejich úkolem jest sváděti svého ploditele k dalšímu zlu a pak se státi živou obžalobou.

Skupina druhá, tj. larvy skutků a vlastností dobrých, jest podle kabalistického učení ovládána andělem Cadkielem, jenž patří do řádu duchů Jupiterových. I zde, v suché kabale, jest naznačena idea božského milosrdenství: jedna larva sanegorická převáží několik kategorických.

Poutaly-li se larvy na fysicky živého ploditele, strašidelné jevy jsou zpravidla vždy vázány na prostředí a místo, v němž vznikly. Nemůžeme o nich říci, ani že jsou vytvořeny vědomě, ani nevědomě jako larvy: jsou to následky výbuchu představivosti motorisované hrůzou fysické bytosti, nebo, velmi nepřesně řečeno, kategorické larvy zasahující svou žalující mocí až do oblastí fysického vnímání.

Mezi strašidelnými jevy a tak zv. služebními duchy tvoří jakýsi přechod zvláštní skupina subtrahentních bytostí, vznikajících při kletbě nebo proklínání. Takovýto útvar jest již při svém vzniku, ať již úmyslně nebo nechtěně určen k vegetování na jiném subjektu než na svém tvůrci. Intensita jeho působení jest přímo závislá na vlastních larvách dotyčného subjektu a způsobu, jakým jest její zásah přijímán (strach).

Služební duch jest úmyslné a záměrné vytvoření larvy, jež má speciální určení.

Bytosti egregorické mohou býti úmyslné a dekretované, nebo nechtěné.

Rozeznáváme egregory:

- 1.) tajných společností, které jsou vědecké a vědomé,
- 2.) náboženské, v nichž jest užíváno i nevědomého davu pomocí náboženských představ,
- 3.) národnostní, též s užitím nebo lépe zpravidla zneužitím davu, jemuž byla naštěpována příslušná ideologie. Patří vlastně svou podstatou buď mezi davové larvy nebo služební duchy.

Démony mohou se státi egregorické bytosti všech předchozích kategorií, byly-li nasyceny krví. Tím prodlužuje se jejich život a nabývají schopnosti se množit.

Kterak vznikají subtrahentní bytosti?

Subtrahentní bytosti vznikají plozením astrálního těla nebo astrální úrovně ploditele, jež jest oplodněna představivostí jeho podvědomí. Zdálo by se, že rozum nehraje v tomto případě žádné role, ale nezapomínejme, že rozumové zážitky se ukládají do podvědomí, které jest přímým působcem tohoto plození.

Jaké jsou podmínky vzniku těchto bytostí?

- 1.) dvě úrovně: dekretující a matriční,
- 2.) rytmické prostředí,
- 3.) rázem přerušená citová emoce,
- 4.) trvalé udržování.

Bod první jest dán přirozenou konstrukcí tvůrčí bytosti.

Prostředí a jeho rytmus tvoří tzv. rituál — má míti tři náležitosti trvale opakované:

- 1.) gesto,
- 2.) slovo,
- 3.) představu.

Když se byl rituál vžil tak, že se stal samozřejmostí, doplňuje se podmínkou třetí (rázem přerušená citová emoce); to jest tzv. kulminační bod rituálu: inkantace, opojení, modlitba atd. přerušená rázem mdlobami, neočekávaným hlukem, abulií (úder na gong), tedy odvedením pozornosti. Někde toto přerušení nastává dokonce smrtí, následující po dlouhém citovém utrpení sebevražedného obřadu jako např. harakiri.

Podmínku čtvrtou tvoří dále opakovaný rituál, často i askese, jejímž účelem jest usnadnění odbavování životodárné ektoplasmy.

Příklady tvorby subtrahentních bytostí: při plození larev nahrazují zvyky rituál, neboť jimi každý fyzický tvor přivádí se zcela podvědomě k rituálnosti. Vznikají nedobrovolně a neúmyslně. U kategorických larev předpokládáme zcela automatické přerušení již proto, že špatné činy, jichž jsme se dopustili, velmi snadno alespoň na čas zapomínáme. Jinak jest tomu u larev sanegorických: nezapomínáme-li vykonaného dobra, nemůže sanegorická larva vzniknouti, a proto takového dobro není vlastně dobrem skutečným. Tím jest zdůvodněno biblické rčení, že levice nemá věděti, co dělá pravice.

Při vzniku strašidelných bytostí jest citová emoce hrůzou nebo lítostí umírajícího člověka, přičemž přerušení uskutečňuje se smrtí. Zvláštní úlohu má zde rituál, jež nahrazuje prostředí, tak živě vtisknuté do podvědomé sféry ničitele i ničeného, proto jest jev vždy lokálně odvislý a realisuje se opakováním rituálních podmínek, tj. viděním prostředí a pociťováním zvláštního dojmu, kterým působí a jenž může vyústiti až do strachu.

Gesto, slovo a představa jsou základními podmínkami plození jak služebných duchů, tak i davových egregorů. V druhém případě jest dbáno vždy a především toho, aby dav pod jakoukoliv zámkou jednotně a jednoznačně tyto rituální příkazy plnil, neboť na množství obřadníků a době obřadu závisí síla zamýšleného egregora. Otázka přerušení citové emoce řeší se již velmi snadno tak, že davu jest vydána náhle v plen sensace celostátního významu, která jej odvede od ustálených představ na dobu nutnou k tvorbě.

Každá larva a každá subtrahentní bytost vůbec snaží se dosáhnouti určité samostatnosti, která by jí dala možnosti prodloužení života nezávislého na svém ploditeli a schopnost ploditi dále. Toto může býti naplněno jedině krví, o níž mluví se již v Odyssey při vypravování o čarodějnici Kirké. Z tohoto aspektu jest též zajímavý význam a smysl smírné krvavé oběti, o níž se tak často mluví ve Starém Zákoně. Prolitím krve osamostatňuje se kategorická larva a může v příznivém případě opustiti svého tvůrce. Jest ovšem otázkou, není-li tento zvyk pouze spekulativním, poněvadž účinek krve může se rozšířiti i na larvy sanegorické, čímž všechen předchozí život obětujícího stává se zbytečným. Zatímco z egregora kategorické podstaty vzniká démon prolitím krve vraždou, sanegorický tedy i náboženský démon jest podmíněn krví obětí. Rozdíl mezi oběma jest jenom ve způsobu jejich udržování: první vyžaduje další zlo a další vraždy, druhému postačí akt víry, modliteb a náboženské devotnosti.

Shora uvedené zásady uvádí v praxi klasický rituál tzv. zeleného myslivce, ve kterém se tvoří démon z larvy tím, že se při evokaci nutí ke zhmotnění pohružkou zkažením připravené čerstvé krve přilítím kyseliny. Larva, jež má vždy touhu po vtělení a přeměně v démona, raději se materialisuje, než aby dopustila ztrátu příležitosti k samostatnému životu způsobem zničení krve.

Dnešní doba, ve které, jak praví Graken, rozum jest spoután do uniformy a pochoduje s masami, dnešní doba, v níž celá božská část člověka, jež touží po čisté pravdě, jest podrobena násilí tupé poslušnosti, jest osudovější, mnohem osudovější, než by se komu zdálo: mocnému egregoru pýchy lije se do hrdla krev, celé potoky drahocenné, vzácné krve, která má moc učiniti z něj příšeru schopnou přežiti ještě celé věky v plenění toho, co má zůstatí člověka drahým a svatým.

OSUD.

(přednáška sestry Violy v klubu na jaře 1941)

Základní hermetickou otázkou, která obyčejně nebývá dosti jasně a konkrétně zodpovězena je otázka osudu. Co to vlastně osud je? Je to zásah vyšších sil do přírodního, tedy i lidského dění; zásah, jehož následkům nemůže se ani příroda, ani jednotlivec vyhnouti.

Naprostá víra v osud vytvořila tzv. fatalismus. Fatalisty stávají se obyčejní lidé, kterým byla skutečností ověřena řada proroctví získaných lhostejno kterou mantickou metodou, nebo lidé, na které se hrne jedno neštěstí za druhým, takže jsou již vyčerpáni, nedovedou si svůj stav jinak zdůvodnit než osudem, s kterým jest bezúčelno, dle jejich názoru, bojovati a odevzdávají se mu absolutně. Je to úplně pasivní postoj k životu, do jisté míry pohodlný, ale z hermetického hlediska rozhodně nesprávný.

Pro opak fatalismu, který zabíhá do oblasti krajního ateismu nemáme názvu, snad bychom jej mohli nazývat pýchou, protože nevěřím-li, že existuje něco, co řídí všechno dění, popírám tím boha, a považuji se za takovou korunu tvorstva, že nedovedu ve své pýše připustiti něco, co by mohlo zasahovati do mého života. Jednotlivci tohoto druhu rekrutují se většinou z řad lidí úspěšných a krajně sobeckých. Takto staví se proti sobě dva protiklady, z nichž ale každý sám o sobě je extrémem. Ale jako vždy mezi extrémy existuje zlatá střední cesta, i zde ji nacházíme v tzv. oddanosti do vůle boží. Propaguje ji v první řadě křesťanství, lidová přísloví, ba i všední život sám jest jejím neustálým potvrzováním. Co jest odevzdat se do vůle boží? V první řadě to předpokládá všimati si života a to ve všech jeho projevech a víře v božskou spravedlnost. To neznamená přijímati vše resignovaně, ani prorážeti zeď hlavou, nýbrž řešiti, vpravit se do dané situace a snažit se najíti k ní řešení, jest lhostejno, přivedla-li k takovému chápání osudu zbožného člověka věta, že „co Bůh činí, dobře činí,“ anebo dojde-li k ní filosof či učenec po dlouhém studiu, až zjistí zákonitosti a řád, který vládne ve všem, co jest na světě a sezná, že sám je jest jen nepatrným práškem, jenž se musí tomuto řádu podříditi.

Pokusme si nyní ujasnit si pojem osudu u hermetika, který je odlišný od všech předchozích tím, že pracuje na sobě. Touto prací získává neklamný důkaz, že osud má takový, jaký si jej vytvoří. Ví sice, že Prozřetelností jest jeho životní dráha v hrubých rysech určena, ale ví též, že jest mu dána i svobodná vůle, která mu ponechává vždy alternativní jednání. A nyní dle toho, do jaké míry a jak svobodně vůle užívá, si zapřičiňuje osud, jenž je výslednicí jeho skutků.

Kterak se osud hermetika naplňuje a ovlivňuje?

Na osud lze působiti hmotně nebo duchovně:

- 1.) buď usměrňovati děj na vlastní pláni hmotné,
- 2.) na vlastní pláni duchovní.

Pro první případ platila by morálka hodnoty, pro druhý morálka ducha. Obě, pokud se týče jejich účinků, působí protichůdně. Prostě věnuji-li se hmotě, odměňuje se mi hmota, a naopak.

Nebude tedy hermetik vytvářet a živit spoustu larev, kterou nevědomky mají lidé profánní, ale nebude taky očekávati za své dobré skutky nějaké odměny od osudu, neboť jejich plnění jest pro něho samozřejmostí. Nemůžeme též u hermetika mluvit o přízni osudu či nepřízni osudu, neboť jeho stanovisko je odlišné od nazírání profánního světa. Blahobyť jest mu do jisté míry překážkou a utrpení nazývá milostí Boží.

ŽIVOT A SMRT.

(ing. Teyrovský)

Život a smrt, smrt a nový život — tj. neustálé rozpínání a stahování, rytmus. Tak vzniká velký život, složený z mnoha životů a smrtí. Neustálé kývání. Duch přechází z noci do světla dne a znovu zapadá zpět.

Jeho pohyb, procházení těmito protikladnými celky, znamená však stálý pokrok — evoluci. Evoluce umožňuje se tím, že sice přechodem z jednoho prostředí hledají se poznatky, ale Poznání trvá, hromadí se, syntetizuje se. Tak ztrácíme vše časné, podržujeme vše trvalé — věčné.

Pro život a evoluci jsou důležité právě tyto přechody, neboť zde, v magicky účinné mezivrstvě, dochází k rekapitulaci předchozího cyklu a přípravě pro cyklus následující.

Umírání a rození — stále totéž. Rodíme-li se zde umíráme tam a naopak. Při umírání dochází k syntéze celého života. Můžeme to znázornit symbolem představíme-li si každý čin, podle našeho svědomí dobrý či zlý, jako úsečku, která má určitou velikost a směr, pak jde při umírání o vektorový součet a výslednici, jejíž směr nás přímo postaví do zasloužených poměrů v novém cyklu (indukce, výběrová slučivost). Sami se soudíme a sami se odsuzujeme! Tento stav, kdy jsme ještě zde, ale již nahlížíme do toho druhého světa, jest jistě velmi bolestný, tím více však nezbytný pro naši evoluci. Neváhám tvrdit, že v krátké této chvíli můžeme urazit na dráze svého vývoje velký kus cesty než za celý život (lotr na kříži).

Nezbytnost smrti jakožto protipólu života a tudíž složky velkého Života jest jasná. Chtěl bych ještě ukázat na její sekundární význam pro evoluci. Je to myšlenka na smrt, paměť umírání a smrti v nás. Ta — myslím — jest velmi silným vyvolávacím touhy po reintegraci, po věčném životě. Ta nutí nás vidět svět, který našimi smysly chápeme jako pevný a trvalý, pouze jako prchavou formu Bytí, jako neustálý závoj, bránící nám proniknouti v pravou skutečnost. To vyvolává v nás touhu dopřít tam, kde není umírání, kde není smrti ani života, kde září nezhasínající Světlo Božství.

ÚVAHY O ŽENSKÉ REINTEGRACI.

Zásadní rozdíl v reintegračních metodách mužské a ženské [reintegrace] jest dán faktem, že všechny inspirace zpracovává a přijímá muž cestou rozumu, žena intuicí. Proto obě metody mohou býti nanejvýš analogické, nikdy ne stejné, přizpůsobující se duchovní konstituci toho kterého pohlaví. Poněvadž inspiračním reproduktorem mužovým jest rozum, ženiným cit, mluvíme v určitém stadiu reintegračního vývoje u muže o tzv. čistém rozumu, u ženy o „čistém citu“.

Toto označení přirozeně není zcela výstižné a správné, poněvadž nejedná se zde v prvním případě o čistě rozumové, jednostranné pojmání, nýbrž korigované citem, v případě druhém jest přijímána inspirace citem a korigována rozumem. Ideální rovnováha by mohla býti dána rovnováhou citu a rozumu, v obou případech stejnou, jedinec souměrně obrácenou podle pohlaví adepta. Zjistitelným znakem tohoto postupu k čistému rozumu nebo citu, jest výstup pohlavního ohniska podél páteře. Tehdy počíná pociťovati muž instinktivní zájmy k určitým myšlenkám, chopí se jich, a aniž by uvažoval, co jej na ně přivedlo, začíná je filosoficky zpracovávat do všech podrobností. To jsou skutečné inspirace, a jedinec takto je může rozlišiti od ostatních rozumových spekulací. Spolupůsobil zde rozum i cit a nastalá rovnováha rozumu a citu jest důkazem tzv. rozumu čistého, rovnováhy hermafroditické.

Poněvadž při každé reintegraci musí spolupůsobiti i zušlechťování morální, je patrně též zmíněná doba okamžikem, kdy počíná u muže přímo působiti jeho paprsek, jakožto zdroj těchto inspirací. Nejzazší možnost, kterou lze na zemi dosáhnouti, jest u muže „tělo oslavené“. Dosahuje ho tím způsobem, že odbavuje hmotné části, nahrazuje je stále subtilnějšími. Kdy tento stav nastává, může zjistiti muž jenom sám, na rozdíl od ženy, jejíž dokonalost jest opticky zjevná. Jedná se zde v obou případech však o stav již tak výjimečný, že člověk, který ho dosáhl, více v něm na zemi zde nezůstává.

Vše, co bylo řečeno o muži, možno říci i o ženě, ale v zrcadlově obrácené analogii. Většinu impulsů k jejímu konání dává jí pud a žena činí, aniž by zpravidla svoje konání rozumově zdůvodňovala. Poněvadž pud ovládá především oblast citová a kulminačním bodem je ženě láska, nutno si především povšimnouti toho, co tuto lásku zkresluje, deformuje, brzdí nebo jítí, abychom si mohli učiniti jasnější názor o tomto citu, který bývá nazýván božským. Jest darem přírody, ale často lidskými předsudky, pokrytectvím deformován tak, že mnohdy jen ztěžší nalezneme v něm nejčistší, k vývoji vedoucí etické prvky.

Lásku, ať již jest to sexuální, mateřská, charitativní nebo jiná, kazí především dvě vlastnosti lidské: vžitá morálka se všemi svými předsudky a egoismus, o jehož rozsahu ten, kdo jej v lásce nehledá,

nemá nikdy správný názor, a který lze omluviti snad jedině u nejpudovějších individuí a zvířat, a to hlavně ještě v lásce sexuální.

Morálka podle svého účelu je nebo má býti korektorem rozumové činnosti i citových afektů. Přitom nutno však rozlišovati onu morálku, kterou si osvojujeme a utváříme, od té, jež se vžila dlouhým bezmyšlenkovitým respektem celých generací. Zde můžeme mluvit o sexuální nebo jiné morálce rasy, doby ale i davu; a právě proto, poněvadž jest zaměřena na nejširší vrstvy, musí býti pro toho, jenž chce jíti nad jejich úroveň, předmětem mnoha úvah a korekcí.

Druhá závada — egoismus, běžnou lásku sexuální, mateřskou a každou jinou nejenom proniká, ale bývá za ni i zaměňován. Oddělíme-li egoismus od lásky nebude tato nikdy zavržena, ani poškozena, ale objeví se zbavena nespočetných řad aspektů a komplexů sebelásky a zbude nám jen čistý cit. Není potřebí bráti ohled na to, bude-li nám vnější svět vytýkati, že méně milujeme, poznáme-li, že nemilujeme méně proto, poněvadž jsme přestali udržovati styky a vztahy s věcmi, lidmi a jinými tvory, které jsme hýčkali ne pro lásku k nim, ale z čistého egoismu, z touhy po pohodlí, osobním vzrušení, nebo klidu. Přestane pak pro nás býti láskou každý z těch vztahů, jimiž milovaný předmět strháváme, místo abychom jej exaltovali, a zmizí otroctví, do jehož okovů spoutala nás vlastní sebeláska, jež ve své podstatě není ničím jiným než nejhlubší formou pudu sebezáchovy.

Je-li morálka dobrá, konstruktivní, musí nezbytně vésti k syntetickému názoru na svět, vše živé a jeho dění; poněvadž žena, jejímž cílem má býti stadium „čistého citu“, může stavěti svůj rozumový svět jen indukci z milovaného předmětu, bude s láskou stejně jako s důsledky morálky: její tendence musí vésti k syntéze, rozvíjejíc a rozptylujíc svou lásku na okruh stále širší a širší. Takto vyvine se z toho citu kultivovaná iluze, vedoucí ke zduchovnění lásky, jejíž paprsky padají daleko za milovaný předmět, zasahující stále širší a širší okruhy bytostí, celé lidstvo, svět. (Eset shledává po zemi rozptýlené tělo Usirevovo — Všebytí, aby jej v lásce sloučila a oživila a dala se jím oplodnit pro své poslání. Nepohlavnost tohoto vrcholného aktu jest zde vyjádřena chybějícím plodivým údem a transformací bohyně v holubici. Platonova Genese, kap. IV. část II.) Jest zcela lhostejno kde počne se tato láska rozvíjeti, zda bude to člověk, umění, příroda či cokoliv jiného, poněvadž není možno vystihnouti všechny plaché odstíny a polotóny citových vztahů a jejich rejstříky; tolik jest však jisto, že ať započne kdekoliv, půjde-li dále, osvobozena od egoismu a morálních předsudků, bez ohledu na názory, výtky a překážky jiných, musí dosáhnouti své žádoucí universálnosti, která jest prvním a nezbytným předpokladem a podmínkou každého dalšího reintegračního vývoje ženy.

Poněvadž osvobození lásky od egoismu může se díti jedině analysou a rozumovou úvahou, dospívá takto žena k pozvolnému korigování citu rozumem. Tak — ne zcela přílehavě — mluví se o překonávání mateřské lásky v mariánském kultu, a ještě zřetelněji v kultech jiných bohyň, jakožto o první podmínce, která jest dána ženě, jež chce vystoupiti z běžné oblasti davu. (Umírající Ježíš dává Jana za syna své vlastní matce. — Jan XIX, 26 a násl., Mat. XII, 46 a násl.) Není to již láska, jakmile mateřství vykonalo svoje poslání výchovy, ale čistý egoismus, zvyk, nebo cokoliv jiného, čeho se zde žena toužící po pohodlí a teple rodinného krbu zbavuje.

Stejně nesprávným jest názor, že ve stavu, kdy láska reintegroující ženy dospívající k prvním metám universálnosti, má formu nývé, tiché, ničím nezčeřené hladiny vod, zaplavujících celý lidský, božský a jiný svět; každá láska žije v přímé a podmíněné symbiose s utrpením. Vraždná nuda přílišné harmonie je zde stále přerušována trvalou pulsací dissonancí, neodlučitelných ani od lásky pohlavní ani kterékoliv jiné. Proto i zde, vedle běžného utrpení života na cestě svého vývoje musí překračovati a přemáhati žena nespočetná pásma trpkých vod a beznaděje tápavých přísvitů, jež pronikají všechno, nač paprsky své lásky obrátí. A výsledek celé této činnosti — čistý cit — počne se projevovati teprve tehdy, až morální citové podněty počne rozlišovati rozumem. To jest analogické stupni čistého rozumu, rovnováha hermafroditická, stav, v němž rozum získaný — jak shora řečeno — indukci z předmětů milovaných, vystupuje jako přímý ekvivalent vrozeného citu, sublimovaného a zušlechťeného touhou po splnutí s jeho ideální formou.

Vše, co bylo zde napsáno o purifikaci lásky, jest jakýmsi druhem přípravné práce, snad trochu zdouhavé ale nezbytně nutné podmínky jakékoliv snahy po reintegraci. Jejím účelem není v žádném případě spoutati ženinu psychu a její konání do okovů běžné, plané a konvenční morálky, ani odpírati tělu jeho práva, byť by byla sebe špatnějšími v řeči spravedlivých; vede k vytvoření a užití vlastního,

zdůvodněného a účelného mravního systému a rozprostření schopnosti ztotožnit se citem s nejzazšími oblastmi bytí, za nimiž tušíme nespornou existenci nezbadatelné tvůrčí síly Boží.

Další postup je na rozdíl od iniciačních systémů mužských mnohem jednodušší, začasté tak jednoduchý, že jen ztěžka lze jej nazývat metodou. Proto mluvíme pouze o směrnících v nejširším slova smyslu, jež mohou být tři. Duchovní transmutace může se dít:

- a.) cestou automatické modlitby nebo devotnosti,
- b.) cestou extase pomocí předmětů vnějšího světa,
- c.) citovým pochopením a prožitím vhodných úseků reintegračních systémů mužských.

V prvním případě, který jest typický pro metody klášterní, opakuje žena do nekonečnosti a bezmyšlenkovitě modlitby, náboženské texty nebo formule, až propadne zcela náboženskému egrogru, nebo je posednuta jeho podstatou, jejíž čistota jest relativní čistotě jejího nazírání.

Druhá směrnice hodila by se hlavně pro ženy schopné extase; jakožto ladič může sloužit vše, co ženu obklopuje, ať již jest to příroda, chrámy se svým ovzduším i jiná místa, nebo skutečné umění výtvarné, jež konečně není ničím jiným než snahou vyjádřit konkrétními tvary abstraktní ideje. V každém případě je lhostejno, co ženu do extase přivádí, volila-li předmět, jenž nejlépe odpovídá jejím vnitřním sklonům.

Třetí ze způsobů, jež využívá citových složek již známých a běžných reintegračních metod řádových, předpokládá již ženy velmi kultivované a ukázněné, poněvadž vše, co slyší, vidí a koná musí umět podrobit své citové kritice, v každém případě těžší než rozumové a přivést se k citovému syntetickému názoru na kosmické i vyšší dění tak, aby souhlasilo s rozumem a duchem daných směrnic a odpovídalo morálním i jiným předpokladům řádové praxe.

PAKTY.

Pakty všeobecně rozeznáváme:

- a.) dobrovolné,
- b.) nedobrovolné — neúmyslné.

Podle směru působnosti:

- 1.) reintegrační,
- 2.) prospěšné fysickému.

Každý pakt jest vědomé a dobrovolné vzdání se svobodné vůle v jednom směru ve prospěch vůle směru druhého. To platí i o tzv. paktech neúmyslných, neboť vytvoření speciální morálky, jež jest brzdou svobodné vůle v některém směru, má dříve nebo později v důsledku uzavření nějakého paktu.

Smysl, účel paktu: jest celkem dán definicí. Chci-li reintegračně spět, musím si ukládati fysická omezení a zcela přirozeně člověk toužící po hmotných výhodách jest zbaven a omezován v činnosti duchovní. Nedostává inspirací apod. Fysické omezení ve svém souhrnu nazýváme desaterem. Desatero jest nazýváno smlouvou s Bohem, zcela po právu, neboť s Bohem možno se vázati jen prostřednictvím morálky.

Důvody a okolnosti vedoucí k uzavření paktu:

Je to hlavně nespokojenost s prostředím a způsobem života a touha po něčem — dle mého názoru — vyšším, lepším. Snaha utéci všednosti. Útěk sám je možný čtverým způsobem:

- 1.) okultismus (touha po neobyčejném),
- 2.) fysické požitkářství (sem lze zařaditi i drogy),
- 3.) spřádání snů, fantasie,
- 4.) odevzdanost do náboženství.

Každý z těchto způsobů má ve svém důsledku uzavření paktu. V okultismu — subtrahentní bytosti, démoni, ale také andělé, geniové. Fysické požitkářství vede k narkomanii, k manii vůbec a k paktovním drogám. První druh je obvykle příkladem paktu dobrovolného, chtěného, druhý bývá paktem neúmyslným. Dobrovolné i neúmyslné paktování, dle okolností, jest zakončením éry spřádání snů a fantasií. Sem patří incubus, succuba, stigmata apod.

Nejčastější příklad, odevzdání do náboženství, vytváří vždy pravidla morální, desatera, jež jsou paktem s tím kterým demiurgem nebo egregorem. Typ jednoho z nejblahodárnějších paktů, kde při minimu omezení svobodné vůle se zaručuje určitý postup na evolučním žebříčku. (Ostatní pakty urychlují vývoj v čase; tento nikoliv, jde konformně s proudem a dává člověku postupně procházeti všemi vývojovými fázemi a třídami.)

Partner, s nímž jest pakt uzavírán. Můžeme dělit:

- 1.) bytosti nejvyšší (paprsek, geniové, andělé),
- 2.) bytosti astrální (démoni, succuby),
- 3.) bytosti polofysické (egregor),
- 4.) bytosti fyzické,
- 5.) živé věci hmotného světa (zvíře, strom, kámen).

1.) V tomto případě závisí uzavření paktu hlavně od ochoty takové bytosti vstoupiti s člověkem do styku. Zde jest člověku pakt darován jako koruna jeho snažení a není odvislý od jeho přání. Jest spíše výsledkem nám neznámého zákona.

2.) Zde jest pakt odvislý od našeho přání a vůle. Je-li spojena s vhodným dekretismem, lze s démonem pakt uzavřít. To jest vědomý způsob. Neúmyslné uzavření paktu spočívá ve vytvoření larvy, která jaksi zprostředkuje sama styk mezi člověkem a démonem za účelem navázání paktu. (Rozdíl mezi obsesi a paktem tkví především v tom, že posedlý nejedná dle svých přání a vůle, kdežto při paktu si člověk vždy ponechává iniciativu v jednání.)

3.) Bytosti polofysické — egregor. Zdálo by se, že tyto bytosti nesouvisí s paktem, ale musíme si uvědomiti, že svou příslušností k egregoru jsme účastni jistých výhod, za které přebíráme opět určité závazky. Podle povahy má takováto příslušnost k egregoru rozhodně blíže k pojmu paktu, než např. k obsesi.

4.) Fyzické osoby. Zcela běžný zjev, o němž netřeba se dále šířiti. Sem spadá i zapojení do určitých iniciačních středisek, které ovšem ve svých důsledcích splývají s pojmem paktu s egregorem.

5.) Živé věci hmotného světa: známé jsou pakty se stromem, s rostlinami, se zvířaty apod. Zde pakt přebíhá v nám dosud neznámý automatismus, kdy život jednoho jest odvislý od života druhého partnera.

Zbývá ještě uvést pakt s Adamem-Kadmonem, jenž jest důsledkem určitého, dobrovolně učiněného slibu nebo předsevzetí.

Rituál nebo způsob uzavření paktu: opět buď vědomý nebo neúmyslný. Vědomý způsob se děje tzv. evokací. Každá evokace jest vlastně nabídkou k paktu. Neboť něco požadují a musím za to něco zaplatiti. Názor, tak rozšířený mezi okultisty, že evokovanou bytost donucují k plnění svého přání jen silou své vůle, jest nesmyslem. Tato mne poslouchá proto, poněvadž tím plní svůj příspěvek k budoucímu paktu, jenž musí nastati. Vše nutno zaplatiti, za určitou hodnotu musím dát protihodnotu — to jest zákon. Někdy se děje evokace ovšem již s úmyslem pakt uzavřít. Příslušný rituál jest buď tradován, nebo se dá lehce zkonstruovati, je-li můj úmysl — pakt uzavřít — neochvějný. Bytost, kterou chci evokovati a vstoupiti s ní v pakt, pomáhá mi v evokačních přípravách inspirací.

Neúmyslný způsob uzavření paktu spočívá v tzv. paktovních drogách. Jsou prostředníkem, resp. vehikulem, po němž se člověk mentálně dostává do jiného světa. Při častějším užívání drog vystupuje při visích v popředí ústřední bytost — démon, se kterým se pakt uzavírá. Prakticky vzato, vzdává se člověk světa vezdejšího ve prospěch světa jiného, resp. zařizuje se v tomto světě tak, aby mu nebránil v návštěvách tohoto druhého světa. To má za následek omezení svobodné vůle v jednom směru ve prospěch svobodné vůle v druhém směru. Jest samozřejmé, že ve způsobu užití drogy jest již obsažen nutný rituál.

Všeobecně — způsob vedení života odlišný od způsobu jiných lidí a tím vytvoření speciální morálky nebo desatera, rozdílného od ostatních vrstevníků, vede vždy k uzavření nějakého paktu, třebaž úmysl pakt uzavřít zpočátku chyběl. Neboť omezují se ve svém fyzickém nebo duchovním až do doby, kdy nabudu potřebných styčných bodů s bytostí, se kterou pakt navazují.

Rituál nebo způsob, jímž se pakt udržuje v činnosti. Jest vcelku znám a spočívá především v určité periodicitě konání a myšlení. Subtrahentní bytosti, džiny, nutno pravidelně krmit; u démonů

stačí zachování příslušného morálního charakteru, u vyšších bytostí nad to ještě modlitba, koncentrace apod. S výjimkou bytostí subtrahentních jest to povětšinou čistý automatismus.

Důsledky naplnění paktu: Krátce řečeno — obsesse paktovním partnerem, nebo něčím rovnocenným z jeho světa. U paktu s tendencí hmotnou nastává obsesse hmotou, po smrti rozplynutí ve hmotě (ztráta jiskry /božské/). U paktů s tendencí reintegrační obsesse duchem a tím únik hmotě v tom stupni, jak intensivně bylo paktu užíváno. Není vinou paktu, že nedocílíme nejvyšší mety, nýbrž to záleží na velikosti příspěvků z naší strany, tj. ve kvantu vzdání se svobodné vůle horizontální (zemské — hmotné).

U paktů tzv. dobrodějných, jest nám poskytováno tolik, mnoho-li jsme se na druhé straně zřekli, kdežto u paktů s tendencí hmotnou nabízí se nám hmotných výhod vždy více, abychom tím byli nuceni se více zřítci hodnot duchovních. V prvním případě napřed platíme příspěvek a pak obdržíme protihodnotu, v druhém případě dostáváme hodně předem, abychom musili potom hodně platiti. V prvním případě jsme poslušni paktovního partnera, ve druhém naopak my poroučíme a partner je poslušen. (Gnom: kdo se první projeví, bude v područí.) Představíme si nyní moment obsesse: v prvním případě jest vytouženým cílem, dosažením jeho, a je v souzvuku s přirozeností našeho pasivního postoje. Jsem pasivní až k obsessi. V druhém případě probíhá obsesse za tragických okolností: nastává vzbuření dosavadního sluhy proti domnělému pánu. V prvním případě samozřejmý a čekáný důsledek pasivity — splynutí, v druhém nečekáný a tragický důsledek pýchy a panovačnosti — pohlčení.

Důsledek přerušení paktu. Kdy nastává? Když uplatním svobodnou vůli v té doměně, ve které jsem se jí paktem zřekl. Tím nastává zboření celé stavby duševní a tělesné rovnováhy, zničení desatera, zhroucení dosavadního kréda, zkratka chaos. A z tohoto chaosu opět si vybudovati spořádaný svět morální, nabýti opět rovnováhy, jest nadlidským úkolem, neboť přerušením paktu jsem odříznut od inspiračních zdrojů té nebo oné strany. Představme si takový moment u hermetika: spálí most vedoucí k transcendentnu, nedostává inspiraci, ale ani hmota jej nemůže inspirovati. Musí k ní nejdříve naléztí vztah a poměr, kterého reintegračním paktem se zbavil. Musí si téměř nasugerovati, že účelem a smyslem života je jídlo, pohlavní rozkoš, peníze, sláva, moc atd. Musí tuto sugesci vystupňovati až k naprosté a absolutní víře, což jest téměř nemyslitelno. Jinak z chaosu nevybředne a jest ztroskotancem ve sféře duchovní po celý zbytek svého života.

Opačně — přerušení paktu s tendencí hmotnou má za následek zhroucení celého hmotného blahobytu, paktem získaného a člověk jest existenčním ztroskotancem tak dlouho, dokud vytvořením sanegorických larev si své existenční podmínky neupraví uspokojivěji. Transcendentno k tomu mlčky přihlíží a je ochotno poskytnouti mu inspiraci teprve tehdy, až bude skálopevně věřit v Boha, neboť víra jest nezbytným předpokladem dalšího evolučního růstu. Když získá konečně této víry, jest teprve tam, odkud ostatní již vyšli. Jen po strašlivém úsilí dospěje k nějakému reintegračnímu výsledku, přičemž hmota mu stále klade do cesty překážky a je mu nepřitelem po celý zbytek jeho života.

ZPŮSOBY POZNÁVÁNÍ.

(sestra Viola — ladič ořech) Zdeňka Sedláčková

1.) Bytí, klad, fysická existence, forma.

Jsou tři druhy poznávání: dětské, kdy instinkt dává to nejprimitivnější poznávání v nepopsané duši dítěte. Toto ale zvolna zakrňuje nebo je odstraněno jako zelená slupka ořechu, protože začíná býti formováno školou, literaturou apod. a rýhuje do duše člověka poznání vědecké. Je nutno tento vědecký krunýř rozbít, chce-li člověk dospěti k poznávání intuitivnímu.

2.) Ladič v prostředí.

Poznáváme-li pouze duševně, poznáváme tudíž jednostranně, a poznávání duchovní — vnitřní — zůstává skryto. Dáme-li ale k tomuto vědeckému, analytickému poznávání, které je mínus, poznávání vnitřní, kladné, dostaneme plus-mínus = syntézu.

3.) Projev existence, život, pohyblivost v prostředí.

Poznávání neprojevuje svoji existenci žádným bombastickým způsobem. Je potřebí nějakého přehmatu, který jsem učinila, např. v řešení nějakého problému tím, že jsem analysovala místo syntetisovala. Pak teprve si uvědomím, že je ještě jiný druh poznávání, vnitřní — osvícenecké, které žije

svým vlastním životem, a není-li používán člověkem vědomě, přihlašuje se pouze náhodně, když jeho stabilita je porušena nějakým výjimečným duševním stavem.

4.) Podmínky bytí v prostředí.

Poznávání bytuje v každém prostředí, aniž by vyžadovalo nějak zvlášť upravených podmínek. Avšak vystavíme-li jej nárazům pochyb a srovnávání, musí se nutně rozpadnouti a zůstává jádro, nejhodnotnější část celku, a člověk se dostává k poznávání intuitivnímu.

5.) Vliv na okolí.

Každý člověk, který dosáhl poznání, ať již vědeckého nebo intuitivního, vzbuzuje u ostatních lidí zvědavost a dodává jim chuti k práci na sobě samých. Svádí k napodobování.

6.) Vnitřní čirost — vnitřní pohyb — sebezachování ladiče.

Poznávání intuitivní, vnitřní, nemůže růsti bez předchozího poznávání vědeckého. Jakmile je mu dán vědeckým poznáním ochranný obal, vyvinuje se samo, projevujíc ve hmotném světě své zásady tím, že člověk počíná chápati, zažívati a hleděti na věci tohoto světa způsobem odlišným od lidí, kteří si neuvědomují, že poznávání intuitivní je neodvislé od poznávání vědeckého, jakmile toto mu dalo poznat určité zákony; je pozdě potom, drželi-li jsme se pouze vnějšku, i když jej nakonec odhodíme, křísiti intuici, jejíž trvání nás provází celým životem, protože zjistíme, že její průbojnost seschla na minimum.

7.) Poměr ladiče k celku.

Člověk s intuitivním poznáváním je navenek normální složkou kolektiva, lišící se pouze svými názory, které se zdají tvrdými a zdánlivě neproniknutelnými, ale jen proto, že není možno slovně dobře vyjádřiti to něco, co chápeme intuitivně.

8.) Způsob fysického zániku ladiče.

Poznávání vědecké zaniká fysickou smrtí každého jedince. Poznání osvícenecké pouze mění formu, ve které bylo uzavřeno, a bytuje dále v lidské monádě. Poznávání instinktivní nezaniká, nýbrž se stává součástí pudových zkušeností. Zkušenost musí být výsledkem poznání, byť i jen pudového. Je dokazatelné tím, že se u něj projevuje dědičnost.

9.) Poslání ladiče, jeho účel a smysl.

Poznávání v širším slova smyslu lze všude zjistiti a musí míti svoji paralelu se světe intuitivním a vede k jednomu cíli, kterým jest všeobecná evoluce, nechceme-li popřítí všechny hermetické zákony. To je i odpověď na

[Následujících několik řádek chaoticky uspořádaných, část zřejmě nezaznamenaná.]

I když se forma poznání zničí, představa té formy zůstává a musí býti naplněna (palingenese), poněvadž všeobecná evoluce značí i evoluci individua.

10.) Egocentrické uskutečňování ladiče.

11.) Universální uskutečňování ladiče.

12.) Obětování ladiče.

***** *Vložena stránka strojopisu*

22.

Reintegrace jde přes morálku. Základem morálky je ovládnání pudů, nikoliv jejich přemáhání. U morálky můžeme stanovit jen stejný cíl, platný pro všechny (např. morálka božská nebo lidská), ale cesty k němu jsou individuální. Proto jsou v náboženství i ve filosofii nonsensy, a žádné náboženství a filosofie nás neuspokojí v tomto směru; recept na morálku není. Např. v křesťanství: pohlavní láska je hřích, ale mateřství je posvátné. Kristus asi myslil lásku ve všech formách — doporučoval ji, a tedy i pohlavní. — Téměř všem lidem je společná vůle — po ovládnání atd. A druhá společná složka by měla být analýza svých pudů. Nutno vzít všechny pudy a najít jejich zasahování do všeho našeho myšlení, konání, do našeho estetického cítění atd. Analýza sama už velmi silně pomáhá k ovládnání pudů.

Příklady: umění je krajně sexuální; abstrahujeme-li to sexuální v něm, zbude toho velmi málo. Nebo: žena je tvor krajně sexuální, i její činy, a co je u ní nad pohlaví, toho je u ní velmi málo. —

Postupujeme-li takto i při ostatních pudech, ztrácíme pomalu ideály, a to je naším cílem, neboť právě ty ideály, to idealisování nejvíce překáží. Sexuální představy jsou zvědavost, falešné idealisování; pak z toho vyplyne nešťastné zamilování atd.

Jakmile bude pro nás pohlaví pouze fyziologickou funkcí, jsme pány sexu. Ale nesmíme zhrubnout. Vyžilec není pánem sexu, poněvadž je hrubý a sprostý.

V otázce morálky je snad nejsprávnější příměr: morálka — zdraví. Je jedno zdraví, ale cesty k němu jsou různé. A právě tak je tomu u morálky.

Ostatní pudy jsou také ve spojitosti s pohlavím, např. hltavost.

Kdy nastane zrození Hora?

Nastane až po spojení center, tj. na konci cesty, ne dřív. Tento Hor je pak oslavené tělo, tj. já. Rození Hora ovšem postupuje od počátku integrační cesty.

***** *Konec strojopisu, pokračuje rukopis*

ZPŮSOBY POZNÁVÁNÍ.

(podle Mistra Milana)

1.) Problém chápání můžeme dělit podle čísla tři na tři kategorie o třech základních pojmech chápacích funkcí:

a.) *intuice*, jasné přímé a bezprostřední chápání pravd, které duch poznává bez pomoci analytického zkoumání a bez ohledu na zkušenost a rozumování. Paralely intuice jsou vnitřní cit, tzv. božská jiskra, v metodách exaktních — syntéza.

b.) *instinkt*, čili pud, to jest přirozené chápání, činnost vedoucí k záměrnému cíli, jež si individuum instinktivně chápající neuvědomuje. Jemu odpovídá v jiné doméně mystický cit a v systémech exaktních analýsa.

c.) Byla-li intuice a instinkt analogií síry a rtuti alchymické, jest alchymická sůl obrazem *intelektu*, jež přijímá uvědoměle nebo záměrně po zdůvodnění duchem i rozumem, instinktem i intuicí. Jemu odpovídá rozum, filosofická moudrost či osvětlení.

V systémech řadili jsme ke dvěma základním principům analýsu a syntézu. Analýsa jest poznávání rozkladem na nejmenší součástky, cesta dovnitř, vyžadující obyčejně konkrétní předmět, jež by mohla pronikat. Syntéza postupuje naproti tomu z vnitřku ven, jest tedy cestou vzrůstu a může lépe operovati i s abstraktními předměty.

Představíme-li si oba tyto protiklady promítnuty graficky kruhem, bude analýsa cestou od obvodu tohoto obrazce k jeho středu, syntéza od středu k jeho nekonečnému obvodu. Z toho schématu dala by se odvoditi další tzv. geologické analogie, dosadili-li bychom za analýsu sílu dostředivou, zemskou tíži a za syntézu její opak, sílu odstředivou, směr, který sledují rostliny při svém růstu.

Zdálo by se, že obě síly, stejně jako oba poznávací systémy, se ruší. To je ale znemožněno věčně živým středem, solí alchymistů, která jest jejich věčně kmitajícím děličem a pojítkem.

Vzpomínám na jeden pokus z přírodních věd ve škole, kterým se dokazuje, že směr růstu rostlin, opačný směru působení tíže, určuje právě síla odstředivá: semeno zavěšené na stále pracujícím kyvadle klíčí kolmo k jeho závěsu, tedy k zemi, bez ohledu na její opačnou přitažlivost.

Stejně jest i s oběma druhy poznávání: jejich střed, rozum nebo rozumování je dělí, určuje a kontroluje.

Syntéza i analýsa, intuice i instinkt podmiňují se navzájem a společně tvoří ideál moudrosti, jež je semenem pravého osvětlení. Tato moudrost v chápání a činech jest síla, kterou se mění podstata a tvářnost osudu moudrého, jest vítězstvím božského nad lidským v rozumu člověka, výslednicí zápasu rozumu a srdce.

2.) Každé poznávání vyžaduje poznávané prostředí, jehož je předmětem. Z prostředí čistě fyzického vzniká poznávání analyticko-instinktivní; fyzicky vyšší, popřípadě ideální, poznávajícím často stvořené prostředí vede k poznávání intuitivnímu.

3.) Poznávati značí žítí. Poznáváním upravuje se nejenom život poznávajícího, ale jeho působnost sahá i mnohem dále, upravujíc dráhu další evoluci druhu. Nemá tedy poznávání žádné prostorové ani časové omezení jako život, který jest všude a ve všem, bere pro sebe sama, i dává životní podmínky jiným.

4.) Podmínkou poznávání takového, jak je chápeme, jest život. On je úrodnou půdou, v níž klíčí sémě evoluce a nebylo-li by života, splynul by poznávaný předmět s prostředím poznávání, a nebylo by hmotných obalů, jimiž nutno poznáváním pronikatí.

5.) Vnitřní vývoj individua jest dán stupněm poznávací schopnosti a fyzickými možnostmi prostředí. Vyvíjí-li se tedy prostředí, podporuje i nepřímou vývoj každé ze svých složek,

6.) jež puzeny jsou instinktivními pudy, které představují jakousi zásobu plodů poznání minulých generací, sledují zákon sebezachování a trvání, tedy i neomezené poznávání.

7.) Instinktivní poznávání cílí většinou k hlavnímu účelu, jímž jest zachování fyzických podmínek; k tajemství vesmíru a věčnosti můžeme však pronikatí jedině intuicí a to poznáváním toho, co se děje v nás, daleko mimo náš rozum a naše vášně. Intuicí hledáme vážný vztah nejprostších věcí k věčnosti a odlesky nepoznatelná, vyzařující z podstaty a pramene všech věcí do naší sféry. Tím jest dán vztah myslícího individua k celku.

8.) Instinkt jest paralelou světa fyzického, intelekt duchovního. Z hlediska duchovního jest instinkt smrtelný, intelekt věčný; z hlediska fyzického je tomu naopak. Hmotný svět [ne]zaniká, jen forma se mění a její instinktivní poznání přežívá tvar, objevující se znovu a znovu doplněné a zdokonalené v řetězu potomků téhož rodu.

Poznávání intelektuální, které jest rovnoběžkou cesty duchovní, jest pravděpodobně i analogií poznávání pudového,

9.) neboť účelem chápání jest získání tvůrčí moudrosti, aby touto mohl chápající tvořiti dále, které jsou články pro nás nekonečného řetězu universálního vývoje.

10.) V egocentrickém smyslu tato tvůrčí moudrost stává se osvícením, v němž člověk poznává a miluje sebe ve všem; hovoří se sebou a sebe chápe ve slunci a ve hvězdách, stejně jako v nejmenší květině a nejmenším zrnku písku na březích nezměrných oceánů.

11.) A to jest, myslím, nejvyšší cíl pozemského tvorstva, poznávati své kosmické nebo božské souručenství, poznati a chápati boha v sobě a sebe v Bohu, to jest učiniti věčnost okamžikem a sebe věčností.

12.) Poznatky lze obětovati trojím způsobem:

a.) předáváním k veřejnému užití (cesta učitelská),

b.) užitím k vlastnímu vývoji,

c.) jeho obětováním víře v pravém slova smyslu tam, kde jí odporuje, víra je však nejvyšší tvůrčí silou. Jest to tedy již mentální tvoření pratvarů nových idejí nebo nových životních forem (putrefakce); jest to tedy již cesta těch, kteří dovedli spojit nevědomost děcka s moudrostí člověka, který se dovedl vrátit ze smrti.

Mistr Milan 1940

ÚVAHY O POKOŘE.

(sestra Viola 1941)

Pokora je vědomé nebránění se útokům vnějšího světa, nebo přijímání příčinného utrpení jako absolutně spravedlivou samozřejmost. Mluvíme-li o pokoře tolstojovské, bývá to většinou nikoli vědomé nebránění se, ale nedostatek energie, nebo síly fyzické, nebo materiální závislost.

Pokora ve svém vnějším projevu je lidmi obyčejně hodnocena jako něco neřádného. Proto pro správné hodnocení je směrodatným pocit, který zůstane v člověku po nějakém pokorném činu. Pseudopokora zanechává pocit méněcennosti a touhy po odvetě. Pravá pokora naplňuje však člověka blahým vědomím překonání pudové reakce na útoky, jež ohrožují jeho klid.

Myslím, že pravá a správná pokora bývá jen vůči věcem a dění vyššímu. Tolerance, smířlivost a shovívavost vůči lidem nesmí být zaměňována se slovem pokora. Jedině správně a namísto je slovo pokora ve výroku: „Vím, že nic nevím.“

Přijímá-li někdo nějaký nezdár nebo neúspěch pokorně, spoléhá přitom na Prozřetelnost, že mu pomůže. Vím, že v tom a tom případě jsem byla pokorná a přineslo mi to užitek ať už materiální nebo duchovní. Mám tedy již zkušenost, že pokora nese v zápětí s sebou nějaké plus.

Všechny náboženské systémy pokoru doporučují, protože tím posilují víru svých věřících v božské milosrdenství a odměnu za ní. Tím si též udržují dav.

Ze shora uvedených úvah vyplývá tento závěr:

Pokora je vztah k okolí, daný správným hodnocením sebe sama. Pud sebezáchovy nás mimovolně nutí k přečeňování sama sebe a ve spojení s rozumem vede nutně k pýše.

INDUKCE V EVOKACI.

(přednáška br. Miloty v kruhu v listopadu 1940)

Jedním z nejtoužebněji očekávaných a přitom jedním z nejméně pochopených praktických odvětví naší cesty jest evokace. Nebudeme se zabývat jejím popisem a definicemi, nýbrž hlavní otázkou, která nás zajímá, zní: Co se vlastně zjevuje při evokaci? Jaká jest podstata evokované bytosti nebo síly?

V téměř všech případech viditelné tělo evokovaného předmětu dodáváme my, tj. necháme přebytky našeho aurického fluida materialisovati tím, že připustíme vampyrisaci do určitého množství. Jiné věci jako krev, sůl, mléko apod. doplňují hustotu materialisovaného těla. Tím je dána zevní forma. Vlastní náplň tohoto těla — analogie duše — tvoří u bytostí nezemských jejich skutečná existence v současnosti. Např. evokace živelné bytosti: skutečná bytost mající jméno vezme na sebe tělo z naší ektoplasmy a tím se dostává do čtyřživelnosti, kde můžeme s ní obcovati jako s každým jiným fyzickým tvorem. Živelná bytost jest zde přítomna stoprocentně a po skončení evokace a rozplynutí těla žije svůj individuální život dále.

Jinak se má věc u bytostí zemských. Člověka dosud žijícího evokovati nelze, což jest samozřejmé, ale ani člověka zemřelého v poslední době nemůžeme evokovati z důvodů, jež dále uslyšíme. Evokujeme-li ale člověka, zemřelého např. před 500 lety, zjeví se nám tak, jak vypadal za živa, ve své přirozené tvářnosti.

Jak uvést ale tento fakt v soulad se skutečností, že smrtí se rodíme do nového, jiného života, že naše monada — dle Pythagora — prošla již mnohými nižšími vývojovými fázemi a že ještě projde dalšími vyššími světy. Nemůžeme přece očekávati, že člověk zemřelý před 500 lety žije někde v astrálu vegetativním životem a čeká dychtivě na okamžik, aby se mohl projevit fyzicky. Nikoliv. Tento člověk nezbytně žije ve vyšší oblasti jiným životem, uzpůsobeným tamnějším životním podmínkám, žije v prostředí odpovídajícím stupni jeho vývoje, a o svém někdejších pozemském životě nemá ani potuchy. Také my jsme nezbytně absolvovali nižší vývojové fáze, a dnes se nedovedeme a nemůžeme na nic rozpomenout. A přesto, budeme-li onu bytost evokovati, projeví se nám tak, jak tehdy vypadala a bude na naše dotazy reagovati tak, jak by reagovala za svého pozemského života. Znovu naskytá se tedy otázka: jest evokovaný skutečně bytostí, již jsme evokovati chtěli, nebo se něco za něj vydává?

Často se může některá larva, poněvcolektivní, vydávati za zemřelého, ale není pochyby o tom, že skutečně můžeme evokovati toho, koho jsme si přáli. Neevokujeme jej ovšem v jeho současné podobě, kterou má ve své vyšší úrovni, nýbrž z jeho nynější podstaty evokujeme onu část či složku, která kdysi tvořila na zemi bytost tu a tu. Proč jen tuto složku? Pozorujeme-li biologický vývoj zárodku na zemi, zjistíme, že tento prochází všemi fázemi a podobami, kterými prošli jeho předkové na vývojovém žebříčku; analogicky soudíme, že totéž odehrává se i dále. Tedy tento život představuje pouhou vývojovou fázi lidské individuality. Má tedy každý jedinec v sobě latentně ukrytý nebo vtisknutý obraz cest, jimiž šel a tyto obrazy lze evokovati přímo z celku nynějšího jedince za vhodných podmínek a prostředí. Takový obraz může reagovati jen tolik, kolik prožil a strávil v odpovídající mu úrovni. Např. budeme evokovati rosekruciána Fludda. Řekne nám vše, co stačíme vůbec pochopiti,

neboť — s největší pravděpodobností — došel k nejvyšší metě, kterou možno v tomto životě dosáhnouti. Pochopil a strávil maximum vědění, jež je lidský intelekt vůbec schopen pojmuti.

Budeme evokovati zcela obyčejného člověka. Stane se, že některou z našich otázek nebude moci zodpovědět, neboť vysvětlení skutečně ve své zemské složce nezná. To ovšem neznamená, že by to nevěděl jako nová individualita ve svém celku ve vyšší oblasti. Rozhodně ano, ale ujasnění takového problému mohlo se díti v dalších následujících úrovních a nikoliv ve sféře zemské. Způsob, kterým se tato jedna složka vývojové fáze evokuje z celku nynější nové bytosti, nazýváme indukci.

Napneme-li v malé vzdálenosti vedle sebe dva dráty a vedeme-li jedním proud, vzniká indukcí v druhém drátu také proud. Totéž platí přesně i zde. Vyhotovíme-li vhodnou formu (obraz, soška), vhodnou vůni (vykuřovadlo) ve vhodnou dobu ve vhodném prostředí, pak po určitém rituálu vznikne obraz, slupka, materialisací naší ektoplasmy, což indukuje z nynější individuality bytosti její pozemskou vývojovou složku. Tato indukce z vyšší vývojové fáze do nižší děje se zcela neuvědoměle, poněvadž žádný tvor nemůže dobře vymeziti rozsah mentální oblasti svého předchozího stupně, ani mysliti celým rozsahem svého nitra v omezených hranicích nižší mentality. Dejme si opět příklad: víme, že lidské embryo prodělává při svém vzniku všechny vývojové fáze organického života na zemi. Můžeme tedy říci, že ve své podstatě máme složku, která kdysi bytovala samostatně jako plaz — kupříkladu. Pripusťme, že vynikající plaz. Představme si, že v říši plazů by někdo chtěl evokovati koryfeu plazů, jenž jest nyní naší složkou a že užije všech vhodných pomůcek a prostředí. Musí získati obraz, slupku, zmíněného plazového velikána a indukovanou silou, takto vzniklou, bude naše plazová podstata přitáhnutá do oné formy a bude reagovati čistě plazovsky. My ovšem o tom vůbec nevíme, ani se nedovedeme vmysliti do mentálního a intelektuálního rozpoložení takového plazu. Tato reakce se děje bez našeho vědomí nebo vůle. Naše plazovská část nemůže ale nic říci o člověku, jehož součástí nyní jest, ani o lidských myšlenkách nebo tužbách, nýbrž vypravovati jen o názorech a zážitcích svých vlastních, tj. co ve formě a životě jako plaz zažil a pochopil.

Nyní také vidíme, proč nelze evokovati člověka nedávno zemřelého; tento nalézá se pravděpodobně v oblasti bezprostředně následující fyzické pláni, kde jeho zemská složka, představující souhrn fyzických zážitků, tvoří dosud jeden z hlavních pilířů stavby vyšší osobnosti. Ovšem, jest možná výjimka, jde-li o člověka, který již zde — v pozemském životě — dosáhl takové reintegrační výše, že jeho nové zrození bude se odehrávati ve sféře několikanásobné naší, takže vlastně přeskočil několik úrovní; jeho zemská část bude tvořiti ve stavbě jen cihlu, kterou lze dočasně si vypůjčiti, aniž nastává nebezpečí zřícení celé stavby. Spatřujeme v tom vůli nevyzpytatelného Zákona, jenž ač nezabraňuje, přece jen ztěžuje evokační styk s bytostmi méně vyspělými, které by nás lehce mohly svést na zcestí, a naopak ulehčuje styk s duchy dokonalými, kteří nám mohou prospěti na cestě naší touhy.

CVIČENÍ KLIDU.

Klid jest

- a.) vnější,
- b.) vnitřní.

Klid vnější jest póza, prýšticí z osobní disciplíny a dostatku taktu. Jeho osvojení, nacvičení, je záležitostí výchovy.

Klid vnitřní jest živelná rovnováha a harmonie všech složek člověka.

Cvičit klid, resp. odstranit vnitřní neklid, jest možno tímto způsobem:

1.) Vytvářeti posismem preventivně situace, uvědomit si svou přirozenou špatnou reakci a prožít v tomto stavu reakci takovou, jakou bychom si přáli.

Tento posistický nárys vážeme ve krátký, nenápadný rituál, jehož účelem jest časové oddálení pudového vzruchu (strachu, děsu) tak, aby mohl rozum ovládnouti naši činnost podle předem sestaveného plánu.

Zmíněné posistické přípravy buďtež co nejvšeobecnější, aby byly snadno aplikovatelný na co možno největší počet případů i nejnepředvídatelnějších. Tato pravidla vztahují se na vzruchové kom-

plexy, způsobené nepředvídanými a nečekanými událostmi, jejichž následkem je strach, úděs, pudová zlost, vztek ap.

Potom následuje zbavení neklidu vnitřního, např. nenávisti, závisti, kterou lze potřit dokonalou analysou příčin a potřebným postojem, např. superiorita, láska, rovnost, inferiorita: to jsou důvody, proč vědomě se zbavuji vnitřního neklidu.

2.) Do druhé kategorie patří hermetikovi škodlivé následky vzrušení sexuálního, jež u mnoha individuí mužského typu způsobuje, že pudový oheň sexuality transformuje a zkresluje všechno ostatní živelné nazírání muže. Jest to: voda — cit, vzduch — představivost, země — tvar, krása; tak stává se zcela neprávem milovaný objekt nejrozumnějším, nejkrásnějším, nejchytřejším atd., a muž podléhá jeho vlivům, jež zcela přirozeně u ženy cílí hlavně k tomu, aby jej absorbovaly a co nejvíce připoutaly k sobě.

Obrana je těžká a předpokládá v první řadě, aby muž šel do sexuálního dobrodružství už předem s předpokladem, že má sklony k neoprávněnému přeceňování svého partnera i v mimosexuálních věcech. Tomuto přeceňování lze se vyvarovati jen přísnou analysou hodnoty partnerovy kromě analysy vlastního sexuálního aktu a vztahu.

SMRT PŘIROZENÁ A NÁSILNÁ.

(Milota, červen 1942)

Astrální tělo se váže indukci s tělem hmotným a jeho barva jest odvislá od mentální a živelné rovnováhy. Porušení této rovnováhy projevuje se fysicky chorobou. Každá choroba jest sekundárním výsledkem primárního aurického defektu. Důležitá jest zde časová závislost, během níž se indukuje z poruchy astrálního těla příslušné fysické onemocnění. Časové rozpětí je různé a mnohdy značné a podléhá fysickému způsobu měření času na rozdíl od času astrálního, jež má jinou strukturu, a tudíž i časové rozpětí v opačném případě bude jiné.

Tento opačný případ nastává při defektech mechanických, kdy hmotné tělo indukuje v astrálním během určitého astrálního časového rozpětí konformní poruchu, která opět během určitého fysického časového rozpětí vyvolá ve fysickém těle onemocnění, jakožto důsledek mechanického defektu. Jest možno, že princip fakirství a chození po ohni spočívá v zamezení tohoto zpětného působení na hmotné tělo. Způsobů zamezení jest více, extase apod.

Úhrnem vzato: každé fysické onemocnění musí se díti přes astrální tělo během určitého časového rozpětí, ať již jeho příčina jest mentální nebo mechanická. Je-li intenzita nemoci větší než tělesná odolnost pacientova, končí smrtí a smrtí přirozenou.

Násilná smrt liší se od přirozené tím, že nepředchází žádná choroba. Příčina smrti leží v mechanické poruše a i když připustíme indukci — v okamžiku smrti — na tělo astrální, zpětné působení astrálního těla na fysické odpadá. Odpadá pro nedostatek času. (Zemře-li někdo při úrazu, jest to smrt násilná, zemře-li na následky úrazu, jest to smrt přirozená. V druhém případě uplyne totiž mezi úrazem a smrtí jistá doba, během níž může astrální tělo indukovati ve fysickém řádu choroby, které jsou bezprostřední příčinou smrti.)

Vzájemné působení astrálního a hmotného těla neděje se jen pro vyvolávání nemocí a defektů, nýbrž současně s tím se usměřňuje proud vitální energie do postiženého místa. Totéž platí o těle astrálním. Všechno universální fluidum získané animalisací, jde ve prospěch korespondující části aury se zasaženým orgánem. Z uvedeného můžeme dojít k zákonu, že astrální tělo automaticky s vyvoláním nemoci učiní postižený orgán převážným sběračem a konsumentem vitální energie.

Podívejme se pod úhlem tohoto názoru na smrt přirozenou a násilnou. Při smrtelné chorobě konsumuje postižený orgán vitální sílu v takové míře, že vysává a odnímá ji i jiným orgánům, což vede k smrti. To je biologicky známo. Lépe se hojí choroby v mladém věku, kdy orgány jsou neopotrebované a tedy mohou uvolnit značné přebytky energie ve prospěch orgánů postižených. Ve stáří jest každé onemocnění proto nebezpečné, poněvadž zasažené místo odnímá vitální sílu i orgánům jiným, takže dochází ke komplikacím.

Při smrti násilné rozpadne se náhle celá továrna orgánů a funkcí v těle, tím se uvolní sumárně vitální energie, jelikož není orgánu, jež by ji mohl konsumovati. Takto uvolněná (energie) životní síla může býti snadno spoutána ve formu, vzniklou prudkým citovým afektem, nebo myšlenkovým útva-

rem bezprostředně v okamžiku smrti. Osamostatněný a oživený útvar bytuje po určitý čas svým vlastním způsobem.

Nyní vidíme jasně rozdíl mezi smrtí přirozenou a násilnou. Při smrti přirozené je vitální energie spotřebována do poslední kapky zasaženým orgánem a po smrti nemůže ničeho oživovat. Při smrti násilné uvolněná životní síla může být konsumována nějakým citovým nebo myšlenkovým útvarem, vzniklým v okamžiku smrti a osamostatňuje ho.

Ale jest i rozdíl mezi vraždou a sebevraždou. Při vraždě může být oživen útvar nejsilnější v době smrti, který ale nemusel být nejsilnějším během života, nebo mohl teprve vzniknouti během umírání. Při sebevraždě lze pravidelně oživit ten útvar, jenž dohání k sebevraždě. Útvar roste a sílí již pouhým pomyslením na sebevraždu, pak jejími přípravami a konečně smrtí. Naproti tomu můžeme připustit, že sebevražda, jejíž průběh trvá určitou dobu, nevede ve svých důsledcích k oživení nějakého útvaru, ale jest rovnocenná se smrtí přirozenou, tj. vitální energie je konsumována zasaženým orgánem.

Uvažujeme ovšem o extrémních případech smrti přirozené a násilné. Je pravděpodobné, že i při přirozené smrti jest možno oživit nějaký útvar dočasně náhodným přebytkem životní síly. proto jsem osobně proti lékařskému zabíjení v nevyléčitelných případech. Vitální energie není zcela spotřebována a může vésti k oživení různých citových a myšlenkových představ. Stejně jsem proti popravám, kde život unikne náraz. Jed jest např. mnohem účelnější. Zajímavý je smysl posledního pomazání. Způsobuje nebo má způsobit obrácení mysle k Bohu, takže i při případném oživení vznikl by útvar sanegorický. Položím-li svůj život jako oběť, způsobují oživení ideje.

Při sebevraždě z důvodů reintegračních (oslavené tělo) unikající vitální energií oživuje adept sám sebe.

VYSLOVENÍ A POJMENOVÁNÍ.

Jak víme z hieroglyfů, Každá značka, písmeno, jest vyjádřením určité síly. Kombinace písmen, slovo, je různé seskupení složek této síly, jejich zdůraznění nebo neutralisování. Každé slovo vybavuje představu. Představa jest tvarová na rozdíl od pocitu, jenž je beztvary. Vystižení a odhadnutí poměru sil tvořících slovo lze ale jen pocitem. Tím docházíme k faktu: každé slovo vzbuzuje v nás představu — tvar, tělo předmětu, a současně i pocit — silová podstata, duše předmětu. Nebo opačně: každý předmět vzbuzuje v nás pocit, který přenesením do představy, shodné s tvarem předmětu, dá nám slovo. Při pozdějším opakování toho slova, evokuje se nám představa i pocit pojmenované věci. Učinili jsme tudíž předmět živým, tj. bytujícíím mou představou. Adam vyslovil praideje z pocitové sféry do předmětu a pojmenoval je jménem, jímž předmět ožil v jeho představě a poněvadž jeho představa byla globální představou světa, předmět byl živým.

Naše představové vyjádření pocitu, vzbuzeného předmětem, jest obyčejně nedokonalé a druhý člověk by věc pojmenoval jinak. Vzbuzený pocit nezbytně se filtruje a zkresluje strukturální pocitovou stavbou našeho vnitra, která tvoří osobnost. Jinak vyjádřeno: osobní živlový poměr ovlivňuje pocitovou a představivou složku bytosti. Tím dospíváme k vysvětlení, proč pro jednu a tutéž věc jsou v různých řečech jiná slova, třebaže mnohdy převládající silová složka nalézá společného vyjádření ve stejném písmenu nebo hlásce. To je kořen slova, který se již blíží signatuře rerum. (Matka, mather, Mutter, mater, mère apod.) Naproti tomu národy podle své letory vyzdvihují z předmětu různé složky, bez ohledu na ostatní. Pohlíží na předmět jen z jednoho aspektu, který pak vyjadřují slovně. (Dítě, Kind, baby, l'enfant, bambino apod.) Zde nejsou žádné společné složky, ale pocitově se můžeme přesvědčit, že jest takové slovo vyjádřením téže věci vyzdvihující jinou vlastnost.

K správnému Adamskému pojmenování všech věcí a tím slovnímu vyjádření signatury rerum můžeme dospět za dvou předpokladů:

- 1.) ustálení živlového,
- 2.) zapomenutí nebo lépe překonání mateřské řeči i ostatních jazyků, protože tvoří dráhu našemu způsobu vyjadřování.

Praktický způsob ustálení živlového poměru jest znám ze středověku, kdy se adeptkám a adeptům čarodějnictví předpisovalo páchání nejhorsších hříchů, aby se tak dostali až na dno lidské morálky,

a tím docílili ustálení živlového poměru. Takové slovo, pronesené za uvedených okolností, jest skutečně tvůrčí.

Jest zajímavo, že dítě všech bílých národů užívá k vyjádření svých přání stejných slov, než se naučí řeči svých rodičů. Např. ham, bum apod. Jest to ve skutečnosti atavismus, a vyskytují se tato slova v sanskrtu — ham — hams — jísti, bum — bumi — země.

ASTRÁLNO.

Astrální pláň jest styčná oblast mezi úrovní příčinnou a fysickou. Astrální úroveň vymyká se fysickému chápání a jednání, třebaže ale sama na fysický svět působí tím, že se v ní přenáší a kombinují příčinné proudy a uchovávají otisky fysických i příčinných dějů a jevů, jejichž výslednicí jsou děje a skutečnosti fysické. Pojem času astrální úrovně jest značně odlišný od téhož pojmu ve světě fysickém; čas je tam nezbytně slabší a můžeme o něm říci jenom tolik, že shora se zrychluje a zdola zpomaluje.

Nehledíme-li na složité dělení lidské bytosti tak, jak je podávají theosofické a jiné nauky, zmnožíme počet stupňů na přechodech tak, že schematicky řečeno rozdělují stejnou délku na větší počet dílců, lze tuto bytost dělit na tři základní „těla“: tělo fysické, nositel hmotné podstaty člověka, tělo astrální, zahrnující v sobě její pudový instinktivní svět a tělo intelektuální, odpovídající rozumu a myšlení.

Tělo fysické není ve svém jednání samostatné a proto potřebuje vyššího vedení. U zvířat uskutečňuje se toto vedení pomocí pudů, jež přenáší se pomocí astrálního těla jakožto nabytá zkušenost a moudrost egregora druhu v astrální oblasti bytujícího. U vyšších jedinců nahrazuje úměrně s jejich intelektuálním vývojem pudové řízení rozum, vycházející z těla intelektuálního a ovládá a zatlačuje postupně většinu pudových složek povahy do pozadí; to děje se zde automatickou úvahou, vyvěrající hlavně z intelektuální paměti nabytých zkušeností.

Kdy působí astrálno na člověka ve bdění, ve spánku a za zvláštních stavů nejsilněji?

Ve bdění tehdy, kdy rozum nemůže zasahovati svou rozkladností, tedy ve stavu snivosti nebo př. jednosměrném rozumovém napětí, jež nedává mozku příležitost k analýze.

Ve spánku reaguje člověk na fysické i mozkové a intelektuální reflexy, takže působení oblasti pudové, jež jest sice beze sporu nejsilnější, nelze dobře vymeziti v chaotickém sledu snových zážitků.

Aby působení astrálna bylo nejsilnější, bylo by nutno předpokládati zvláštní stav fysické i mozkové relaxace. Proto někteří asketové užívají k tzv. astrálním visím zvláštní nacvičené posy, ve které rozum není dosud zvyklý pracovati v plné intenzitě a dá se snadněji zvládnouti nebo usměrniti. Poněvadž stálým opakováním stává se člověku tělesná posice i sebe nesnadnější optimálně pohodlnou, jest druhým účelem této tzv. asany omeziti co nejvíce pocíťování těla. Tato složitá a namáhavá cvičení lze však nahraditi i tím, že užijeme v leže nějakou z moderních drog, jež se užívají k částečnému umrtvení nervového systému proti bolestem, neuralgii a pod.

Přímé vnímání nastává, když astrální tělo působí jakožto prostředník přímo na vjemové centrum mozku schopné konstatování. Protikladem tohoto centra bylo by zde centrum reflexivní, které způsobuje jednání bez předchozího konstatování a uvažování, jako je tomu u zvířat a nižších živočichů. Přímé vnímání se projevuje buď viděním nebo slyšením (vnitřní hlas) podle toho, je-li člověk typem akustickým nebo vizuálním.

Výklady faktu astrálního putování jsou mnohdy fantastické a nesprávné, poněvadž se zapomíná na skutečnost, že se zde nejedná o čas a na něm přirozeně závislý prostor fysický, nýbrž o čas a prostor astrální, jež podléhají jiným zákonům. Indukce se nepřerušuje, pouze není vyložitelná v rámci fysických možností.

Důvodem k putování jest touha viděti do astrálna nebo z astrálna na fysickou úroveň. V prvním případě jde o řešení různých problémů; zjišťování a ověřování dějinných fakt, nebo předvídaní událostí budoucích. Předvídaní viděním v astrálnu však málokdy uspokojuje, poněvadž jest nesnadno vytušiti výslednicí mnoha silokřivek zapříčiňujících určitý děj v budoucnu. Nejpravděpodobněji zdaří se jenom tehdy, vstoupíme-li přímo v dotyk s jejich průsečíkem.

Vidění z astrálna předpokládá alespoň částečné zhmotnění, proto je putující zcela nebo částečně viditelným. Toto zhmotnění nastává automaticky a jest způsobeno již vůlí viděti; poněvadž pak s pojmem vidění spojuje člověk nejčastěji představu očí, zpravidla a nejvíce tyto se zhmotňují.

Výstup jest v podstatě dvojitý:

1.) mozkový; při němž vidíme přímo astrální těla a jevy, jimž však bez výkladu nerozumíme. Jest to tzv. výstup těla intelektuálního, který je pravděpodobně velmi častý, jelikož ale viděnému nerozumíme (geometrické obrazce, světla, zvuky) jest prakticky bezcenný.

2.) astrálního těla ve vlastním slova smyslu; zde jest intelektuální část naší bytosti v dotyku s astrálním tělem. Astrální tělo vidí astrální jevy v podobách své oblasti (astrální), které intelektuální část člověka přepisuje do fyzického klíče.

Návrat do fyzického těla nastává, neoslabí-li člověk příliš pud sebezáchovy (nezájem na fyzickém světě).

K výstupu v astrálním těle je zapotřebí tří základních podmínek: otupení tělesné (smyslové) citlivosti, usměrnění mozkové činnosti, aby nebyla analytická a volního aktu vlastního.

TVŮRČÍ ČINNOST POCITOVÁ.

(Milota 1943)

Pro správné pochopení je nutno si uvědomiti, že existuje jedna jediná pralátka, jedno jediné universální fluidum, v němž a z něhož se tvoří:

- 1.) ideje,
- 2.) larvy,
- 3.) bytosti egregorické,
- 4.) bytosti pláni vyšších — dočasně zrozeni v nižší úrovni,
- 5.) bytosti subtrahentní, pokud nemají dočasněho fyzického těla.

Tyto kategorie jsou vytvářeny jednak vlivem plynoucím shora (se světů nad tímto oceánem), který můžeme podle povahy hodnotiti jako: praideje, zákon evoluce, vůle Prapříčiny. Vliv ze zdola, vliv člověka můžeme rozříditi jako:

- a.) myšlenková úvaha,
- b.) kombinace pocitů,
- c.) lidské tvůrčí slovo,
- d.) morální vlastnosti (larvy sanegorické i kategorické),
- e.) společný zájem a citový vztah kolektiva.

V tomto pojednání budeme se zabývatí pouze skupinou idejí. Z kombinací proudů ze zdola i se shora vznikne útvar, který inspiruje buď samostatně, nebo jako součást celku vyššího. Zúžitím a strávením inspirace vzniká — další tvorbou člověka — útvar nový, podobný, který slouží člověku jako platforma pro přijímání inspirací vyšších.

Tento proces se opakuje až do okamžiku, kdy člověk je inspirován vrcholem útvaru a pochopí v syntéze všechny své dosavadní poznatky v tomto oboru. Zažití jedné jediné syntézy mu — třebaš neuvědoměle — poskytuje pracovní postup, jímž dospívá k syntézám ostatním, až dojde jednou k syntéze syntéz. Tím se dostává nad hladinu, stává se individualitou a obohacuje oceán o vlastní přímé kombinace své tvorby s božskými, dosud lidmi nezpracovanými a nekombinovanými praidejemi. Tím pozdvihuje celkovou lidskou úroveň, vymaňuje se z okruhu Adama Kadmona a stává se něčím jemu rovnocenným mimo něj — dospívá ku konečné fázi.

Povšimněme si blíže tohoto problému:

Krásy Absolutna jsou nezachytitelné a nevyjádřitelné. Poněvadž i náš svět je součástí Absolutna, účastníme se i my spoluvytváření těchto krás buď aktivně nebo pasivně.

Aktivně: kombinacemi pocitů při exaltaci, extasi apod.

Pasivně: plněním svých lidských povinností a smyslu života.

Říká se, že Bůh stvořil svět, aby si mohl uvědomit sám sebe. Právě tak krásy a pravdy Absolutna jsou latentní, nediferenciované a aby vznikla jakási jednotlivost této krásy, je nutno jí dáti projítí

něčím stvořeným. Tím dospíváme k prvnímu aktivnímu způsobu spolutvoření. Kombinacemi pocitů zformujeme či zhustíme část této božské materie, která pak bytuje ve tvaru stvořeném člověkem, pokud její forma je v souladu s evolučním proudem, s vývojovou tendencí. Stvoří-li člověk tuto jednotlivost ve formě zmetka, zrůdy, její existence je dočasná a brzy se opět rozplyne v beztvarou proudící hmotu. Pamatujme, že čím vyšší vývojový stupeň, tím větší možnost kombinací a čím více kombinací, tím dokonalejší forma.

Výtvar může ve své pouti býti částečně nebo zcela — spolu s podobnými — přitáhnout člověkem, uvažujícím o stejném problému, nebo nalézajícím se v podobných okolnostech jako první tvůrce. To jest inspirace. Vše je inspirací — technické vynálezy, filosofické problémy, umělecké tvoření. Víme z praxe sami, že pouhým naladěním se na některý problém, můžeme takřka bez námahy přijímat spoustu inspirací, tj. množství jednotek tvořících ve svém celku jednotku vyšší. Tím se stává, že každý z nás, naladíme-li se na stejnou věc, zužitkuje pouze některé z jednotek inspiračních a nevnímá jednotek ostatních. Pak se díváme na tutéž věc z různých hledisek. Při dalších laděních se pochopíme a uvědomíme si více z jednotek prve nepovšimnutých, takže musíme někdy dospěti k hranici, kdy vnímáme již obrysy jednotky vyšší, čili blížíme se k syntéze. Tato jednotka ve své podstatě a celku je vrcholnou inspirací a při jejím promítnutí do hmoty nazýváme ji — podle povahy — hermetickou pravdou, uměleckým dílem apod. Tím se zvyšuje všeobecně hladina lidského chápání a vývoje a nové kombinace pocitů jsou již o stupeň vyšší a čistší.

Toto lidské aktivní spoluvytváření si představuji takto: mnoho lidí kombinuje pocity. Špatné a nedostatečné kombinace zmírají brzo po svém zrodu. Správné kombinační jednotky se shlukují, sjednocují a tvoří jakousi pyramidovou stavbu. Může dlouho putovati i inspirovati bez špičky, až jednou někdo, kdo byl snad tímto útvarem několikrát inspirován, vystihne a vytvoří takovou pocitovou kombinaci, která bude korunovati dosavadní útvar, bude špičkou pyramidě. Nyní je stvořena vyšší jednotka, která čeká na svou hmotnou realizaci.

Mám důvody se domnívati, že ze stanoviska Prozřetelnosti není záslužný ten, kdo jednotku promítne ve hmotě, ale ten, kdo na ní spolutvořil. Umělec může být morálkou zvířetem, ale realizuje božské hodnoty. V hermetismu je tato realizace profanací a dokonce trestná. Ale bezejmenný tvůrce kombinace má zásluhy, třebaže je světu neznám. (Dávno předtím stvořil jsem Tvého ducha.) Jemu dáno je, aby plodil myšlenky, kterými jiní ve slávě budou měniti názory tohoto světa...

Pasivní, nepřímé tvoření spočívá v plnění lidských povinností a životního poslání. Současně je toto nutným předpokladem vlastní aktivní činnosti. Nenastane-li aktivní činnost vlastní, je i prosté pasivní tvoření rovněž záslužné, neboť vytváří vhodné prostředí pro aktivní činnost jiných. (Saturnské desatero: Nemůžeš-li sám tvořiti, svěřuj svůj čas i prostředky své k jeho podpoře a světlo Milosti Tebe ozáří.)

Z uvedeného se znovu odůvodňuje požadavek naprostého respektování svobodné vůle a činnosti druhého. Nikdy nevíme, zda jeho způsob kombinace pocitů není lepší našeho a jeho tvůrčí činnost záslužnější.

Každá věc má svůj líc i rub. Musíme připustiti dokonalé kombinace, inspirace i realizace opaku světla, temného umění. Představuje-li čisté umění abstrakci od pozemského, pak ono je glorifikací hmoty. Nicméně i to je záslužné, neboť způsobuje se tím zápas, zmítání člověka mezi kladem a zápor. (Ze zdání tvoří skutečnost silou plynoucí z vlastního utrpení.) Zásluha tkví v tom, že dává poznati hmotu a tím posiluje vnitřní odolnost proti jejímu pokušení. Ale ať již člověk vyhrává nebo podléhá, vždy tím rozmnožuje pocitové bohatství a tvůrčí kombinace jsou dokonalejší.

Biblické zavržení vlažných dochází svého oprávnění i zde. Vlažní neberou podílu na tvorbě a jejich pocitový rejstřík je omezen na pudové uspokojení.

POZNÁMKY O MISTROVI.

(Milota 1944)

Dosáhl nejméně osmého stupně v době své smrti. Během našeho přátelství prošel nejméně čtyřmi stupni. Byli jsme tudíž očitými svědky jeho reintegrace, a je proto žádoucí si uvědomit, v čem jsme mohli konstatovat jeho práci na sobě.

- 1.) Konflikt citového vztahu s morálkou vyřešil tak, že podřídil citové komplexy morálnímu cítění,
- 2.) zbavil se dokonale žárlivosti,
- 3.) výbušnou letoru stále omezoval,
- 4.) naučil se plně shovívavosti,
- 5.) plnil povinnosti až do extrému (způsob léčení).

Povšimněme si způsobu jeho života. Během své nemoci byl stále doma, četl knihy a zdánlivě nedělal nic. A přece mu byly dány příležitosti k dalšímu vývoji. Těmito příležitostmi jsme byli my. My jsme tvořili brusnou plochu, na které mohl zdokonalovat své dobré vlastnosti a odstraňovat špatné tím, že dodatečně analysoval své reakce na naše jednání. Protože byl založen citově, řídil se ve svém konání zásadou přísné rozumovosti. Každé jednání a čin rozumově zdůvodnil.

Nespoléhal se nikdy na žádnou ochranu a činil všechno tak, aby zabránil velkým důsledkům ze zdánlivých maličkostí. Nebyl citem zaslepen, byl kritický.

Chyby odpouštěl, ale viděl je. Byl velice skromný, ačkoliv rád chodil dobře oblečen a upraven.

Jeho fyzická smrt přivodila naše definitivní sjednocení s ním. Z Mistra se nic nerozplývá, vše, co jsme na něm milovali, zůstává při něm. Žádná fyzická okolnost, žádný pozemský úklad nemůže už zmařit naše sjednocení. Tím, že nebytuje ve fyzickém, je znemožněno, aby došlo k citovému ochlazení nebo dokonce zániku, k němuž by jinak mohlo — teoreticky — dojít, kdyby byl naživu.

Jelikož ho stále milujeme a postupující dobou i více idealisujeme, není možné, aby se jeho složka odpoutala od MMĀ. Čtyři tvořili a i nadále tvoří jednoho egregora. Hle, co napsal Mistr v Iniciaci:

Posvátná čtyřka Pythagorejců je sloučení předchozích čísel v dokonalou jednotu, jež je počátkem dalšího stupně evoluční linie; čtyřka podle matematiky esoterní je jedničkou stupně dalšího, neboť její hermetický součet $1 + 2 + 3 + 4 = 10$ a desítka zredukována dává opět jedničku.

Zkoumáme-li blíže problém lásky, docházíme k poznání, že citový vztah není dán jen fyzickou přitažlivostí, nýbrž hlavně duševním příbuzenstvím a vztahem mezi jednotkami universálního Ducha v monádě obsaženého. V něm se opět sjednotíme. Čeká proto na nás učitel v podobě takové, v jaké jsme ho znali. Tudíž smrt neodlučuje, nýbrž sjednocuje, poněvadž odpadají fyzická pokušení a osudová rozloučení.

Vrcholem a korunou Lásky je fyzická smrt jednoho z partnerů, neboť teprve tehdy stává se láska skutečnou a nesmrtelnou, neboť hmota a země nemohou ji zničit nebo oslabit.

U Mistra jsme milovali jeho ducha, který je ale částí Ducha universálního. Bůh byl v něm a naučili jsme se z části milovati Boha jeho prostřednictvím. A jako nám Jan kdysi řekl, že živel a paprsek nahrazují dočasně představu nejvyššího Cíle, ač jsou pouhými stupni k němu, máme tedy i my o stupínek více.

Jak poznává člověk, že mu Bůh odpustil hřích?

Když už není v pokušení jej znovu spáchatí.

Jak pozná člověk, že jeho láska k druhému jedinci došla zalíbení u Boha?

Když Bůh odstraní nebezpečí rozkladu lásky škodlivými vlivy hmoty a času tím, že milovaného druha povolá k sobě.

UTRPENÍ — DVOJÍ VŮLE.

Utrpení jest zažití konfliktu dvojí vůle:

vůle či touhy dolů — do tvaru těla (Sutech — Nephteth),

vůle či touhy nahoru — do sféry beztvaré (Osiris — Isis).

Tento konflikt odehrává se ve vědomí, takže rozšiřováním vědomí tvor klesá či stoupá. Stanoven zákon, že nikdo se nevtělí bez vlastní vůle či touhy. Ale i opak: nikdo nepřejde zpět do ducha bez nich a tak musí býti forma rozbita a rozbíjena až ke konečnému osvobození, kdy tvor nabyl pochopení věcí hořených i dolních.

Utrpení jest konflikt dvojí vůle či touhy: zachovat formu — zničit formu. Konflikt mezi vědomím a nevědomím. Obé má každý tvor v sobě jako základní příkaz daného mu života a vztahuje je tudíž na sebe i na druhé; ničí těla druhých a světlem animalisovaným, z nich prchajícím, udržuje vlastní tělo, vlastní formu či své formy. To vztahuje ale i na sebe: ničí vlastní fyzickou formu (egyptský velekněz ulehající na oheň) vnější i vlastní formy vnitřní (larvy). Příroda je vnější a vnitřní.

Ničíc cizí formy udržuje vlastní tělo a odpuzuje ducha.

Ničíc vlastní formy udržuje těla cizí a přitahuje ducha.

Utrpením (prací) přibližuje se stále tvor sféře světla a ve vědomí nastává pochopení neskutečnosti světa stvořeného (měnlivého, pomíjivého, labilního). Jen absolutno jest skutečné, věčné. Vědomí jest nositelem touhy či vůle: při stažení do formy touhy či vůle po rozplynutí — a při rozplynutí touhy či vůle po stažení. Neboť vědomí jest nositelem touhy a vůle i jejich protikladů. Až člověk vědomím obepne smysl tohoto rytmu, přestanou se váhy kývat a člověk dosáhne vševědomí, jímž účasten je pak na všem životě a splývá tak s makrokosmem, který jest v něm. Pět smyslů splývá v jeden, neboť jest jednota, vědomí stává se všudepřítomným a člověk nebo tvor jiný vidí, slyší, cítí, hmatá i chutná každou svojí buňkou. Neboť je všudypřítomným ve svém chrámě.

Analogie:

Muž — vůle — vědomí — vzhůru — Osiris — vnitřní — amorfní
— dolů — Sutech — vnější — tvarové

Žena — touha — nevědomí — vzhůru — Isis — vnitřní — tvar ducha
— dolů — Nephteth — vnější — tvar fyzický

Utrpení je klam, neboť není skutečné.

Tvor vlastní volbou vešel ve formu země. Země ho spoutala silami živlů, jež nazýváme pudy. Tak tvor vešel ve formu sféry, která nebyla skutečná, tj. absolutní a věčná, neboť byla stvořena či z Boha emanovala.

Vůle či touha po zachování formy jest voláním země, jemuž podléháme, a tím nastává lpění, jež jest pramenem utrpení.

Ale člověku (tvoru) dána do vínku svobodná vůle a síla ploditi, tvořiti živé a stvořené oblékati ve tvary.

Z něho tudíž emanovaly myšlenky, představy a láska k tomuto neskutečnému vnuká nám touhu či vůli po jeho zachování, jako láskou zachovávají rodiče svoje děti. Ale toto stvořené jest neskutečné a i utrpení z něho jest neskutečné, rostouc z neskutečna.

A stále z člověka emanují myšlenky a představy, jest tedy on strůjcem svého osudu dle svých představ i utrpení, jež mají analogicky svůj kořen v lidech prvotní emanace boží.

Utrpení je cena, již platíme za osvobození od neskutečného a je produktem vlastní vůle a touhy či představy.

Bolestí osvobozuje se člověk ze tvaru a silou přitom unikající tvoří. Strach, nenávisť a jiná zemská pouta, ale i v duchovnu, obětuje a osvobozuje se. Sám ze sebe vydává sílu, již dojde vykoupení.

TEMPLY A CHRÁMY.

(astrální světlo)

A. s. je prasevětlo animalisované země. Jest vlastní substancí země. A. s. je hermafroditické. Prostupuje jakožto životní princip každou skutečnost dávajíc jí život. Vše jest tedy živé a každý sebemenší záchvěv jím prostoupených skutečností jest jím a v něm zachycen. Životem tvorů a jiných skutečností, jež astr. světlo prostupuje, se ono mění směrem nahoru a dolů. Smyslem bytí a. s. je prasevětlo. Proto vše, co působí vývoj a. s. směrem k němu jest žádoucí (i morálka). A. s. vyvíjí se životem Země.

Vyvíjející se tvorové neb jiné skutečnosti vyvíjí se buď vědomě, nebo působeno je na ně, aniž by si to uvědomovali. To se týká také člověka. Když dokázal maximum čistoty astrálního světla, odchází nebo dosahuje těla oslaveného.

A. s. země a fyzický živel země jsou protiklady. Proto jedno jest spojeno nerozlučně s druhým.

Touha vůle a posismus jsou výrazy života, páky, jimiž se astrální světlo vyvíjí. Život je dán přítomností astrálního světla. Posismus předpokládá tvar. Vývoj se děje: automaticky — nevědomě — pasivně; vlastním zásahem — vědomě — aktivně.

A. s. nediferencované poutáno je beztvarem hmotou neb její analogií.

A. s. diferencované, tj. tvorem již animalisované poutáno je tvářenou látkou, tvarem neb jinou skutečností.

Mikrokosmos vyvíjí se v makrokosmu. Člověk-mikrokosmos staví chrámy, aby se v nich vyvíjel. Temply a chrámy jsou symboly makrokosmu. Člověk-mikrokosmos zušlechťuje svoji látku i svého ducha a dle svého vývojového stupně staví analogické chrámy, aby jednou splynul s makrokosmem. Temply mají všechny znaky makrokosmu a jeho vývojových sil.

I — B, měsíc — slunce, tělo duchem oslavené, tj. hostie — býk; třetí božská osoba — Bůh syn, tj. Bůh — Člověk Syn, syn Boha na Zemi; jeho analogií je obětující kněz. Syn je vůl a jeho prostřednictvím je spojen dav se svým Bohem. Stýkají se zde dva analogické principy, synovský princip Boha a člověk Syn. Reintegrovaný člověk. V chrámě je makrokosmos symbolicky přítomen. Symbol musí mít v symbolisovaném celku řazení analogické řazení symbolisované skutečnosti. (Nelze pojídati I — B, nýbrž Slunce. Oltář je na vyvýšeném místě a ne na sníženém.)

Hostie poutá a. světlo čisté dle čistoty touhy kněze a věřících. Rituál vyznačuje jen cestu a cíl.

Temply a chrámy poutají tak ideje lidí, kteří přišli hledati. Tím tvořeno je prostředí. Rituál je zde vlastně jen posismem. V templech a chrámech odehrává se děj a vývoj: památníky, statický děj nebo život. Jest mezi nimi týž poměr jako mezi krajinou a jejím namalovaným obrazem.

KREV.

Je to tekutina. Zřejmý je prvek země. Je teplá, oheň. Protiklady se nespojují přímo. Dlužno předpokládati vzduch. Tělo roste, živeno jsouc krví. To je země krve. V krvi je země, oheň, vzduch voda. Tato čtyřka reprezentuje Zemi.

4 povstala přechodem z 3. Trojnost musí být v těle též obsažena neb nějak zastoupena.

Krev je slaná. Předpokládáme tedy \ominus , na níž se váže \triangleleft a \triangleright .

4 nemůže být čistá, nýbrž v kombinacích 16

3 nemůže být čistá, nýbrž analogicky 9

25

V krvi váže se trojnost se čtverností.

3 reprezentuje pohyb, 4 tvar.

Zruší-li se tvar 4, uniká 3, pohyb, život.

Po zrušení tvaru zůstává krev čtverností, schopná vázat trojnost. Jiný život, prvek nefyzický, astrální tvar či bytost. Proto obětní zvíře. Vše na těle má tvar, krev ne. A přece se projevuje jako tvar. Nemá tvar, celé tělo však prostupuje, nesouc s sebou latentní dispoice filosofické soli, tj. tvarodárnou touhu.

Máme-li tvořiti subtrahentní bytosti, děláme nejdříve krev.

Krev má dvě podstatné části: bílou a červenou, klad a zápor.

Bílá: lymfa, nervy, kosti, bílé krvinky.

Červená: tvarové maso, tvar, červené krvinky.

Část bílá je fluidickým kondensátorem, poutajícím pudové a mentální v člověku. Ona bílá část je nositelem impulsů života, pohlcuje vzpomínku idejí, resp. látku idejí i vzpomínku umírání a vášní.

Vlastním representantem života je vzduch. Proto krev při obětech se vylévá nebo pálí, aby teplem unikající vzduch, analogie filosofické soli, zpřítomnil život evokovaných bytostí. Proto se prolévá

krev na bojištích, aby ideály za něž se umírá byly živé, načerpaly z krve tvar a byly tak zemi blízko, aby se staly zrcadlem zhrzené lásky, již zneuctil člověk svého Boha.

Obětím zvířetem jest zde člověk. On tvoří a živí svoje ideály a tvůrce dává cele sebe i s masem a kostmi nebo svoji životní podstatu. Není-li krev prolévána tj. nedává-li tvůrce sebe celého, musí dát svoji životní podstatu (život), jejíž hrubou část označujeme jako ektoplasmu. Odbavujeme ji rituálem, jímž vyjadřujeme vůli či touhu obětovati příslušnou nezbytnou část sebe pro evokovaný ideál.

V krvi sídlí touha po tvaru, životě, zhmotnění. V panně či panici je tato touha nejsilnější. Proto krev panny, neboť její krev nesytila ještě žádnou představu, její síla zůstala nedotčena, tvůrčí síla panny a její plná imaginace vržena jest ve směru tvoření nové představy, kterou ona ve chvílích nejvyššího tvůrčího vzrušení měla na mysli.

V panně a panici jest tvarodárná touha nejsilnější. Muž dává panně první představu. Je-li oplodněna, stává se Matkou-Zemí, analogií, jež slovu, duchu mužově, dává tělo. Ale i panna může se státi Matkou, je-li s to přijmouti představu, kterou jí žádný muž nemůže dát. Ona počne s Bohem. To je síla ženské představivosti.

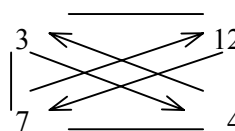
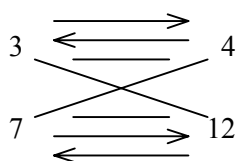
$$\begin{array}{r} 3 \text{ a } 4 \text{ vázány jsou součtem} \quad 7 \\ \text{a násobkem} \quad \quad \quad \quad \quad \frac{12}{19} \end{array}$$

Proto i ony budou v těle přítomny a vázány budou jednak

$$\begin{array}{r} \text{násobkem} \quad \quad \quad 7 \times 12 = 84 \\ \text{součtem} \quad \quad \quad \quad 7 + 12 = 19 \\ \hline \quad \quad \quad \quad \quad \quad \quad \quad 103 \end{array}$$

resp. vázány budou jako živly a principy, tj.

$$\begin{array}{r} 12 \times 12 = 144 \\ 7 \times 7 = 49 \\ \hline \quad \quad \quad \quad \quad \quad \quad \quad 193 \end{array}$$

TICHÁ KONCENTRACE.

Principem tiché koncentrace je zamezení změn v hladině mysli. Je to výraz touhy po uniknutí z léčky, kterou jest pro ducha forma. Jí dáváme růsti tvaru, který pro nás reprezentuje amorfní sféru ducha a kterou sytíme rytmem každodenního cvičení a rituálem vyjádřeným posismem a náladou.

Tento nový tvar jest kolektorem tvůrčích sil a zabraňuje, aby starousedlé larvy a tvary ssály z nás pro svoji existenci astrální světlo. Staré larvy a tvary stávají se tak nedoživenými — myšlení, tj. uvědomování si jich jest jejich sycením — a brání se.

Nepodlehne-li, slábnou více a více a to tím rychleji, čím silnější je náš nový tvar, touha po duchovnu, jenž pomáhá nám abstrahovati od nich ve svůj vlastní prospěch, bojuje proti jich vzniku i jich nasycení. Larvy a tvary, personifikace to pudů, zemského citu a rozumu a relativních hodnot vzta-hujících se na fyzickou existenci vůbec, odumírají a roste tvar nové naší touhy po duchovnu, zaměřený receptivně směrem vzhůru. Tak se osvobozujeme od představ tíhnoucích k relativním skutečnostem.

Indičtí adeпти žijí v neustálém zaměření směrem vzhůru a ničení pout s dolním. Vytrhují se z něho jen v nutných případech pro zachování svého těla. Realisují tak v sobě říši ducha, sami jsouce pasivními, jen naladěním a posismem dávající výraz své touze.

Západní hermetik může tak sotva činiti. Nicméně může vědomě omeziti tvoření pout, adaptujíc indické praktiky, směrem dolů omeziv svoje chtění, tj. zaměření vůle směrem dolů. Každý tvar vědo-

mí i podvědomí jest pro nás poutem a není příliš těžké omeziti jich tvoření, tj. omeziti tvoření představ. Nedáváme vznik novým, a ničíme staré.

Astrální světlo již animalisované z rozbitých tvarů, tedy síla plyne ve směru, v němž zaměřena jest touha či vůle. Síla není dobrá ani špatná. Naše vůle či touha ji jen dávají směr. Zabraňujeme tudíž, aby naše plodivá síla roztržena byla do množství tvarů, zbytečným, nereintegračním myšlením.

Totéž platí o posismu, který ideje či představy indukuje. Nemusíme se přemrštěně starati o svoji fyzickou existenci. Vnitřní naše příroda se sama postará, aby život dal optimální žeh pro reintegraci a více je pro hermetika zbytečné. Citát z Bible praví: „Vizte ptactvo nebeské, ono neseje ni nežne, a přece sklízí.“ Necháme vědomě tvořiti ducha v nás tím, že najdeme způsob, jakým se nejlépe vystavíme jeho působení.

PROSTUPNOST.

Zákon čtyřky platí v celém našem vývojovém cyklu, který má 10 světových úrovní. Čtyři živly jsou všude a všude jsou projevem resp. projevou částí skutečností. Liší se jen počtem konstitučních prvků. Vezměme naši Zemi. Zde platí 4. Fysická 4. Čím více nahoru, tím více ubývá konstitučních prvků v živlech a tak bychom prošli celým naším kosmem od počátku, kdy počet konstitučních prvků jest nejmenší, až nejdoleji, kdy je největší. Dva protiklady. Čtyřka v absolutním světle a čtyřka v absolutní tmě. Přejchod je povlovný v jednotlivých úrovních.

Ani na naší zemi není počet konstitučních prvků stejný.

Například si vezměme třeba sklenici. Její živly mají určitý počet konstitučních prvků. Také kombinace bude jiná než např. u dřeva. V jejích živlech jsou konstituční prvky, které ji činí fyzicky vnímatelnou. Dáme-li tyto prvky pryč, pak se stane sklenice nevnímatelnou.

Je to jako cihla ve klenbě. Odstraněním jedné cihly se zřítí celá klenba. Každý jednotlivý živel, každá sebemenší částice mají tuto cihlu.

Odejme-li tyto prvky konstituční ze všech fyzických částic sklenice, pak tyto částice vyplní tvar. Je to zase tvar sklenice. Kdybychom odejmuli jeden konstituční prvek ze živlů (skládajících sklenici) neb z jednoho jen živlu, vyplní veškeré tyto konstituční prvky tvar. Je tedy vlastně výsledný nejnižší tvar výslednicí tvarů konstitučních prvků.

Jak to učiniti prakticky? Námaha spojená s odstraněním cihel jest prací. Přistoupení nebo odstranění konstitučních prvků je sklad nebo rozklad, a to se děje ohněm. Práce je ohněm. Chci-li se sklenicí vůbec něco dělati, musím míti její představu i představu změny, kterou hodlám na sklenici provésti; i veškerý postup.

Práce je oheň, záměr, a tento oheň bude míti tvar sklenice. Spojí-li se tento tvar s tvarem odstraněných konstitučních prvků a vysunou-li se tyto dva tvary, pak sklenice může postupovati fyzickou látkou. My v představě musíme splynouti s ideou, slovem, věcí. Oživíme tvar jeho vlastní ideou.

VZÝVÁNÍ A OČIŠŤOVÁNÍ.

(volně podle Thériona)

Čistota jest téměř zbožnost. Neposkrvněnost značí celibát. Bůh jest jeden. Chceme-li vyvolávati Venuši, nebudeme míti úspěchu, bude-li naše invocace poskrvněna i nejmenším rysem Saturnovým. Jest jen jedno společné a logické pojítka, ale v magii musíme jíti ještě mnohem dále. Jest analogické elektřině: jestliže izolace jest dokonalá, všechn proud obrátí se na zemi. Loď jest špatně stavěna, může-li do ní vnikati voda.

První magikovou péčí v každém obřadu jest tedy učiniti svůj kruh absolutně neproniknutelným. Jestliže sebemenší myšlenka vnikne do jeho ducha, jeho koncentrace jest zcela zničena, a jeho vnímání a duševní stav zůstává přesně na stejné úrovni jako ony bursovního makléře.

Magik má tedy bedlivě pečovati nad problémem očisťování, především sebe sama, za druhé svých nástrojů, a za třetí místa své práce. Staří mágové doporučovali předchozí očisťování po dobu od tří dnů až do několika měsíců. Během tohoto období nejedli masa ani čehokoliv živočišného, aby za-

bránili vstupu elementárního ducha zvířecího do své atmosféry. Praktikovali sexuální askesi z obavy před ovlivněním duchem ženy a zplozeninami, jež musejí jako výsledek soulože nastati, neskončila-li tato normálním oplozením. Stejně pečliví byli, pokud se týkalo jejich těla: upravující si vlas v účes a čistící si nehty, činili obřadný posismus zbavování se všeho cizího a nečistého.

Některé dny nepožívali žádné potraviny, aby zbavili tělo všeho, co bylo cizí samotné nutnosti jeho existence. Očistovali svého ducha modlitbami a speciálními rozhovory. Vylučovali společenský a zvláště tělesný styk a jejich služebníci byli vybraní žáci, oddaní jejich práci. V našich dobách mnohé jest možno změnit v obřadech, ale vnitřní očisťování musí býti vždy a bezpodmínečně provedeno s největší péčí. Dříve nežli se dáme do jídla, musíme se přesvědčiti, je-li toto nutné a správné k našemu zvláštnímu účelu proponované invokace. A i v ostatních případech: stále zkouseti, přesvědčovati a ujišťovati, že každý náš čin jest skutečně užitečným Cíli. Z hlediska obřadného jest užitečno dotvrditi tuto mentální čistotu rituálem a první operací v každém skutečném obřadu jest koupání a oblékání, provázené vhodnými slovy. Lázeň znamená zbavení se všech cizích věcí, jež poškozují naší vůdčí myšlenku, nebo jsou s ní v antagonismu. Oblékání roucha je pozitivní stránkou stejné operace. Jest to přijímání duchovní dispozice, která této myšlenke vyhovuje.

Podobná operace má se dít i při přípravě každého nástroje. Stejně s místem práce nebo pobytu; při očisťování odstraníme především z tohoto místa všechny předměty a umístíme tam jenom ty, které jsou nám absolutně nezbytné.

Očištěný a zasvěcený magik bere svoje očištěné a zasvěcené nástroje na očištěném a zasvěceném místě a počne opakovati dvojitý obřad obřadu vlastního, který má dvě základní části: první je vzývání, druhá invokace. V nejpečlivěji sestavených rituálech vzývá se obyčejně každá věc svým jménem, abychom se mohli od ní izolovati. Takto jmenujeme každý živel, každou planetu, každé znamení a i každou sefiru, abychom je v zápětí odstranili z našeho okruhu i včetně toho, co chceme invokovati, neboť tyto složky všeobecné síly existující v přírodě jsou často nečisté. Tím vytvoříme si prostředí oproštěné od všech profánních předmětů, do něžž můžeme v druhé části rituálu strhávat našemu stavu relativně nejčistší síly, vázané na dané jméno. Ale tento prostředek detailního vzývání jest dlouhý a únavný, a proto často nevyhovuje zcela v práci. Obyčejně postačí vykonati vzývání a oddálení všeobecné, a spolehnouti se na pomoc invokovaných strážců. Vzývání musí býti krátké, aniž by bylo však povrchní, neboť má vésti k čistému stavu ducha připraveného k invokaci. Zpravidla bývají v něm jmenovány všechny čtyři živly specificky, neboť ony to jsou, jež obsahují planety i znaky, jsouce tetragramem, jenž jest celým vesmírem. V každém případě jest nezbytno, aby tento obřad vzývání byl současně vylučujícím.

Ale buďte vždy pozornými dříve, než se začnete modliti: účinek vzývání jednou provedeného nemůže nikdy mýliti.

OBSESSE.

Obsesse je dočasné nebo trvalé vtělení se do cizího fyzického organismu za účelem bytování v jeho prostředí. Jest aktivní nebo pasivní. Jedinec duchovně (fysicky) vyšší, nebo duševně (morálně) silnější, může obsednout tvora nižšího nebo slabšího.

Člověk může obsednout zvíře, např. vlka. Jest duchovně vyšší a jest v jeho moci snížit svou mentální úroveň na výši zvířete, takže dovede vmyslet se do jeho způsobu nazírání, chápání a reakcí. Častěji provozovaná lykantropie může vésti i ku změně fyzického těla v tělo vlčí, poněvadž astrální tělo, jež v noci přebývá ve vlčím těle, má po návratu do těla lidského tendenci upravit si toto tělo do formy zvířecí.

Zformovati tělo zvířete nelze, jelikož stádium lidské je vývojově vyšší. Člověk prošel animální sférou a může se vrátiti na čas do nižších fází vývojových. Dále dlužno míti na paměti, že vlk svého vlastního astrálního těla, které v momentech obsesse ustupuje jen do pozadí, neztrácí.

Člověk může být obsednut zvířetem: 1.) když klesne nevědomky na mentální úroveň zvířete. 2.) morálním oslabením, kdy člověk je slabší než zvíře. Tato obsesse děje se pravděpodobně astrálním tělem zvířete nedávno zemřelého, nikoli živého, nebo vlastní larvou člověka, představující souhrn zvířecích vlastností a pudů, které člověk ve svém životě dosud nepřekonal.

Člověk může dále býti obsednut vším, co bytuje ve vyšší úrovni, tedy i astrální. To jsou larvy, démoni, představy, elementálové atd. Sem patří i vtělení víl. Mnohým takovým případům říkáme šílenství a může býti exorcismem i jinými prostředky odstraněno pokud vlastní astrální tělo vegetuje ve fyzickém.

Nevyléčitelné případy jsou ty, kdy duše s duchem tělo opustila, tedy smrt, ale do fyzického těla vtila se oživující astrální podstata některého z výše uvedených druhů astrálních bytostí. Kabalistické učení o ibburu, tj. obývání jednoho fyzického těla dvěma dušemi muselo by se v praxi jevit také jako druh šílenství.

Mediumita jest periodicky dočasná obsesse. Dočasnost jest způsobena vázaností na kruh

- a.) při vzniku kolektivní larvy,
- b.) silou představy obsedající bytosti.

Rozdíl ve výši mezi dvěma póly (duch, intelekt — duše, morálka) udává stupeň náklonnosti k mediumitě, obsesi, visím apod. Jest to v podstatě nezdařená reintegrace.

PŘEMÝŠLENÍ O SOBECTVÍ.

Egoismus jedince jest do určité míry ukázkou egoismu zjevené přírody. Je-li např. pud sebezáchovy samozřejmou nutností k udržení života, pak je egoismus do jisté míry snahou po uplatnění druhu nebo hodnot. Má-li ku přírodě někdo blízko, je to dítě. Jeho projevy jsou názornou ukázkou nepotlačovaného egoismu. Egoismus dospělého člověka je již někdy méně nápadný, anebo docela nekonstatovatelný. A přece není myšlení a rozhodování člověka, na němž by sobectví nebralo účasti. Každá snaha, každá touha a každé úsilí něco uskutečnit jsou do určité míry vždycky egoistické. Je-li nespokojenost každému pochopitelnou ukázkou egoismu, pak můžeme stejně tak hovořiti o „egoismu spokojenosti“. Či myslíte, že být spokojeným nemá stejnou podstatu, jako být zatrpklým a nespokojeným? Je zřejmé, že egoismus může být do určité míry také konstruktivním, přesto, že z hlediska reintegračního jest všeobecně destruktivním. Obecně je sobectví zdrojem všeho utrpení. To poznáme snadno, jestliže při troše dobré vůle tuto věc domyslíme do důsledků. Kdo je schopen tak učinit, rozpozná také rozlehlost a nesnadnost svého úkolu „sobeckým nebýt“. Je to ovšem nepředstavitelné, aby člověk bojoval s něčím, co je takřka podstatou jeho existence. Uvažme, že vlastně každá snaha „uplatnit se“, je předně výronem individualismu a je tedy zase výronem sobectví.

Sobecké — je tedy přirozené... Je to zákon udržení druhu a je výkladem k závažné větě: „Každé bytí začíná i končí snahou žít.“ Kdo ví něco o životě myšlenek, o existenci téměř bezděčně vznikajících novotvarů astrálna a životě larev, dá nám za pravdu. Život je velkým schodištěm existenčních proměn vědomí a zdá se, že s egoismem se shledáváme v každém dílčím projevu přírody a rozhodně u všech nižších organismů. Nemůžeme ovšem říci, kde začíná to „Neosobní“, víme však, že je vždy ve středu, že jest duší všech věcí. Chceme-li svůj život zaměřit k neosobnímu chápání života, musíme se postupně pokoušet zmenšit možnost všech výkyvů vyšedších z elementární nerovnováhy. Musíme prostě zkusit postupně hledat takový řád, který by umožnil řešit příčiny všech našich nesrovnalostí, po výtce niterních — a tím i nesrovnalostí mezi vnitřním a vnějším světem. To je elementární analýsa. Jen od prvků lze přikročiti ku syntéze, neboť „dokonalost pozůstává z maličkostí, ale dokonalost není maličkost“...

MOC SLOVA.

Pravdu nikdy nezakresluje a zvláště ne slovem, řečí. Mluvme jen to, co obsahově plně souhlasí s tím, čemu věříme, že to je tak správné. Snažme se slova uvést vždycky v poměrný souhlas s tím, co cítíme, nebo myslíme. Myslet a cítit jinak než hovořit je mírně řečeno pokrytecké, avšak z hlediska hermetického zhoubné. Hleďme proto vždy mluvit pravdu, tj. vyslovme jen to, čemu věříme, o čem jsme pevně přesvědčeni a co jsme domyslili, anebo o tom alespoň uvažovali, neboť — kdo ztratil víru v sebe a víru v to, co mluví, ztratil sílu slova — to je již zločin na osobní síle. Je to lehkomyšlnost profánního člověka, který s lehkým srdcem „plká“, aniž tuší, co zahazuje.

Indové znají plný dosah této věci pod jménem „Vak-Suddhi“, tj. moc slova, což znamená, že ústy vyslovené stává se skutečností, to jest tehdy, když mluvíme jen přesně to, o čem jsme přesvědčeni. Osobní síla je tedy přímo úměrná víře v sebe sama. Mluvím-li tedy lehkomyšlně, lžu-li, říkám to, v co zásadně nevěřím. Jestliže tedy si někdo umíní — navykne za všech okolností mluvit pravdu — pak se jeho slova kryjí vždycky s úmyslem a touhou, mluvit tak, aby se jeho slova se skutečností a vírou i jeho chtěním kryla — pak vytváří už nepochybně něco, co lze nazvat „voltem pravdy“ — a to je to, co Indové nazývají mocí slova, kde vyslovené se vždycky uskutečňuje. Řeknu-li pak ale jen jednou třeba záměrnou lež, tu se i tato vymyšlená lež uskuteční. Stejně je tomu ale v opačném dění. Jestliže někdo stále lže a mluví naplano, i jemu se stane, že je jednou přesvědčen, že „teď mluvil pravdu“. Buďte však ujištěni, že nikdo jeho pravdu nepřijme, že tomu nikdo zcela neuvěří, že se tedy jeho tvrzení zvrtné a zvrátí právě silou jeho vlastního slova, slova téměř stále lži. Je to prostě „zničení fakta“, které je nám názorným příkladem, resp. výkladem k „mysteriu živého tvůrčího slova“.

Tyto základní poznatky však můžeme ještě aplikovati i do jiných oblastí „negativní magie“. Vezměme si tzv. žvanivost. Žvanilové rádi mluví předně o sobě a ovšem také i o svých přáních a cílech. Kdo však mluví o svých přáních, tomu se jeho přání obyčejně nikdy nevyplní, protože tato přání se už vybijí jinde než u tvůrce, vybijí se v cizích ústech, v cizích slovech, prostě v myšlenkovém světě druhých lidí, kteří je bezděčně pohlcují, nasávají, přemýšlí o nich a rozdělují je podle svého — krátce cizí ideu poutají, a tím také pohlcují.

Je to příklad tzv. „vampyrisace přání“ druhým člověkem, který třeba bezděčně bourá a odsuzuje k zániku ideje vzniknuvší v intimitě v nitru nás samých. A tak idea, která by se byla dočkala skutečnosti jedině v izolaci živné půdy svého tvůrce, zaniká v oblasti neporozumění, lhostejnosti nebo dokonce závisti. Co je nemorální? Obecně všechno, co konáme v rozporu s dosavadním poznáním. Vědomí, že bychom něco mohli vykonat, je hlasem vědomí, jež nás zavazuje vykonat a realizovat to, co sice nemusíme, ale vykonati máme. Při každém jednání, při němž třeba jen podvědomě si připomínáme, jak by něco být mělo, a přece neučiníme ničeho, aby tak bylo, osudně chybujeme, protože tolerujeme to, co vede již jen ke zvyku.

Kdo si „navykl“, obětuje sebe sama larvě. Larva je dítkem opakování, dítkem všednosti. Všednost je sice okoukaná, ale pro nás nebezpečná. Opakování je rytmus, nabíjení matematické slučování jednotek o sobě bezvýznamných, v součtu však hroživých. Kapka je pro nás směšná, ale povodeň je překvapující. Takto si člověk — a upozorňujeme, že každý člověk — tvoří bezděčně skoro nezměrnou spoustu bytostí — parazitů, novotvarů, jimiž nakonec zalidní svůj astrál tak, že tito neviditelní a nekonstatovatelní obyvatelé jeho tělesné oblasti obsadí své posice se souhlasem svého tvůrce tak, že ho nakonec k záměrné práci třeba vůbec nepustí. Nadto nám pak zůstává ještě další věc o níž nevíme, totiž že tyto bytosti musíme pak už na trvalo živiti, aniž jsme se kdy o tom dověděli. Děláme tedy vše takto proti sobě — vždyť „zvyk je prý druhá přirozenost“ — avšak tato přirozenost se podobá více vlastnímu bezděčnému pohřbu...

Stejně podivná a někdy skoro osudově vyhlížející jest jedna věc, o níž třeba se zmíniti. Je to strach. Málokdo ví o strachu něco více než to, že strach má velké oči. Ano — on je skutečně má a to proto, že není lidského zážitku, ve kterém by bylo tolik opravdovosti, jako ve strachu. Strach je tedy jedinou opravdovou reakcí na přítomnost, reakcí, které se účastní celá bytost, takže strach dovede vstoupit takřka i do kořínků vlasů. Jinde jsme toto podivné tajemství již podrobněji vysvětlili a zbývá nám tedy toliko konstatovat, resp. zdůraznit, že člověk, který má strach, evokuje sám unikání své vitální energie a vydává tedy takto nedobrovolně ektoplasmu, jejíž funkcionální poslání jest formulováno „velkýma očima“ — neboli představivostí strachu. Tak dává člověk život „larvě strachu“...

A teď si všimněte: jsou lidé, u nichž je téměř pravidlem, že toho, čeho se vždycky nejvíce obávají, to je nikdy nestihne. Naopak ale jsou lidé, které potká snad vždycky právě to, z čeho mají upřímný strach. Tito lidé snad opravdu objekt svých obav magneticky k sobě přitahují, téměř jako oni, kdož se obávají nakažlivých nemocí.

Je tedy zřejmé, že i „larvě strachu“ už při jejím zrodu dáváme ono „Vak-suddhi“, čili obsah své vnitřní, slovní i představové pravdivosti. Tedy i ve strachu se ona moc slova uskutečňuje, ba právě zde nejdůležitěji, neboť lidský strach je cit tak upřímný, že se v něm musí promítnout předně hodnota naší víry v sebe sama. Protože tedy strachem můžeme nebezpečí právě tak od sebe „odtlačit“, jako ho „přivábit“, proto věnujeme zvýšenou pozornost hodnotě své víry — víry v sebe sama...

Hovoříme-li o myšlence, jakožto tvoru astrálna, máme na mysli předně onen druh myšlenek, jejichž existence začala tím, že byly často a intenzivně opakovány. Délka trvání myšlenky-tvora je tedy závislá od množství tvůrců — jedinců stejně myslících, dále od doby, po jakou byla sycena a zejména pak od mnohosti opakování v dané době. Tak vznikaly v historii lidstva náboženské a jiné egregory a vzpomínáme-li nedávné doby, shledáváme se s touto věcí v provedení záměrném ve známé Goebelsově zásadě, že „stokrát opakovaná lež se stává nakonec pravdou“. Myšlenky tedy mohou žítí dobu jen krátkou nebo i velmi dlouhou. A právě dlouhou dobu žijící myšlenka bývá obyčejně zplozena tak, že její tvar stále opakovaným myšlením v okamžicích, kdy se rozplývá, vždy znovu a znovu je nabíjen. Takto hovoříme v metafyzikální terminologii o rytmickém vyklepávání myšlenky. My víme, že základem všeho tvoření a udržování života je rytmus. Opakování je vibrace čili vlnění, vlnění je světlo, světlo je energie a energie jest projev síly. Podkladem všeho plození jest tudíž rytmus. Myšlenka nemusí ale vznikat toliko v tvůrci, nýbrž i mimo něho. Dle toho pak je možno i oblast její působnosti klást mimo něho.

V tomto případě — a zvláště vložil-li tvůrce do myšlenky určité napětí, podnícené vírou, touhou, nebo jiným emotivním prvkem — může se myšlenka stát při zániku svého tvůrce silou takové moci, že je v stavu nakazit i celé národy. Tento jev nazýváme obrazně „explosí myšlenky“. Sem také náleží i tajemství obětí a stejně tak ony známé jevy různých strašidel a posmrtných fenoménů s průvodními fyzikálními projevy, padáním předmětů, ranami, signály, znameními atd.

Obecně myšlenka zaniká dvěma způsoby:

- 1.) Často se rozplyne sama ve svém prostředí, nebo je i jinými myšlenkovými útvary roztříštěna.
- 2.) Jindy se spojuje, slučuje, nebo je pohlcena jiným myšlenkovým útvarem.

A takto zase vznikají často výsledné ideové příčiny, někdy velmi mohutné, dojde-li k takovému sdružování a slévání útvarů stejné druhové úrovně v jeden nový mohutný celek.

Myšlenkou lze získat i kontakt s jinými bytostmi, přičemž si všimněme zase možnosti její působnosti na jedince a množství. Naladíme-li se posímem do myšlenkového světa druhého člověka, a vytváříme-li s ním po určitou dobu stejné myšlenkové útvary, můžeme pak prudkým a náhlým výkyvem námi vytvořeným, vyšinouti myšlenkový proud člověka na jinou kolej.

A takto vzniká nákaza myšlenkou, o které se mluví jako o podlehnutí davové psychoze. Mocný proud psychy davu je nepoměrně silnější než myšlenky jednotlivce. Jeho myšlenky očitnuvší se v dosahu dráhy tohoto toku, jsou strženy s sebou a dokonce i každá protichůdná myšlenka bývá proudem pohlcována — třeba i za cenu poruch funkcí oponujícího jedince.

Existenční kapacita každého novotvaru tedy začne růst vždy tam, kde s původní maticí se počnou slučovat další jednotky o stejném obsahu, takže je to téměř totožný jev, jaký známe z pohledu na sdružující se obláčky na obloze. Sledujme nyní pozorně podstatu, počátek a další existenční rozvoj těchto podivných zplodin našeho vnitřního světa, jež nazveme v jejich existenčních počátcích „novotvary“. Přistoupíme-li k oknu, a vydechujeme-li rytmicky na sklo, objeví se tam s naším vydechnutím obláčky, které rychle slábnou, trátí se, až zmizí docela. Jejich projekci bychom musili takto stále rytmicky dechem obnovovat a dělo by se to ovšem vždycky jen na zaměřených místech projekce. Celé okno by se vak zamžilo teprve tehdy, kdyby příliv resp. tlak teplého a vlhkého vzduchu na studené sklo doléhal již z celé světnice. Tohoto jevu použijme jako příměru a pamatujme si jej. Velmi se podobá totiž nepřetržitému „vydechování“ a hromadění drobných myšlenkových obláčků, které po svém vypuštění určitý čas setrvávají, postupně slábnou, až se zcela rozplynou ve vitální oblasti svého tvůrce. Opět a opět vydechujeme nové, jiné, které stejně zanikají jako jejich předchůdci. Tak se děje skoro nepřetržitě při normálním myšlení, tj. vždycky, je-li naše mysl klidná.

Jiný jev nastane, počne-li se člověk vraceti častěji k jedné a téže myšlence. Tehdy rozplývající se tvar jest opakovaným myšlením v okamžicích, kdy se vytrácí znova a znova nabíjen sdružováním útvarů stejné druhové úrovně a tak ony původní malé obláčky již nezanikají. Jsou syceny postupně více a více, mohutní, slévají se ve větší celky, které nasávají stupňovaná kvanta ektoplasmu tvůrcovy. Obalují se záporom, čili rostou. Tvůrcova zárodečná myšlenka byla v počátcích neurčitá, nevyjádřená. Častým opakováním, zvýšeným zájmem tvůrce a jeho pozorností však nabyla na přesnosti a určitosti.

Z pocitové oblasti tvůrce se nyní takto začnou indukovat do života novotvaru i jemnosti tvůrcevo přemýšlení a vznikající larvě se dostává takto tzv. druhového poslání. Objeví se tu prostě pocit bytí a těsně za ním také tlak vitality, touhy po určitém uplatnění života. Poněvadž ale toto vše jest podmíněno opakovanými ektoplasmy, počne larva svůj nárok na život uplatňovat právě svým druhovým posláním, tj. počne ve svém tvůrci podněcovat právě to, čím ji tvůrce stvořil. Larva podněcuje tvůrcevo chtění a toto se opět indukuje a vrací do novotvaru, který se takto stará o udržení začarovaného kruhu a ponenáhlu přejímá larva příčinu aktivity tvůrcevo až do svých rukou. Tak člověk dává život parazitu, o jehož existenci však nemá tušení. Živí tak třeba doživotně nájemníka, který se toliko stará, aby své druhové poslání co nejvíce rozšířil. Nemusíme zdůrazňovat, že v řadě takto vznikajících larev stojí na prvním místě každý lidský zvyk. Zvyk je to, co dává život larvě a na žebříku škodnosti nebo neškodnosti tvoří prvý stupeň. Všude tam, kde se člověk stane dobrovolným a trvalým zajatcem své vlastní ideje, dává život larvě podle druhového poslání a délky života více či méně zhojbné. Slyšíme-li i tak nevinou věc jako např. „že si někdo vzal do hlavy to a to“ — buďme si jisti, že je to spíše ranec na záda, nebude-li dotyčný v stavu vzít larvě život tím, že se zbaví příčiny. Toho lze dosáhnout jen lhostejností k tomu, co dříve bylo buď zvykem, nebo dokonce vášní. Příkladem se nám mohou stát věci zcela běžné, nikoli vždycky výjimečné. Zvykem se totiž může stát všechno možné, ale kořenem je nejčastěji opakování a vracení se k téže věci.

Stačí pouhá záliba v něčem, nebo jen počáteční zvědavost, nebo trochu nadšení pro něco. Odtud je ke zvyku krok. Příkladem je sběratelství. Sběratelskou vytrvalost (vlastnost povíce mužskou) lze vysvětlit nad to dobře podpůrnou činností larvy. A larva skutečně sběrateli pomáhá, neboť bez jeho úspěchu by neměla ektoplasmy. Čím více má sběratel nadšení, tím více ektoplasmy má larva. Můžeme ale hovořiti o larvách, které představují snad více než polovinu lidských vlastností a zejména těch, jejichž podstata právě nejlépe váže larvu i tvůrce. Je to sobectví. Tyto larvy jsou typickými „blechami lidské duševní nečistoty“ a unikají vesměs kontrole rozumu. Připomeňme si, co znamená třeba ctižádost, fintivost, panovačnost, pýcha, nebo žárlivost, lakomost, prolhanost, požitkářství, hněv, popudlivost či smyslnost nebo koníčkářství a shledáme, že všechny podmínkám promítnutí v novotvary vyhovují právě pro určitý stupeň své egocentrické ryzosti. Tento druh larev má se svým tvůrcem tak úzké spojení právě proto, že tvůrce o nich nemá tušení. Právě proto se svými vlastnostmi rád vystupuje do popředí a rád udivuje své bližní přesvědčením své „osobitosti“, zásad nebo dokonce originality. Ještě zajímavější je např. nevinná lidská pohodlnost. I tuto umí larva dobře zužitkovat poznáním, že ektoplasma uniká, odpočíváme-li, nemyslíme, ale jsme fyzicky i duševně svěží. K tomuto jevu dochází zejména ráno. Podobně se děje i večer, kdy zase ektoplasma uniká obyčejně proto, že býváme fyzicky unaveni, odpočíváme, ale intenzivně myslíme. Tolik o larvických útvarech, vyšedších předně z opakování, tedy tvořených periodickým přínosem.

Jinou skupinu tvoří larvy, které vznikaly sice také progresivně, ale nikoli jen rytmem, nýbrž za účinné účasti důležitých činitelů, o nichž dosud řeč nebyla. Je to pocit a představa a úhrnně pak — pohnutí mysli. Nemůžeme v těchto řádcích plně vysvětlit zvláštní význam těchto mimořádných stavů mysli a lidského nitra. Připomeňme si toliko, že takové stavy jako strach, zoufalství, napjaté očekávání, touha, hněv, lítost, láska a prostě všechny stavy určitého vzrušení a zvýšeného emotivního prožívání mají v podstatě totožnou a pro nás pozoruhodnou hodnotu. — Dochází při nich totiž ku:

- a.) zvýšení představitivosti,
- b.) zvýšenému úniku ektoplasmy.

Nemůžeme natolik tématiky odbočit, abychom vysvětlili celou metafyzikální podstatu těchto i dalších jevů, k nimž dochází při vznikání a rozvoji života těchto podivných obyvatelů astrálna. Nezapomínejme, že celá astrální biologie začíná poznáním společného činitele příčin hmotného tvoření a jeho předobrazů, při nichž lidská představa jest všeobecným prostředníkem. Tato skupina larev předpokládá do velké míry účast představy — ba někdy vůbec začíná prostou představou, nebo hnutím mysli. Poněvadž ale někdy může jít jen o dojemový zážitek, nebo otřes mysli zvláštní působivosti, lze počítat s tím, že i z tohoto jediného počátečního zážitku se zrodí novotvar již velmi vyvinutý. Příkladem takového druhu může být např. účinná fascinace. Můžeme totiž např. svého bližního udiviti, čili vytvořiti novotvar — a tento udivený jej pak už sám živí. Potom — živitel i larva — jeden druhého vzájemně utvrzují ve své činnosti, tj. živitel-tvůrce je vzrušen, čili živí larvu, která se mu projevuje různými úsluhami a druhotnými záznaky skutečného služebného ducha. Tato skutečnost ovšem podněcuje zase dále nadšení a vzrušení živitele, jehož výdej ektoplasmy je úměrný jeho vzrůstající oddanosti

larvě. Podobný proces by mohl nastat všude tam, kde jedinec by získal nějakým způsobem duševní nadvládu nad druhým člověkem, nebo zvířetem. A tady právě onen strach před nadvládou druhého může být tvořivým třeba v neprospěch subjektu.

Naproti tomu však existují larvy vyvinuvší se výlučně z počáteční představy tvůrce u něhož představa nabývá účinnosti podporou strachu. Příkladem jsou známé jevy nejrůznějších manií — fixních idejí, strachu z pronásledování, úskoků nebo dokonce proti bezpečnosti života. Hned k těmto se druží larvy hypochondrů, lidí zpočátku i se svojí fixní ideou zcela zdravých, později však vlastní dobře živenou larvou se zdravým již porušeným. Stejně tak sem patří všechny varianty neřestí, tj. larev vzniknuvších např. z osobní chtivosti. Je to předně kleptomanie, typická u dětí. Všimněme si, proč tato larva, jako larvy všech „maniaků“, bývá tak silná. Je to proto, poněvadž zde vedle dráždivosti představy působí současně i „rozkoš strachu“. Víme, že sám strach je tvůrčí silou první třídy. Připomeňme si zde znovu strach umírajícího člověka, který nám vysvětluje ony fenomény, provázející často jeho smrt — že vznikají z prudkého odbavování ektoplasy, která je pak představami umírajícího řízena. K larvám zrodivším se z tzv. neřestí a chtivosti řadíme ještě všechny larvické bytosti erotismů, předně succuby a incuby, nejčastěji už se zcela nezávislou existencí, tedy larvy často hroživé kapacity. Sem ovšem náleží pak bezpočet sexuálních variant počínajících prostou onanií a mířících rovněž i do různých oblastí známých světu sexuálních maniaků, tj. lidí propadnuvších zcela nadvládě larev a brodicích se pak po léta nebo celý život v krajních sexuálních výstřelcích a banálnostech. A jestliže jsme již užili onoho slova „výstřelek“, ocitli jsme se takřka před konfrontací vlastního dokončeného obrazu larvy — tvora. Co všechno předchází tomuto obrazu a kam až může být dokreslen, vysvětlíme v závěrečných státech.

Nyní však uvedeme ještě takový příklad larvy — tvora, který již sám svého tvůrce ovlivňuje pomocí prvků, jimiž byl vytvořen a nad to užívá dalších, již indukovaných poznání zesilovaných tlakem pudu sebezáchovy. Máme na mysli larvy kokainistů, požívačů opia nebo alkoholiků, karbaniků atd. Opilost např. — stav, v němž dochází ve zvýšené míře k unikání ektoplasy. Víme o notorických alkoholících, jak se chovají ve střizlivém stavu, a známe je jako lidi, na nichž bychom někdy stěželi našli jakéhokoliv kazu charakteru, pochybnosti úsudku a neviděli v nich než celkovou ušlechtilost. A přece je známo, že i tito lidé v opilosti se umí změnit v surovce, násilníky, s nimiž nesvedeme ničeho a lépe od nich dále. Druhý den vám však zase učiní všechno, aby zlikvidovali hanbu toho, nač se nejen nepamatují, ba ani nechťi připustit, že by se byli čeho dopustili. Vždy ovšem slibují sobě i jiným nápravu, na kterou však ve vleku své larvy vůbec nestačí. Je zřejmé, že u těchto jedinců běží o více, než jen o opilost. Je to dočasná posedlost larvou; ztotožnění, k němuž dochází u takového člověka jen proto, že progresivně, jednou či vícekrát za sebou, v nastalé passivisaci mozku setrval příliš dlouho, takže nervová opilost postiženého byla zaměněna opilostí larvy, koupající se v jeho unikající ektoplasmě a zneužívající rozpolcení svého tvůrce.

Ale i pověstnou vytrvalost a „štěstí karbaniků“ bychom mohli položit za paralelu podivného opilství, ale s vleklým průběhem, jehož dějiště jest stále ovládáno larvou chtivosti. A na konec zmínku o těch, kdož i svůj fyzický zánik svěřili larvě. „Larva sebevrahů“... Vyjmeme-li z naší úvahy ty, kdož tak učinili náhle, aniž kdy předtím na co podobného pomyslili, chceme upozornit na možnost, kdy o osudu lidského života mohlo rozhodnout i více larev současně. Jmenujme z této skupiny ony nejčastěji se vyskytující, totiž: fixní ideje — nevyplněné touhy s nezbytným průvodcem, totiž larvou tudnomyslnosti a z ní vyvinuté larvy zoufalství. Všechny vznikly z pouhých myšlenek a ještě častěji představ, živených periodicitou citových přílivů. Druhové poslání — totiž smrt — bylo snad již v počátcích konkrétní. Bylo by proto vzácným případem, kdyby jedinec, který si tuto svěřací kazajku vytvořil, z ní vyvázl...

Nyní obraťme pozornost k další skupině bytostí — larev, které vznikaly v podstatě za podobných předpokladů, jaké jsme v předchozích kapitolách již zhruba naznačili, avšak tentokrát máme před sebou již onu tvůrčí základnu poněkud širší, neboť musíme do své úvahy zařadit ještě další nové činitele. Máme na mysli takové bytosti, které do určitého limitu ještě larvami jsou, ačkoli mohli bychom jim přiznat raději název tzv. egregoru, to jest bytosti vniknuvší jednosměrnou činností několika tvůrců najednou. Egregor bývá přesně definován jako „řetěz vůlí sdružených ve fyziogennou baterii kol společné ideje a evokující bytost s charakterem svých stvořitelů.“ Poněvadž ale musíme rozlišovat mezi kolektivní kreací záměrně řízenou — a to právě představuje tzv. egregor — oproti kolektivní kreaci, ku které dochází více méně bezděčně a bez zvláštního výběru tvůrců, rozlišujeme tedy důvodně

své označení a hovoříme o larvě kolektiva — naproti egregoru. V obou případech tu tedy tvůrcem již není osamocený jedinec, nýbrž vždy více lidí, někdy mohutné celky, ba celé národy. Proto také výsledné tělo takové kolektivní larvy není tak zřejmou záležitostí, jako tělo larvy vytvořené jedincem, kde druhové poslání larvy je téměř už dáno její podstatnou a pouze jedinou vlastností. Jako příklad egregoru by mělo být společenství několika málo jedinců, kteří ve svém vzájemném soužití vykazují minimum povahových a morálních diferencí. Výsledný tvar a jev bytosti tedy musí být odleskem, ba souhrnem, všeho toho, čeho jsou stvořitelé skutečnými vlastníky, čili: kolektivní inteligence určuje tvar, tj. matrici egregora. Dejme tomu, že takové společenství určité morální spolehlivosti by mohla vykazat například rodina. Snad také proto, že v rodině lze předpokládat, předně všem členům společnou víru v dobrou existenci a trvání rodiny. Nuže, vzpomeneme-li na příklad oddanosti, s jakou lpí ještě dnes na rodinných tradicích šlechta, vysvětlíme si hned, proč o rodinném egregoru jsme slyšeli v historii předně u šlechty. Tento „genius generis“, čili strážný duch rodu, by se nám při pozorném rodopisném studiu objevil na více místech, než bychom předpokládali. Rožmberská bílá paní tedy nebude ojedinělým zjevem, a mohli bychom analogických případů vyhledati mnoho také jinde. Jak vznikal tento egregor, je celkem prosté, leč přece zajímavé. Víme, že často mívá takový fantom zámecké paní podobu — a to věrnou podobu některého zemřelého člena rodu. Můžeme si potom jeho vznik vyložit bez pochyb hned dvojím způsobem:

a.) náhlým vytvořením larvy, v okamžiku úmrtí některého člena rodiny. Staletý život tohoto genia rodu a jeho přetrvání přes celé generace můžeme potom vysvětliti vytrvalým kultem, který zesílil nejčastěji od chvíle prvního „zjevení se“ tohoto genia.

b.) Druhá možnost je poněkud jiná. Jeden z členů rodiny již za svého života si získá mimořádné náklonnosti všech jedinců rodu. Po smrti tohoto jedince úcta vzpomínajících a milujících členů ještě stoupne. Jeho zjev se stává předmětem neochabující lásky a kultu zejména v cítění nejbližších pozůstalých, kteří takto bezděčně vytváří základní matrici — náboj a předobraz — nové oživení jeho existence. Činí tak předně svojí opravdovostí a kapacitou svých představ. V přesném vymezení to však učinil nejdříve jen jeden z členů rodiny a to onen, který měl nejbližší vztah k zemřelému, kdežto ostatní se teprve progresivně přidávali. Poněvadž ale nelze předpokládat, že by vitální kapacitu fantomu — a zejména jeho podobu — dovedl někdo založit, konkretisovat a udržovat v představách tak intenzivně a tak dlouho, kolik je třeba, jest zřejmé, že tyto představy musily být na něco poutány. Tímto „něco“ býval ve starých rodinách nejčastěji obraz zemřelého, jeho malovaná podobizna. Obraz se tedy stal voltem, kolem něhož počalo emotivní víření představ — a to nejdříve u prvních tvůrců, a později pak u celých generací. Tak došlo k „oživení“ obrazu, jehož poměrná podoba se zesnulým naprosto stačila k tomu, aby podpořila nedostatky představ lidských. Obraz se tedy stává voltem a jeho podoba jest náhradou fluidického kondensátoru. Výběrovou slučivostí se konečně doplní do určité míry i psychická náplň živší osobnosti indukci astrálu. Kromě tohoto vysvětlení však lze připustit i další alternativu.

Bylo by to konkretisování objektu zase pomocí voltu-obrazu, nebo i jiného vhodného předmětu z majetku zemřelého a to navozením přímé indukce — obrazně řečeno: stržením či připoutáním astrálního obrazu na oživený volt. To by mohlo být provedeno dle schopností a znalostí operatera naráz, anebo cestou živení, periodickým přínosem. Podobnými způsoby tedy začínal život takového genia rodu. Doplnkem tu máme však ještě analogický pochod vytvoření tzv. „genia loci“ — čili strážného ducha místa, bytosti, jejíž existence jest poutána a podmíněna místem a prostředím. Na této věci bylo založeno bezpočet bájí, zkazek, legend, vyprávění či dokonce sdělení přímých očitých svědků. Snad každý z nás zná nějakou historku o strašidle toho, či onoho zámku nebo hradu, nebo měšťanského domu, hřbitova, neb opuštěného místa. Ještě tedy dnes, kdy sama doba a její mentální podmínky způsobily skoro úplné odmlčení oněch smyslů, jimiž se vykazovali ještě naši předkové — tedy ještě dnešní člověk by se s těmito jevy setkati mohl, kdyby věděl, že rybu třeba hledat ve vodě a listí na stromě. Genius loci, čili duch místa, je tedy svým původem vždycky prostá larva, obyčejně s vyhraněným už druhovým posláním, kdežto čas ji obyčejně učinil larvou kolektivní. Vytvoření tohoto druhu larev bylo skoro vždycky spojeno s mohutným ektoplasmatickým odbavením a proto podstatou věci — podnětem bývala nejčastěji opět nevyplněná touha, mnohdy zklamaná láska, někdy ale též kletba, jindy i vražda nebo sebevražda, a nejčastěji ovšem se tak stalo při úmrtí člověka. Tak vznikala ona legendární „strašidla“ objevující se náhle na určitých místech, kde předtím došlo k nějaké události, obyčejně s tragickým koncem. V krajových tradicích takto žijí oni nešťastní zemřelí — strašidla nemající pokoje a znovu a znovu se lidem zjevující anebo žádající o své osvobození. My skutečně mů-

žeme potvrditi, že těmto fantomům dalo život předně druhové poslání — život takto úzce vymezený a připoutaný k určitému místu. Tito geniové, duchové místa, vznikali však i jinou cestou, tj. postupným živením zárodečné představy vrhané na určité místo, nebo konkrétní bod tohoto místa. V dávnověku to býval například strom, keř nebo rostlina, kdežto později těchto voltů larvy přibývalo, a ještě dnes bychom jich našli bezpočtu, zejména v kostelích na poutích a památních i jinde ve volné přírodě. Také zde bývaly voltem nejčastěji sochy, pomníky, relikvie v kostelích a na potních místech, někdy i obrazy vnitřně spojené s místem, léčivé studánky, prameny atd. V těchto všech případech je tvůrcem kolektivní larvy vždycky dav, poutníci, lid a jeho víra, láska, mnohdy posvátná bázeň, strach a všechny silné city schopné „divinace“, čili navození stavu, v němž dochází u člověka k bezděčné emisi ekto-plasmy, řízené buď vzrušenou představou, nebo náboženskými emocemi v čele s dominantní silou, tj. vírou. Kdybychom toto thema vyjmuli z oblasti zázraků larvy kolektivní, můžeme se s ním shledat stejně tak v životě jedince. To, co kolektivní larva těžila z množství, to jedinec nahradí vzrušenou touhou a vypětím své představivé víry nebo neuspokojené touhy. Nemohl-li např. člověk projevit živoucí osobě své citové rozpoložení, promítal ho v náhradu za to alespoň na předmět, zbožňovanou osobou mu zanechaný. Takto nejčastěji vznikl kult předmětů. Stal-li se takto předmět nouzovým zprostředkovatelem určitých citů, stal se tím také náhradníkem — voltem a účinným fluidickým kondensátorem, na který se pak přenášelo všechno to, co bylo vlastně určeno živoucímu ideálu. Takto vznikal v náboženských oblastech kult relikviářů s domnělými, neb pravými ostatky blahoslavených nebo svatých a stejně tak byla zakládána posvátná úcta „rodových“ prstenů, rodových šperků vůbec, obrazů nebo amuletů a talismanů s vlasy, částechkami šatů neb jiných drobností, výlučně z osobního používání. Nejčastěji se vyskytujícím voltem bývaly vzájemně vyměněné prsteny. Podkladem jejich pozdější magické síly a spolehlivosti se obyčejně stalo pouto bezděčně provedeného rituálu při výměně. Takovým bezděčně provedeným rituálem mohla být nejčastěji vzájemná osobní přísaha, anebo alespoň slib. A tak kameny prstenů třeba po léta sdělovaly odloučené dvojici určitá zásadní sdělení, tj. onemocnění, smrt, uzdravení, zapomnění atd. A tuto všechnu — často velmi spolehlivou službu konaly larvy s druhovým posláním, aby po jeho vyplnění zanikly. Na vzrůst kolektivních larev však působí ještě jiné složky, z nichž nejmocnějším činitelem bývalo odnepaměti užití sexuálního momentu. Připomeňme si, že s jakoukoli činností tohoto druhu jsou spojeny silné výboje ekto-plasmatické, jaké můžeme zaznamenat toliko při velmi silných citových explozích, při obsesi strachem, nebo při extázích. Náleží sem tedy onen druh kolektivních larev, které známe z obřadů Orientu a sektářských aplikací, ale také z náboženských mysterií starověku, kde sexuální prvek býval mocným spoličitelem, ba vedoucím motivem vůbec. Že kolektivní larvy tohoto druhového poslání lze považovat za bytosti velmi velké vitality, vidíme i dnes, všimneme-li si například jen tzv. erotické literatury. Každý trochu sensitivní člověk vezme-li do ruky knihu tohoto druhu, nemůže mu uniknout určitý podivný pocit, že taková knížka je vlastně voltem, který přečtením každého čtenáře znovu oživuje — a to ihned — indukovaným kontaktem s kolektivní larvou a tedy i s čtenářem.

Obraťme však pozornost ještě k jinému zajímavému druhu kolektivních larev, kde při vytváření matrice kolektivního těla larvy brala rozhodující účast víra — lépe řečeno „infekce vírou“. O navození této mysteriosní síly nemůže rozhodnout toliko tzv. pevné přesvědčení. K tomuto pevnému přesvědčení totiž dochází předně využitím složky rozumové čili cestou rozumové analýzy.

Víra je však naopak silou tak syntetickou, že „přikrývá“ skoro všechno, co víme, anebo čemu jsme se naučili. Je to prostě stav určité excitace, při které si ani neuvědomujeme, že „věříme“, neboť nejprve musíme věriti — a pak se teprve můžeme přesvědčiti, že jsme věřili dobře. Přirozené jest tedy vždycky předně to, co jest jaksi bezděčné, a co vylučuje znalost předpokladů děje. Absurdně pak zní slovo nadpřirozené, neboť zní stejně tak, jako bychom řekli: „nadbožské“. A právě na předpokladech přirozené prosté víry vznikaly ony podivuhodné larvy národních legend, kolektivní larvy krajových tradic a jiných variant stejné podstaty. Dobře by nám tuto kapitolu objasnilo studium sektářství a různých náboženských kolektivů a heretických sekt, třeba jenom u nás v Čechách, z nichž si připomeňme třeba takové Valdenské, Kathary, Mrskače, Beghardy, Adamity, Albigenské a zvláště pak naše hloubavé a zajímavé České bratry. Stejně tak pozoruhodná je však vývojová linie katolicismu a některých mnišských řádů, přičemž nad jiné výrazná je mentální a obrazivá náplň kolektivního těla víry tovaryšstva Ježíšova, čili „jezuitů“, kteří se stali vlastními tvůrci mentality baroka. A připomeňme si, že snad jen tato doba, tolik zatížená devotním strachem z pekla očistce a naproti tomu stejně spoutaná hrůzně blaženými přísliby nebe a spasení vlastní duše, mohla a dovedla vydat současně bezpočet kolektivních

larev, pověr a takto oživených larvických bytostí, půvabných i groteskně modelovaných vzrušenou fantasií svých tvůrců. A hle: to vše téměř v těsném sousedství tradičních modliteb, představujících kolektivní larvy téměř staletého trvání, z nichž uvádíme zvláště typické varianty modlitby ke sv. Nepomuckému. Stejně pozoruhodnou je pro nás, dnes již zcela zapomenutá „larva zařikání“, kdysi nadaná vsutku svojí průbojnou mocí, jako ostatní kolektivní larvy říkadel, průpovědí a různých lidových kouzel, jejichž moc byla úměrná počtu svých životelů. Ale naši pradědové a dědové umírali a odnášeli svoji víru do hrobů, a tak i těla kolektivních larev s postupujícím časem zanikala v přímé úměrnosti ochabujícího zájmu nových generací vnuků, kteří z odkazu svých dědů mnohdy udrželi toliko zkomolené zbytky. Proto říkáme, že pověra je pouhý pozůstatek víry, něco jako dovětek slov kdysi živých a i v běžné mluvě nazývaných správně „přežitkem“.

Takto chápeme, jak se i mnohé pravdy dovedly stát přežitkem. Zvláštní výjimkou jsou však larvy kleteb a proklínání. Tento novotvar již při svém vzniku byl vždycky určen vlastně k vegetování na jiném objektu, resp. objektech, nežli na svém tvůrci. Účinek této larvy však byl vždycky závislý jednak na počáteční kapacitě novotvaru, a zvláště pak na způsobu, jakým objekt kletbu přijal a jak na ni reagoval. Známa kletba Kozinova je příkladem klasickým, protože novotvar vznikl v náboji citového vypětí, které vyvrcholilo těsně následující smrtí, takže známé nám tajemství oběti ani zde nemohlo mít výjimek a kletba se splnit musila. Nad to však tu bylo jistě mnoho účastníků, kteří kletbu přímo slyšeli a vešli tak rázem do kontaktu s nábojem ve funkci životelů — už larvy kolektivní. Stejně však bylo s těmi, kdož přímými svědky výjevu prokletí nebyli, ale také oni vešli indukci do kontaktu s kolektivní larvou, aby se stali rovněž jejími životeli.

Vidíme tedy, že „kolektivní larva psychy davu“ může být živena jednak periodickým přínosem hromadným, anebo přínosem jednotlivce, jehož obraznost byla tím či oním způsobem získána. A tím stojíme již před vysvětlením jevů, jejichž oblast lze položit na rozhraní larev kolektivních a bytostí egregorických. Máme tedy nyní na mysli kolektivní larvy náboženské, dále kolektivní larvy národnostní a spolkové, a posléze kolektivní larvy sportu. Jsou to tedy eggorické bytosti potud, pokud při jejich vytvoření bylo počítáno se psychou davu. Tak při kreaci kolektivních larev náboženských bylo užíváno nevědomého davu užitím představ a náboženských citů. Také při kreaci kolektivních larev národnostních bylo postupováno užitím, anebo lépe řečeno zneužitím davu, jemuž byla vytrvalým přínosem navštěpována příslušná ideologie. Přitom bylo skoro vždy v dějinách, jež známe, dbáno toho, aby dav pod jakoukoliv záminkou jednotně a jednoznačně plnil určité zevní ideologické detaily, jaké jsme viděli např. u německého nacismu nebo italského fašismu, prováděti pozdravem rukou, slovem, a tím i indukovanou představou symbolu. Tendence rituálních představ je nám ovšem zřejmá, neboť víme, že ideu dlužno vedle živení také poutat na volt. Poněvadž jsme o těchto věcech hovořili jinde, v kapitolách o rituálu, kde jsme vysvětlovali i podstatu a smysl tzv. retuše, zdůrazňujeme zde tento moment upozorněním, že i při živení kolektivní larvy národnostní je této podmínce učiněno zadosť tím, že davu je například vydána náhle v plen sense celostátního významu, která jej odvede od ustálených představ na dobu nutnou při takové progresivní tvorbě. Nyní však musíme poněkud odbočiti upozorněním, že každá larva a každá subtrahentní bytost vůbec, snaží se dosáhnouti určité samostatnosti, která by jí dala možnosti prodloužení života nezávislého na svém ploditeli a schopnost ploditi dále. Toto může býti naplněno jedině krví, o níž se hovoří už v Odysei při vyprávění o čarodějnici Kírké. Z tohoto aspektu jest též zajímavý význam a smysl krvavé oběti, o níž se tak často hovoří ve Starém Zákoně. Prolitím krve se tedy osamostatňuje tzv. kategorická larva (viz dále) a stává se „démonem“ a může v příznivém případě opustiti svého tvůrce. Tyto věci měl asi v zamyšlení nad nacismem na mysli Graken, jestliže v letech nacistické vlády napsal toto: Dnešní doba, ve které rozum jest spoután do uniformy a pochoduje s masami, dnešní doba, v níž celá božská část člověka, jež touží po čisté pravdě, je podrobena násilí tupé poslušnosti, jest osudovější, mnohem osudovější, než by se komu zdálo. Mocnému eggoru pýchy lije se do hrdla krev, celé potoky drahocenné vzácné krve, která má moc učiniti z něj příšeru, schopnou přežiti ještě celé věky v plenění toho, co má zůstat člověku drahým a svatým. My v zamyšlení nad těmito slovy nemůžeme říci ničeho nad to. Můžeme snad jenom doplniti tato fakta dovětkem — téměř z historie všech velkých ideových hnutí. Viděli jsme, že vždycky takové tělo kolektivní larvy bylo tmeleno určitou základní ideou, ze které vyrostlo. Avšak výsledný tvar každé eggorické bytosti jest předně souhrnem všeho, co lze u stvořitelů předpokládat. Hodnota tohoto součtu však bude tudíž vždycky proměnlivá a právě proto nalézáme jednotící ideu obyčejně chaotickým obalem matrice ohroženu. Sledujeme-li pak osudy velkých ideových hnutí, naši i

cizí historie, nalézáme všude analogické závěry, jejichž vyústěním bylo někdy rozkladné odumírání původní ideje, jindy prudké střetnutí s ideou tendence zcela protichůdné, ale snad nikdy nelze zaznamenat asimilovaného života, nebo rozvoje tam, kde v jádru egregora nalézáme prvek násilí. Zrcadlo neukáže jiné tváře, nežli té, kterou nastrojíme. „Duše davu“ však neožije nikdy sama od sebe. Musí se jí dostat vědomí. Duše davu začne dýchat teprve tehdy, je-li nějakým sugestivním impulsem vtěsnána do určité citové smyčky, do jakési slepé uličky. Pozornost davu tedy musí být nejprve stržena na jeden určitý bod. Tento bod jest středem kondensace pudových a citových explozí davu, který si pak tuto citovou oprátku utahuje kol krku někdy až do nepřičetnosti sám. Kdo si všiml davových scén a pouličních shluků s nahodilými řečníky, neušel mu jistě citový nebo rozhořčený pathos, vyvěrající z přesvědčení, že řečník nehovoří ze sebe, nýbrž jménem obecných pravd. Získá-li takto řečník přítakávající jedince, anebo bouřlivý ohlas svých vývodů, pak se tu často odehraje analogon toho, co provádějí hypnotiséri na jevišti. Obratný hypnotisér může totiž na jevišti předvést nejdříve „fenomény“ sehrané se svými smluvenými lidmi. Tím uchopí část obecnstva do oné citové smyčky, o které jsme již hovořili. Nyní teprve si vybere k pokusu citlivější jedince z obecnstva a zde již nastupuje skutečná sugesce. Nikoli však absolutně řízená jedincem — hypnotisérem, nýbrž zcela založená na indukovaných kolektivních představách vysloveně citové povahy. Tyto „pocitové představy“ vychází pak již nepřetržitě z obecnstva, které se takto stalo vlastním kolektivním hypnotisérem — tvůrce sugesce davové stejně tak jako „objektem autosugesce“. Na vzniku kolektivních larev davu berou tedy podíl složky někdy dost rozmanité, vždycky ale předně citové. Proto tak kontrastují vedle podřadné úlohy zpasivovaného mozku. Úlohu zvláštní důležitosti pak hraje někdy moment počáteční sugesce, nebo autosugesce. Klasické příklady kolektivních larev davové psychosy bychom mohli vybrat z oblasti her a zvláště pak sportu. Zde se uplatní vše, co jsme dříve uvedli. Připomeňme si tedy např. mezistátní fotbalová nebo hockeyjová utkání a zejména rozhlasové reportáže vedené obratným hlasatelem. Mohli bychom se odvážit tvrdit, že je to on — hlasatel — kdo zápas vyhrává či nevyhrává. Tento muž jest skutečným mediem, kondensátorem oněch citových explozí, obrovského přelivu pocitových představ posluchačů sedících u aparátů a jest projektorem viděného i žádaného — projektorem pulsujícího přílivu velkého larvického těla. Naproti tomu posluchač u svého přijímače představuje jeden z tisíce článků vykazujících téměř přesně vymezenou funkci. Je dána dvěma póly, z nichž první představuje „touhu“ posluchače po vítězství, kdežto druhým pólem je „strach“ posluchače z neúspěchu. Nezbytná retuš a přerušování jsou tu zastoupeny v samotném průběhu i v obvyklých přestávkách takového zápasu.

Tím jsme zhruba vyčerpali úvahy o larvických bytostech, které shrnujeme do kategorie bytostí vytvářených vesměs bezděčně a tedy skoro s vyloučením prvku chtění, nebo vědomí tvořivosti. Tato skupina tedy registruje bytosti žijící zpravidla v astrální oblasti svého tvůrce, bytosti na něm závislé a přímo z něho žijící anebo prostředkovaným kontaktem živod udržující. Kabala ale rozeznává dva druhy larev zcela odlišné tendence, a to:

- 1.) larvy kategorické,
- 2.) larvy sanegorické.

Prvá skupina těchto larev jest pojmenována podle Satana Kategora, jenž jest jednou ze tří tváří Samaelových. Patří tedy do té skupiny larvy vlastností a skutků zlých a jejich úkolem jest sváděti svého ploditele k dalšímu zlu a pak se státi živou obžalobou.

Druhá skupina však představuje larvy skutků a vlastností dobrých, a proto dle kabalistického učení jest ovládána andělem Cadkielem, jenž patří do řádu duchů Jupiterových. I zde — v suché kabalě, jest naznačena idea božského milosrdenství, že totiž jedna larva sanegorická převáží několik kategorických...

Nedomnívejme se však, že tímto zjištěním se problematika našeho tematu zcela vyjasnila. Nikoli. Problém bezděčného tvoření nám bude stát takřka v zádech vždycky, pokud nebudeme schopni vedle poznání své vlastní slabosti nalézt i její protilehlý pól. Nikdo např. nezmenší své ctižádosti, neprobudí-li v sobě její opačný pól — totiž skromnost. Stejně tak nikdo neovládne lakotu, nepochopí-li štědrost. A proto záměrné tvoření larev — i skupiny sanegorické — je spojeno vždycky s určitým nebezpečím. Tímto nebezpečím je nevědomost. Člověk totiž nemůže nikdy vytvořiti ničeho nad to, než má sám. Nemůže ale také nikdy vysloviti celého sebe sama, nýbrž může jen v dílčím projevu vyjádřiti určitý aspekt své osobnosti. Může třeba vysloviti jednu vlastnost, anebo takovou skupinu vlastností, které jsou svojí podstatou zcela přilehlé, takže se vzájemně doplňují anebo slučují. Ale ani tako-

vá skupina nebo jednotlivá vlastnost nemůže být spolehlivým ukazatelem skutečné pravdy povahové. Nikoho nelze nazvat např. vtělenou rozvážností nebo vtělenou trpělivostí, protože lidské není totéž co absolutní. Není v nás takových oddělených čistých hodnot, neboť do lidského úsudku se vždycky indukuje něco z výsledného zjevu z celku lidského tvořitele. Je to skoro tak, jako bychom pohlédli do zrcadla s úmyslem viděti toliko svůj nos. I když o to usilovat budeme, přece si ho zcela neoddělíme od jeho přirozené souvislosti s obličejem. A proto každé tvoření, ať již záměrné nebo neúmyslné, jest provázeno bezděčným doplňováním představ, indukovaných z komplexu nejbližšího přilehlého. Je pochopitelné, že pak nejlépe se daří operatérovi vytvořit bytost právě s těmi vlastnostmi, které má tvůrce sám pocitově živé a v přirozené síle rozvinuté. V opačném případě se může lidský tvořitel dopustit osudného přehmatu, jestliže zvolil druhové poslání bytosti z oněch vlastností, kterých sám nemá. Je snadno si domyslit, co se stane, pokouší-li se samolibý jedinec vytvořit např. tzv. „služebného ducha“, jehož druhové poslání by bylo zakládáno předně na poslušnosti, spolehlivosti nebo přesnosti. Jestliže tyto vlastnosti tvůrce sám nemá, neprožil je, ani je v životě neuplatnil, pak je nepochybné, že v nedlouhé době dojde k záměně úloh larvy a stvořitele, při čemž situace nerozvážného tvůrce nemusí být záviděníhodná. Stejně pochybné hodnoty může tvůrci přinést i dobrá snaha po vytvoření sanegorické larvy tehdy, nezná-li lidský tvořitel sdostatek sebe sama. A tak právě to, co je nezkušenému nebezpečím, to se stává zasvěcenému vodítkem, dle biblického výroku, že slepý slepého vésti nemůže. Může tedy dojít k omylům, chce-li operatér dáti druhové matrici sanegorické larvy na příklad vlastnost velkorysosti nebo tvůrčí aktivity — ale namísto toho tzv. špatným ohněm operatéra se tyto vlastnosti zvrhnou v pouhou panovačnost. Stejně tak třeba místo nadšení a vzletu může operatér vytvořit samolibost, anebo na místo citové hloubky mělkost, namísto mnohostrannosti zmatek atd. Z toho je vidět, že k tak závažnému rozhodnutí jest nadšená zvědavost stejně špatným vůdcem, jako lehkomyšlná auto-kritika. Na druhé straně však stačí probuzené vědomí, jak praví Elifas Lévi, které dává možnost odhaliti všechna tajemství podivného původu takových bytostí, které jsou živé z neznalosti a netečnosti tvůrce. Stavíme proto sanegorické larvy do výjimečné kategorie bytostí, jež člověk u vědomí vlastní odpovědnosti tvořiti může, za předpokladu přesných znalostí této vědy. Protože však oblast působnosti sanegorické larvy není vytčena jen zpětným vlivem na svého tvůrce, nýbrž častěji právě mimo něho, připomeňme si znova základní existenční alternativy těchto bytostí. Všechny myšlenkové novotvary a uměle vytvořené bytosti nemají stejnou délku života. Jejich vitalita jest někdy velmi malá, třeba brzo samy zanikají a jindy naopak vlivem některých okolností i svého tvůrce daleko přežijí. V podstatě však o délce jejich života rozhoduje již způsob vzniku a zejména druhové poslání. Většina larev poslání determinovaného po vyplnění svého úkolu zaniká. A jsou to zvláště ony larvy, které s přesně vytčeným úkolem se vzdálily z oblasti svého tvůrce. Tato možnost je však znesnadněna tehdy, jde-li o larvu, která vznikala bezděčně a její druhové poslání je poutáno na hmotný konkrétní cíl např. na druhou živoucí osobu, neb na místo, předmět nebo celé prostředí. Pak je ona matrice jakousi hladovou formou, která má existující hmotný vzor a proto mezi matricí a skutečným objektem trvá určité spojení magnetické napětí — snaha po druhovém sloučení analogických podstat, jež možno jaksi „přiložití na sebe“ jako např. negativ a pozitiv. Poněvadž ale matrice představuje přece jenom obraz neúplný — naproti objektu, který je vzorem dokonalým, existujícím, v němž je uskutečněno všechno to, co v matrici je jen naznačeno pocitovými představami. Proto mezi oběma póly existuje spojení, jež se podobá gumovému vláknu napjatému mezi představou a skutečností. Je pochopitelné, že vlákno by se smrštilo směrem k hmotě a matrici, fantom, by strhlo s sebou. Dynamickou silou vlákna se zde stává právě bezděčná touha stvořitele po předmětu, touha, kterou byla vlastně již od počátku matrice napájena. A zde si dlužno důrazně připomenout, že touha jest tady jen obměnou velké síly, kterou nazýváme vírou. Jest temperamentním dítkem své matky — víry. Matrice, fantom, je tudíž dítkem tvůrčovy víry v předmět. Víme, že dítě se nerado odděluje od své matky, naopak lne k ní, vždy a vždy znovu se k ní vrací, tiskne v logickém objetí pudu sebezáchovy. Proto se matrice sama sotva kdy od svého tvůrce oddělí. Je poutána a živena přílivem myšlenek doplňujících a modelujících předmět tvůrčovy touhy. Čím déle se tak děje, tím je matrice konkrétnější v obsahu — i ve svém zpětném působení na tvůrce. Kdyby se však tvůrce náhle vzdal všech myšlenek na předmět své touhy, uvolnil by tím matrici, která by byla similitou své podstaty uvedena v pohyb směrem k onomu hmotnému předmětu, jehož jest obrazem.

To se však stane málokdy, protože takto žádný tvůrce svůj ideál neopouští. Jestliže však se to přece jen stane, a to třeba tím, že tvůrčova pozornost byla náhle odvedena silným dojmem jinam, od-poutá se sice matrice, avšak vždycky ještě může být tvůrcem přitažena zpět, jakmile se myšlenky ži-

vitele počnou znovu ideálem obírat. V praktickém příkladě by to vypadalo třeba takto: Někdo např. touží koupit si domek se zahradou. Vidí neustále obraz své touhy před očima. Soused odmítá prodat. Náš člověk však touží dále. Vytvoří tak pozvolna larvu, jejíž druhové poslání vzrůstá od týdne k týdnu. Jádrem druhového poslání byla původně jen touha koupit domek. Nyní je to touha, zaměřená na souseda, aby povolil a dal si říci. Pak se přidruží touha, aby soused prodal třeba za cenu vyšší, ale aby přece prodal. Soused však dále odmítá. Náš člověk se rozhodne, že domek koupí už za každou cenu a odhodlá se ho tedy získat třeba i s nesmyslnými požadavky souseda. A takto se druhové poslání larvy rozšiřuje a její průbojnost vzrůstá úměrně s rostoucí touhou našeho člověka. Čím víc ovšem jeho touha stoupá, tím častěji se ke své myšlence vrací a tím také více postupně matrici poutá k sobě, aniž ji poskytl možnost vyplnit její druhové poslání, totiž realizovat tvůrčovu ideu. Kdyby to však přece jenom učinil a matrici bezděčně propustil — pak ji asi bezděčně brzo přitáhne zpět, neboť není v stavu již zastavit rušivý automatismus chodu svých myšlenek vracejících se stále a stále k žádané věci. Z toho je zřejmé, že úkol tvůrce vytvořením larvy není skončen a že má před sebou úkol další, jehož naplní jest umění larvu uvolnit — „propustit“. Tento úkon bývá nazýván „retuší“.

Retuš jest umění zastaviti dlouho trvající rytmus představ, pocitů nebo myšlenek — náhle, a tak, aby v tvůrci z předchozího procesu nezůstalo nic. Aby bylo možno dokonale tento úkon provést, tj. aby se do tvůrce nevloudil ani reflex předchozího dění, musí být tato věc předem jaksi psychicky připravena. Co je principem provedení retuše? Je to náhlé převedení a udržení pozornosti na jiný náhradní bod. Tento bod může být buď předem stanoven, anebo vybrán náhodně. Je-li připraven předem — pak bývá vázán určitou logikou rituálu, a proto při všech velkých magických úkonech bývá užito retuše s vjemy komplikovanými, tj. takovými, při nichž průběhem retuše jest zaměstnáno i více smyslů najednou — např. zrak současně se sluchem nebo i čichem, někdy však i hmat (gesto — posismus), nebo dokonce i chuť. Klasický příklad retuše vidíme na závěru katolické mše svaté a také na jiných náboženských úkonech, při čemž si připomeňme, že i krvavá oběť starých nebyla nic jiného než drasticky učiněná varianta retuše. Naproti tomu retuš s provedením náhodným se provádí tak, že v nastalém okamžiku, v němž retuš chceme provést, přetneme tok obvyklých představ tím, že buď: vrhneme napjatou zrakovou pozornost na nejbližší předmět, který nám padne do očí, nebo: užijeme „sluchové hráze“, tj., intonujeme vytrvale nějakou melodii nebo připravený sled několika tónů. Stejně tak můžeme úspěšně použít připravené slovní formulky, kterou v duchu opakujeme, anebo posléze „vklozujeme“ do připraveného slovního ladiče, který může být sentence nebo slovo, jež se nám stane východiskem a námětem k meditaci. Pamatujme tedy, že retuš jest branou projekce každého útvaru s určitým cílem.

Z předchozích kapitol vystupují tedy stále nápadnější rozdíly mezi tvořením bezděčným nebo úmyslným. Zvláště odlišné jsou však rozdíly ve vzniku larev kategorických proti sanegorickým. Připomeňme si podmínku retuše v obou případech a uvidíme, že největší procento kategorických larev vzniká při plození bezděčném, kde:

- a.) zvyky nahrazují rituál, neboť zvykem se každý tvor bezděčně přivádí k rituálnosti;
- b.) rovněž i bezděčná retuš je tu skoro samozřejmá, protože na vlastní špatnost umí člověk rychle zapomenout, nerad si ji připomíná sám, a nad to je nerad, je-li mu připomenuta. Zde tedy dovede člověk provést retuš poměrně zručně a tedy i bezděčně.

Naproti tomu navození retuše u larev sanegorických je obtížnější, neboť nejsme-li v stavu představy dobra a oběť pro něho vykonanou rychle zapomenout, znamená to, že se vzdáváme něčeho, čeho sami máme málo. Dobré je však nejčastěji totéž, co obětované — a to bez nároku na nějaké uspokojení. Proto také i vidět dobré a činit dobré znamená sloužití svému vědomí docela dle biblického rčení, aby pravice nevěděla, co dělá levice. Dávati tedy můžeme jen z duchovního dožití — a nikoli z toho, co jsme sami ještě dosti nevyžili. Chceme-li tedy činit dobré, musí nám to být tak samozřejmé, jako je nám samozřejmé, že dýcháme...

Jestliže jsme nyní ve svých úvahách o tvoření úmyslném a bezděčném dospěli tak daleko, že se nám princip i jeho analogie staly jasnými, bylo by ještě lákavé pokusiti se také sledovat nejen paralely, ale přemýšlet i o určitém závěru, jak daleko totiž bychom mohli prakticky hodnotit vliv a účast takových subtrahentních bytostí v naší hmotné existenci a zda tento „mezisvět“ nemáme v jeho určité podstatnosti považovat dokonce za důležitého prostředníka, vehikulum nebo most, po němž lze dosáhnout dalších pevnin poznání.

Pokusme se o řešení této otázky nejprve příměrem. My víme, že každé tvoření a tedy i tvoření lidské, např. umělecké, je dvojpolární. Stojí tu proti sobě vždycky nějaká skutečnost proti ideálu, tedy konkretum proti abstraktu. Ale také jednička a mnohost jsou opaky, jako nitro a vnějšek. V jedničce ale jsou shrnuty všechny skutečnosti a z jedničky zase vyšla mnohost.

V tomto vysloveném světě je ovšem řád, který harmonisuje poměr mezi skutečnostmi. Je-li tedy zákonitost ve světě vnější vnějším, pak musí analogicky býti zase v jedničce všechny komponenty shrnuty v jedno, čili je tam řád také. Řád je ovšem harmonisujícím elementem v mnohosti skutečností — kdežto v nitru pak tento řád vnímáme už jen pocitovou syntesou krásy.

Nuže — tato jednička nám představuje Boha, kterého kabala číselnou logikou přes dvojnost, čtvernost zjevuje ve tvůrčích fásích vedených až ku dvanáctce a dále nás vede až k Bohu vyslovenému vlastnostmi všeho dění. Je to tzv. Šém-ham-fóráš — jakožto Bůh, zjevený 72 vlastnostmi — sedmdesáti dvěma genii — z nichž jeden každý představuje jednu absolutní podstatu, resp. personifikovanou sílu, vyzářující z příčiny — Boha. A poněvadž smyslem života jest vynéstí nahoru to, co jest dole, znamená to, že člověk musí — chtěje Boha učiniti v sobě živým — učiniti také každou podstatnou ideu v sobě živou. Člověk ale činí živým vždycky předně to, co v něm v současnosti je. A zde jsme u zdroje nesnází, neboť lidské já, chtěc býti vždy mírou všech hodnot, nutí člověka ku divinísaci maličerností — nutí ho k tomu, aby divinisoval třeba i svoji — s prominutím — „blbost“. Eliminujeme-li však zcela tuto možnost ponechávající ji profánním přece jenom nás musí plniti obavami vědomí jakékoli podobné analogie, byť bychom ji nazvali třeba jen malou chybou, dočasným omylem, neboť víme, že všechno ožívujeme rytmem, a že tedy na reintegrační cestě i malá chyba může být současně velkou chybou, připomeneme-li si poznatky prvé části této „astrální biologie“.

Naproti tomu a tím více musíme míti na paměti dva důležité zákony, totiž zákon o výběravé slučivosti a zákon o indukci, bez nichž skutečná reintegrace proveditelná není. Vraťme se znovu k Šém-ham-fóraši a za příklad vezměme jen jednu jedinou jeho vlastnost, jedno ze jmen jeho geniů. Starověká theurgie používala jisté praktiky, kterou nazývala „upoutáním či ovlivněním anděla“. Tím bylo míněno úsilí kterým se operatér snažil určitou inteligenci — bytost — přivolati do oblasti svých smyslů jen tím, že učinil všechno, aby se s ní ztotožnil, to jest, aby se jí stal podobným ve vlastnostech. V uskutečnění by to znamenalo prožívat základní vlastnost takové inteligence tak dlouho, dokud by se operatérovi téměř smyslově nevyjasnila celá oblast evokovaného abstrakta tak, aby pouhý detail, popud, už stačil ku zážitku celku. Magie i kabala operovala vždycky s tímto tajemstvím indukce dle úsloví: „Jediné vlákno ve tvých rukou — a je celý šat ve tvých rukou.“ Řekli jsme však, že člověk musí chtěje Boha učiniti v sobě živým, — učiniti každou ze základních idejí v sobě živou.

A to je pak úkol o mnoho širší, neboť představuje již progresivní divinísaci provedenou beze zbytku, a to je úkol absolutní. Bez použití indukce bychom však asi zabloudili v klamech mnohosti, a bez výběravé slučivosti bychom zase sotva okusili pocitové syntesy krásy. Úmyslně jsme takto odbodčili od svých prvotních úvah o existenci neviditelných obyvatelů našeho aurického prostředí — larev — a do popředí jsme postavili pól velmi vzdálený, připomínkou bytostí řádu nejvyššího s průvodem myšlenek o reintegraci. Tématické rozpětí a jakási nesouvislost obou oblastí je však jen zdánlivá. Již dříve jsme podotkli, že smyslem života jest vynéstí nahoru to, co jest dole. A tento úkol začíná maličernostmi. A protože patří obyčejně k lidským omylům dosahovati velkých věcí velikými kroky, anulujeme tuto chybu výstrahou starého přísloví, které moudře označuje dokonalost jako souhrn maličkovostí. Začínajíc tedy takto svoji práci odzdola — avšak s řídicím principem cíle na mysli — musíme, dříve než práci započneme, učiniti všechny přípravy tak, jako zkušený zahradník předem přichystá všechny podmínky zdárného vývoje svých rostlin tím, že se postará o půdu, vláhu, tepelné a jiné podmínky, jen proto, že zná přesně vytčený cíl.

Stejně tak lékař nepřistoupí ku operaci dříve, aniž provedl všestrannou a dokonalou sterilísaci, kterou nejen dílo začal, ale nad to jí musí úzkostlivě během celého výkonu udržovat, až do konce, tedy k cíli. A reintegrační vývoj není ničím jiným a v něm sterilísacním procesem nemůže být nic jiného, než snaha po elementární rovnováze, snaha nastoupit vývoj, ve kterém celá bytost musí být jaksi uzavřena ve světelném kuželu skutečné pravé morálky, jejíž vznešená podstata tryská z vrcholu — středu svítícího kužele, tedy z pocitu, z něhož je celá bytost informována do detailu o smyslu zamýšleného velkého ztotožňovacího procesu. Neofyt musí vědět, že indukce působí vždycky v oblasti výběravé slučivosti, a že musí mít vždycky svůj protipól. Čím dále výše se však paprsky indukce zužují, takže účinek nejvyšší sféry je už téměř nezatelný. Nejvíce vycitujeme a vybíráme vždy z článku přímo

následujícího. Ani extase není ničím jiným, než naladěním se do příslušné skupiny dle výběravé slučivosti a dle matrice — obrazu, osobní představivé touhy. Nikdy ale člověk nemůže v sobě indukovat něco, co v něm samotném obsahově neb v podnětech nestává. Proto také jakost toho, co člověk svojí extasí přitáhl, je vždycky jakýmsi průměrem součtu dvou koeficientů, totiž: jeho hodnoty mravní a hodnoty intelektuální. To, co potom extatik z astrálu indukuje — nasává, to se ukazuje v jakosti jeho visí. Proto slyšíme o jasnovidcích tak rozdílné výklady, z nichž je nám zřejmo (stejně tak při mediuitě, o níž bude ještě řeč), že totiž z obrazů a inspirací jasnovidce poznáme třeba jeho mravní element jako vysoký, ale dle naivního příměru nebo obrazu zase poznáváme jasnovidcovu intelektuální nedostatečnost. Konečně pak dlužno si připomenout ještě jednu obecně platnou podmínku živého chodu indukce, že totiž začne vsutku působiti teprve tehdy, učinil-li člověk před tím zadost zákonu o výběravé slučivosti po dobu dostatečně dlouhou. Z těchto připomínek pak si již snáze vytvoříme přesnější obraz o závažnosti svého niterného života během reintegrace, neboť již téměř v počátcích zrodu každé myšlenky můžeme kvalifikovat její další kapacitu buď jako sanegorickou nebo kategorickou. A tohle třeba mít na zřeteli zvláště u takových myšlenek, o nichž předpokládáme, že se k nim budeme znovu a znovu vracet. Vždyť rytmus evokovaný zde na zemi se indukuje současně do astrálu.

Přerušíme-li, či zcela zastavíme tuto činnost — a je-li už astrální setrvačnost uvedena dosti silně do pohybu, pak již pokračuje dále a indukuje se osobitě do hmoty. Bylo již v první části řečeno, že délka života larvických útvarů se řídí dle jejich oživení světlem, tj. dle množství, jakého se jim dostane a jak často se tak stane. Avšak larvy, které byly a jsou živeny periodickým přínosem, mají nejdelší život, neboť se naučí dýchat a pak již v tomto rytmu pokračují i dále, kdy již přímo živeny nejsou, a sají pak energii, kde se jim dá.

Naproti tomu larvy, vzniknuvší náhlým výbojem energie dlouhého života nemají. Jsou však více manifestní, průbojnější, energii nešetří, a proto se brzo vybijí a zanikají. Přihlédněme vůbec ještě jednou blíže k životu těchto subtrahentních bytostí. Pod tento pojem zahrnujeme mnoho variant bytostí zplozených předně člověkem. V jejich pojmenování „subtrahentní“ jest vyznačen přesněji jejich prvotní charakter. Vznikaly totiž ze subtrahence — čili odečtení božského prvku, který vlastní toliko jejich stvořitel — člověk. Patří sem tudíž všechny ony kategorie larev, jak byly popsány v první části tohoto pojednání. K nim ovšem řadíme ještě i jiné skupiny bytostí vzniknuvších vesměs v lidském společenství, jako tzv. strašidelné bytosti, služebné duchy, kolektivní larvy aj., ale v užším vymezení jest subtrahentní bytost bytostí larvickou často již o více vlastnostech, někdy starý a nezjistitelný obyvatel, který si svůj domicil během tvůrčova života vybudoval někdy až ku dvojnické similitě svého živitele. Tito nebezpeční obyvatelé pak dovedou rozhodovat již nejen o charakteru a duševních zvrazech fyzického života tvůrčova, ale někdy dovedou rozhodovat téměř fatálně o celé jeho existenci. Stává se to nejčastěji tehdy, byla-li taková subtrahentní bytost vytvořena bez zvláštního druhového neb účelového poslání a může se posléze svými vlastnostmi tak přiblížit svému tvůrci, že se ztotožní s jeho astrálním tělem. Sem pak klademe někdy také vznik osudné formy vampyrismu, o němž ještě pohovoříme. A nyní abychom doplnili své znalosti existence ostatních bytostí transcendentního světa a abychom v závěru mohli své poznatky shrnout ve schematický obraz pozitivního užitku, nebo varující zkušenosti na cestě reintegrace, přistupme k popisu další a nejvyšší skupiny bytostí: „obyvatelů astrálna vůbec“.

Ve sféře stálých obyvatelů tzv. astrálu, úroveň velmi těsného našeho sousedství, jen velmi zřídka konstatujeme přítomnost vyslovené duchovní výše. To nám vysvětluje zákon o výběravé slučivosti. Pokud však můžeme přece jen jejich přítomnost zde registrovat, pak je to téměř vždy přechodné a vytčené určitým posláním. Nejčtenější kategorii představují různé: stíny, larvy, příšery, succubové, incubové a vůbec podivné a skoro vždy pitoreskní neb hrůzně groteskní astrální těla s doznívajícím či zdánlivým vědomím, pokud nepropadla existenčním proměnám vlivem výběravé slučivosti, často však i udržovaná fúsi s dvojnickými larvami, vzniknuvšími za života člověka — tvůrce a odšedší s jeho vitálním nábojem. Zřídka dluho tu vidíme astrální těla zemřelých, která rychle propadají změnám ve smyslu nových existenčních podmínek, tj. pokud fúsovala — splynula s jinými útvary. Jinak ale se rychle i zde mění v astrální mrtvolky — astrální cáry již bez jiskry vědomí, anebo již zpočátku se rychle rozplývají v kosmické duši. Není malířská či jiná fantasmie, která by se pokusila vylicít tento oceán tvarů stále se měnících, splývajících a opět se objevujících ve šklebící se masce forem a tváří, jež jsou vším možným a ničím. Kdyby byl přijatelný nějaký příměr tohoto obrazu, pak by obstál toliko onen,

kteřý by byl v stavu řící: Každá idea, každý pud, cit a každý projev bytí a vše, co tu už bylo, přeměňte v larvu nebo tvar a vše uveďte v pohyb — „tot' astrál“.

K tomuto panoramatu připojujeme dále skupinu oněch subtrahentních bytostí, které mají zvláště velkou vitalitu, např. larvy sebevrahů, nebo larvy už za života svého tvůrce akumulované např. nevyplněnými touhami, ale také jinak, vždycky však s určitým silným podnětem, z něhož potom vychází další doslov nebo dokonce nový začátek v existenci astrální. A sem patří také silná kategorie ohavných existencí, jež shrnujeme pod názvem „vampyrů“.

Je nemožné podat k této nejpodivnější skupině parazitů úplný výklad jejich existence pro nespornou rozlehlost tohoto tématu. Přece však shrneme sem některé podstatné údaje o vzniku vývoji a variantách vampyrismu. Nuže hovoříme v zásadě toliko o dvou druzích vampyrů. Je to:

- 1.) vampyr v těle fysickém,
- 2.) vampyr netělesný.

Prvů případ vampyrismu v těle fysickém ale opět rozdělujeme do dvou skupin, a to na existenci vampyra

- 1.) v živém těle;
- 2.) vampyra v těle mrtvém.

Vampyrismus v živém těle je prováděn hlavně vysáváním aurického těla druhé osoby — nebo dokonce několika jedinců — velmi zřídka však se uskutečňuje lačností po čerstvé krvi. Vampyr v mrtvém těle znamená fysicky zemřelé tělo posedlé larvou extrémního hmotného egoismu, která byla vytvořena či zplozena za života tohoto těla, nyní mrtvého. Sem patří velká část tzv. strašidel a podobných jevů, zvláště na hřbitovech, neb jinde. Do skupiny druhé, tj. netělesného vampyrismu náleží tzv. „vlkodlaci“. Jsou to larvy krajního egoismu navěšené na dosud žijící těla (vyběravá slučivost) a promítnuté do představy tvaru nějakého zvířete zmotněného ektoplasmatickým shlukem vyšedším z této živé osoby. Posléze sem registrujeme larvy vytvořené at' již záměrně či bezděčně, avšak živící se přímo vitální energií subjektů, jimiž byly stvořeny, anebo na ně byly zaměřeny. Sem také patří egregory a kolektivní larvické bytosti a vůbec veškeré zplodiny vytvořené v astrální zpětnou cestou. Příkladem uvádíme: oživené obrazy, sochy, ostatky a jiné další varianty, jejichž genese byla v prvě části vysvětlena obšírněji. Větší pozornosti však zasluhují formy vampyrismu ve svém vznikání nenápadné a skoro nekonstatovatelné. Upozornili jsme již v hovorech o subtrahentních bytostech na celkem prostý průběh tehdy, byla-li subtrahentní bytost vytvořena bez zvláštního poslání druhového neb účelového. Tehdy se může — opakujeme — svými vlastnostmi tak přiblížiti k svému tvůrci, že se ztotožní s jeho astrálním tělem. Podle alchymické terminologie bychom mohli označiti fysické tělo: rtuť, — oblast duchovní jako síru a posléze tělo astrální jakožto sůl. Potom tato sůl požívá oba dva zbývající principy tak, že se stává „materiálním v duchovnu“. Duchovno prostupuje oblast fysickou a astrální tělo se počne nezávisle, jakožto dominující prvek životi v mezích svých možností, tj. čerpá ze svého okolí a přebytky načerpaného přirozeně přetékají do obou dvou zbylých pólů. Po fysické smrti takového jedince zůstává astrální tělo nezávislým a pokračuje ve svém rytmu dále a předává svoje přebytky i nyní fysické mrtvole, která pak i za prahem smrti vegetuje dále. Poněvadž pak organické uspořádání astrálního těla nedovoluje nahrazování energie způsobem analogickým ve světě fysickém, tj. potravou, živí se tento astrál vysáváním životního fluida z jedinců živých a takto pak už parazitním způsobem vegetuje dále — po dobu neomezenou.

Leč uveďme ještě jinou alternativu této věci. Předpokládejme, že fysický vampyr-člověk již zná praktické provádění vampyrisace... Došel k tomu náhodně, nebo princip odhalil a odsává z bližních libovolná množství ektoplasmy. Hromadění ektoplasmy se opět koncentruje v astrálním těle, které, jak bylo již uvedeno — nabývá převahy a opět rozpouští — ovlivňuje zbývající principy a strhuje tyto svojí nemoralností. Nyní se dostavuje automaticky jakýsi nadbytek „astrální vitality“, která je příčinou úniku libovolných množství ektoplasmy, která se však automaticky doplňují... Tato ektoplasma obaluje myšlenky vampyra a činí je neobyčejně dynamické a průbojné. Poněvadž ale každý vampyr si ve svém myšlenkovém světě žádá jen sobecky svrchované dobro, má to za následek, že vampyrovi se pak všechno, na co sáhne, daří...

Stane se z něho prostě individuum vrcholně sobecky šťastné, ale individuum s progresivně couvajícím intelektem a dokonce chaotickým duchovnem. Nyní mu tato úspěšnost všech jeho přání dává zdání a pocit fysického blahobytu. Poněvadž ale astrální sféra, která jest sférou pudovou, proniká jeho

oblast duchovní, infikuje pak skoro všechny jeho zážitky a poznatky chaotickou pověřivostí, neurovaností a vede posléze k určité svérázné tuposti. Nyní jest vampyr stavěn téměř nepřetržitě před podivuhodná, neuvěřitelná fakta, stoupajícího osobního štěstí, které si nedovede vysvětlit jinak, než existencí „osobního strážného genia“. Současně však se začnou přilévat nezadržitelně přebytky životního fluida do této představy — a představa se postupně rychle vitalisuje a čím dále více a více materialisuje (pakt) a vzniká osobní egregorisace, která jest osudovou předzvěstí fysického skonu vampyra...

Zdálo by se, že vampyrismus jest v astrální biologii jevem či existenční třídou jaksi oddělenou, nebo dokonce výjimečnou. A přece tomu tak není. Sám jev indukce, zvláště má-li dobrou retuš, může za jistých okolností se přeměnit ve formu vampyrismu. Víme, že téměř každý magický fenomén v přítomnosti bližního je jistým druhem vampyrismu, protože tu — byť i přechodně — dochází k čerpání ektoplasmy z účastníků. Národným příkladem je mediumismus a většina spiritických praktik, resp. kolektivních praktik. Proto jsme věnovali této věci více pozornosti v předpokladu, že tato upozornění stačí jako výstraha v praktickém rozpoznávání. Mediumismus zasluhuje nyní naší pozornosti; více jako námět k zajímavým poznatkům, než ovšem jako jev zasluhující následování. Nevylučujeme ovšem „dobrá media“, neboť nemůžeme přece vyloučit i dobré lidi a tím i lidi morálního nebo intelektuálního nadprůměru. Samo slovo „medium“ má přiléhavé označení. V mediálním transu dochází ku prostředkovanému — indukovanému příjmu podnětů, řízených nejčastěji výběravou slučivostí, jejíž charakter je dán jednak jakostí media, jeho podvědomím, a častěji ještě více přítomností, počtem a kvalitou účastníků zasedání. Příliv světla potřebného k manifestaci a obsahu projevu prochází mediem, které jest buď transformátorem nebo filtrem anebo jenom pouhým cedníkem, takže kvalita výsledků se tu nezbytně musí od případu k případu lišit...

Všimli jsme si bezpočtukrátě však jedné shody, která se nápadně opakuje téměř u všech medií, a zjistili jsme jenom mizivé procento výjimek z tohoto pozorování, že totiž v mediumistických sděleních na malé množství pravdou a přesností ohromujících sdělení připadá často až desateronásobný počet buď nepravd či dokonce nesmyslů, anebo spekulativních, obojakých a někdy poťouchlých a hlavně chaotických odpovědí. Čím více nás potom ovšem musí zajímat ona zrnka pravdy, která v obsahu ostatní chaotické kaše jsou do očí bijící — buď ryze prorockou povahou, jindy zlatými zrny moudrosti — vždycky však předně tím, že je naprosto nelze přičíst na vrub ani duchové vyspělosti kohokoli z přisedících ani jejich podvědomí a tím méně mediu. A právě tato zrnka prošeďší filtrem media tak jako skoro „propašovaná“ nás zajímají nejvíce a v závěrečném úsudku k nim znovu obrátíme pozornost. V dobách, kdy Kardekovský spiritismus u nás ještě začínal, mívala úroveň sedánek charakter „cítýrování duchů“. Avšak projev zemřelého — byť obsahoval i do očí bijící detaily pravdivosti — musíme považovat skoro vždycky za „bílou vránu“, protože součet toho všeho, co představovalo žijícího člověka, jest po smrti ohrožen takovou měrou a podroben tolika změnám, že musíme na svém příměru setrvat. Kdybychom však od svého tvrzení upustit mohli, musel by tento projevující se zemřelý míti podle zákonů transcendentna ke svému projevu zase takovou „bílou vránu — medium“ popřípadě i bílé vrány, účastníky takového zasedání. Všimněme si však ještě jiných analogií platných pro takřka všechny media, co jsme kdy viděli. Každý si jistě všiml, že v sedáncích se s oblibou projevují předně velké postavy jako: Žižka, Komenský, Napoleon, Kleopatra atd., atd. Přejde-li ale do seance třeba nějaký hudebník, pak medium rádo servíruje zase Smetanu, Mozarta nebo Beethovena. Stejně nápadným nám bývalo, že velké procento spiritistických sedánek představují projevy „trpících duší“, které dosti často na svoje utrpení upozorňují v karmické závislosti k někomu z přisedících. Stejně shodnou bývá u medií i doba trvání seance — často úměrně dlouhá a někdy také bez dění vůbec, anebo s velmi dlouhým úvodem k projevům. Jindy nás udivila nápadná rozvláčnost projevu s chudoučkým obsahem. Shrneme-li taková pozorování, objevíme několik činitelů, jejichž střídavý vliv je tu nesporný:

1.) Základním a podpurným prvkem mediumismu jest náboženská emoce. U všech zúčastněných jest důležitým momentem očekávání, které se slévá v pocit kolektivního ladění, prováděného bezděčně dobře, a proto i nutné kolektivní vzrušení má dosti rozsáhlou základnu indukovaných podnětů představivosti, napětí, strachu, nejistoty, víry, též vlivů modlitby a prostě zážitků lehké excitace všech zúčastněných.

2.) Výslednou bilancí je pak uvolňování ektoplasmy u všech zúčastněných a další přelévání — a to již zautomatisované — přímo do oblasti media.

3.) Poněvadž ale předpokládáme, že v řadách medií není oněch „bílých vran“, jež jsme měli dříve na mysli, tj. oněch jedinců, u nichž by součet intelektuálních a mravních hodnot byl na takové výši, aby jejich pouhá představa byla magnetickým induktorem zcela čistých obrazů oné rozsáhlé zahrady Páně, máme zato, že media jsou pouzí pocitoví vypravěči.

4.) Plný mediální trans, nebo jenom lehká excitace — obojí jest podmíněno větší či menší pasivací mozku. Naproti tomu — a současně s tímto jevem se rozvíjí a aktivisuje činnost podvědomí media. Obě složky fungují nejčastěji v přímé úměrnosti jedna na druhé, takže aktivisace podvědomí jest tu pak činitelem nad jiné důležitým, přestože často podceňovaným. Vcelku však nelze ani tuto hranici důrazně vyzdvihovat, neboť je tu nesporná přítomnost ještě vlivů jiných, takže celý jev mediálního transu je dosti komplikovaný. Průměrné medium je prostě vystaveno vždycky součtu vlivů několika činitelů a proto fluktuace myšlenek, podnětů, inspirací nebo skutečných obrazů z astrálna zachycených, je tu podstatně rušena. Každé medium — a zejména medium pracující častěji ve společenství více lidí — mívá často hodně „zalidněný astrál“ — tj. bývá obklopeno celým štábem larev, lačností přitahovaných do tohoto prostředí, jež jim skýtá zvýšené množství nasycení ektoplasmou. Bylo již pověděno dosti o tomto společenství, a zde třeba jen upozorniti, že i tito neviditelní obyvatelé zasahují někdy více, někdy méně do projevu media a mají proto nemalý vliv na jeho obsah. Oni bývají tvůrci vypočítavých podvodů, v nichž inspirují projevy slavných, nebo žádoucích postav, milovaných zemřelých, nebo tzv. ochranných duchů kroužků a všelijak komplikují průběh sedánky. Starají se, aby měla náplň po jaké touží účastníci a to jen proto, aby průběhu využili plně předně pro sebe.

Z těchto přehledných poznámek je vidno, o jak mnoho vlastně v mediumismu může jít, a přece, jak málo tu lze získat. Třeba si ale uvědomit, že obliba spiritismu je předně v tom, že vůbec něco pozitivního vypráví o transcendentním světě, o němž tolik lidí chce něco vědět a osobně smyslově z něho cosi zažít. Mediumismus nám bezděčně přivádí na mysl paralelu s kdysi tak oblíbenými jarmarky. Tam jsi totiž za laciné peníze dostal zdánlivě totéž, co jsi viděl ve výkladních skříních se zcela jinými, vyššími cenami. A tak, jak ony ceny na jarmarku byly všem dostupné, tak i jeho láková pestrost byla pro všechny. V duchovnu se však lidé bojí nakupovat za tyto vyšší ceny. Bojí se dokonce i pohledu na odstrašující ceník, na kterém snad každá cena obsahuje současně i přírážku odříkání...

Spiritismus však je cosi jako „podomácku pěstované duchovno“. Bezděky se nám tu vkrádá znovu paralela o zvířatech „podomácku pěstovaných“. A přece nelze podomácku pěstovati např. vlašťovky, nebo jiné tvory, jimž prostředí, výběravá slučivost a jiné předpoklady takový způsob života nedovolí. Avšak ony shluky larev dlících v aurické oblasti media považujeme za tato „zvířata podomácku pěstovaná“. Kategorie jiná, které tyto podmínky nevyhovují, jest ale v našem příoměru onou bílou vránou, paprskem, zlatým zrnkem, které tu a tam proklouzne řetězem zčeřeně hladiny media. Důvodně jsme řekli tu a tam, neboť dosažení celistvých obrazů astrálna předpokládá schopnost tak dokonalého ladění, aby zcela vyloučilo poruchy sdružovacího procesu. Této schopnosti však nelze nikdy u chaotického a jednostranně citového mechanismu zjistit. Viděli jsme však přece jen případ, kdy jisté medium během let věnovalo svému vnitřnímu životu tolik péče, že po desítkách let na místo jeho původních transů jsme konstatovali schopnosti tak podivuhodné extase, že medium se vskutku vypracovalo v naši „bílou vránu“ — a to vlastním přičiněním.

Devisou těchto úvah nemůže být nic jiného, než poznání, že stejně jako v materiálním světě, tak prostě v každé oblasti bytí stojí v popředí analogie zákona dvojí polarity. V přeneseném slova smyslu zde máme znovu problém, jímž jest stigmatizováno každé bytí, totiž „problém dobra a zla“. Je pochopitelné, že v rámci tohoto úkolu tento problém řešiti nebudeme. Přece však nemůžeme přejíti mlčením jeden detail, o jehož závažnost jistě klopýtl každý badatel, který zatoužil po styku s neviditelnem, a proto i každý spiritista. Je to údiv nad „lží z neviditelna“. My však nezapomínáme základní these Hermovy desky, která říká: „Jak nahoře, tak dole“ — a proto víme, že ani onen tajemný astrál není pro nás než analogií toho, co jest zjeveno na zemi. Proto se také tolik neděsíme určitých zkušeností s astrálnem, jestliže jsme téhož poznání dosáhli zde mezi lidmi — poznání, že i lidé umí „lháti ve jménu pravdy“ a že užívají všech schopností, aby jejich lež byla dokonale podobna pravdě — stejně jako to umí jejich neviditelní epigoni — larvy.

A hle, proč lež? Proč pravda?... Proč ona bezvýhradnost obou pojmů a tudíž i jejich krajní odlehlost? Zřejmě proto, abychom poznali krajní póly řádu, z něhož čerpáme, a komparací z něho vycházíme k jakémukoli poznání. Vyjdeme-li proto od jevů zcela hmotných, biologických, fyzikálních, přes vjemy smyslové a citovou činnost i život myšlenkový až ku pojmům zcela abstraktním, sestavíme si

doslova žebřík protikladů, jehož prvé příčky se opírají o hmotu země a míří k onomu bytí, jež končí domovem Ducha — Nirvanou. Hle, Jakubův žebřík a jeho příčky kladu a záporu, příčky střídání, Jakubův žebřík, jehož každý stupeň si třeba uvědomit, učiniti živým a to komparací obou pólů současně. Ukažme si na schematickém obrázku nějaký takový žebřík, v němž vzestupnou tendenci můžeme sledovat také v záporech:

—————▶			vzestup			
1	2	3	4	5	6	
světlo	jistota	síla	činnost	tvoření	život	
tma	nejistota	slabost	nemohoucnost	zanikání	smrt	
			—————▶	sestup		

Světlo, jehož protikladem jest tma, dává všemu živému pocit jistoty, jejímž protikladem jest nejistota. Jistota však vlévá sílu, jejímž protikladem je slabost. Síla se pak musí využít v činnosti, jejímž protikladem jest nemohoucnost. Každá činnost evokuje tvoření, jehož protikladem jest zanikání. Tvoření je úvodem k novému životu dávajícímu světlo. Protikladem života je smrt, končící ve tmách. Oba póly pak nastupují nový cyklus, kruh počínající světlem a jeho protikladem, tmou. Rozšiřováním a úpravou uvedené tabulky bychom dospěli k nesčetným analogiím. Vraťme se nyní ještě několika slovy ku problému „lži z neviditelná“. Zdrojem je tu sobectví a máme na mysli prostou lež. Je-li bezděčná, pak vyšla z nevědomosti. Je-li však úmyslná, pak je prostým zlem.

A zlo jakožto hodnota destruktivní vychází vždycky ze slabosti a nemohoucnosti. Silnému stačí síla, slaboch se uchyluje ku lsti, aby náskok vyrovnal a dosáhl svého sobeckého cíle. I zde jsme měli na mysli larvické služebníky našeho lidského astrálu, služebníky, o nichž jsme pověděli beztak již dosti a proto obrátíme nyní pozornost k další kategorii obyvatelů astrálna, mezi něž patří vedle podivných zplodin lidské a zvířecí imaginace i vlastní astrální těla zvířecí, dle některých teorií tzv. Kama rupa zvířat a vedle nich celá kategorie démonů.

Snad po právu bychom tyto existence rodící se v šeru pudové žravosti a chtivosti bytí nazvali hříčkami obrazivosti, nešťastných náhod poskvrněné tvořivosti, avšak tato oblast nemohoucnosti vedoucí k magickým paktům a hostinám krve by nás vlastně ani příliš neupoutala, kdybychom si nakonec i odtud neodnesli námět k zajímavému pozorování. Tato skupina kategorických larev, démonů, stojí proti sanogorickému pólu v paralele zla proti dobru, stejně jako blázen proti geniovi. Nevíme zda profánnímu je dosti zvukným kontrastem dobra a zla, neb života a smrti, protože ku komparaci těchto hodnot sahá většina lidí nejčastěji teprve tehdy, je-li jimi jejich sobectví dostatečně ohroženo. Nám však tyto koncovky každého dění znějí přece jenom ostře, neboť víme, že každé krajní vychýlení k tomu či onomu pólu jest jevem připomínajícím náhlé zvolnění tepu lidského srdce. Odlehlost pólů se tu zvýší a výkyv vpravo či vlevo znamená přerušení, výstup na krajní mez řádu, jehož rytmus jinak plyne středem. Život se odehrává mezi dvěma póly a bez nich by rytmu nebylo, právě tak, jako by světla nebylo bez rytmu. Proto také můžeme i podstatu každé myšlenky, každého citu a každé lidské představy měřiti hodnotou jejího rytmu. A co jsou potom ona všechna společenstva neviditelných pro nás bytostí i ve své téměř ohromující různosti? Nic více, než pouhými projekcemi přírody a jejího tvůrčího rytmu probíhajícího mezi oběma póly. Astrální světlo, ono vševědoucí zrcadlo života zachycuje a otiskuje nejen vše, co se kdy stalo, vše co bylo vysloveno a zjeveno, ale i všechno, co z nitra vyšlo ven anebo opět zašlo do temnot zapomnění. Není myšlenky, citu nebo činu, není děje ať hmotného či niterného, který bychom nemohli zde přečíst a vidět jako v současnosti. Proto také není bytosti a není existence, jejíž zjev a tvářnost by zase nebyla výkladem určité ideje. Není pochyb o tom, že každá idea ba i každý princip může být proměněn v zážitek a může býti pocitově kvalifikován tak, že jeho podstatu lze v lidském vědomí registrovat. Nelze to však vyjádřit jinak, než příměrem, podobstvím nebo symbolem. A symbol je už idea vyjádřená tvarem, je to abstraktum promítnuté do konkrétního. V chemii znamená sublimace jev podobný destilaci v tom, že produkt získaný ochlazením par je hmotou pevná. K destilaci bychom mohli přirovnati proces prvý, tj. vtělení ideje v pocit — tedy v zážitek.

Sublimací bychom však nazvali proces druhý, tj. vtělení ideje v konkrétní tvar. Kdo však by chtěl naopak hledat tomuto tvaru odpovídající ideu, měl by už úlohu méně snadnou. Tato inverse je ztížena stejnou měrou, jako řekneme-li: podle výrobků hledejte tvůrce. Nuže: nejsou-liž i naše bytosti skoro všech kategorií nic více nad to, než konkrétní určitých idejí, někdy lidských a jindy zase konkrétní

činitelů jiných a méně zbadatelných, protože mimo náš bezprostřední obzor citový nebo intelektuální a často vyšedší z automatismu indukce samotné přírody? Jelikož tedy každé ideji nebo každé vlastnosti odpovídá určitá forma nebo tvar a stejně tak i barva, pak vidíme princip této inverse i v hodnotě lidského poznávání, v hodnotě představ a tudíž prostě v celém asimilačním procesu, jaký probíhá mezi hmotou a duchovnem.

Pak pochopíme, proč obraz takového anděla nebo ráje je v představách modlivé babičky něčím jiným, než v představách zasvěcence. Stejným způsobem si vysvětlíme, proč existuje vůbec jakákoli ohyzdnost bytostí, škaredost tvarů, známe-li jejich polární opaky, a proč krása jest přímým výkladem řádu stejně tak, jako ohyzdnost jest dokladem chaosu nebo nemohoucnosti, čili neřádu.

Z tohoto hlediska lze již snáze pochopiti, proč velká většina obyvatelů naší nejbližší druhové úrovně, tzv. astrálu, jsou ve svém původu pouhé odlitky, obaly, a nic více, než zevní projevy něčeho, co se odehrálo ve vnitřku. Začaly však život tím, že byly zprvu jen zážitkem. Protože ale v zážitku byl rytmus, byly jím vysloveny a zformovány. Staly se tvarem. Hle klíč a princip pouhé existenční proměny, jejíž analogie můžeme sledovati ve výčtu bytostí, jež jsou předmětem našeho tematu a které si nyní v přehlede seřadíme. Jsou to:

1.) Lidské myšlenky, obecně jako vehikula všech produktů života intelektuálního, citového, současné zásahy podvědomí, vše s průvodem nesmírné obrazivosti.

2.) Larvy precisované určitou základnou, tj. druhovým posláním. Tvořeny mohou být bezděčně, či vědomě, avšak vždycky postupným nabíjením, tj. rytmem a tedy jen mechanicky. Nemusí tu být zvláštní účasti pocitu ani představ, a proto celý proces probíhá bez momentů vzrušení. (Zvyky, pohodlnost, sobecké zvyklosti.)

3.) Larvy vznikající opět progresivně, ale s vyslovenou účastí emoce. Tvořivým zdrojem je vzrušená mysl, vzrušená představa a citové napětí, očekávání, touha atd. (Sběratelství, sobecké emoce, fascinace, nadvláda, hypochondrie, fixní ideje, sebevražda, sanegorické i kategorické larvy.)

4.) Larvy vznikající náraz, mocným výbuchem nahromaděných afektů, např. strachu, zoufalství, hněvu, lásky, očekávání úmrtí aj. (Tzv. strašidla na opuštěných místech, geniové loci a někdy i geniové generis, sebevrahové, larvy kleteb, kategorické i sanegorické larvy.)

5.) Larvy vášní, zvyků a neřestí a larvy vzniklé z podvědomých podnětů pudového komplexu. (Erotomani, kleptomaničkové, alkoholismus, narkotika, karbaníci, succuby, incubové, fixní ideje, onanie, maniáci.)

6.) Bytosti subtrahentní se stejnými principy vznikání jako kategorie předchozí avšak v užším vymezení jsou to starší obyvatelé lidského astrálu, často již o mnoha vlastnostech, někdy rozšiřovaných až ku dvojnické similitě svého stvořitele. Stojí na rozmezí bytostí, které měly jednoho tvůrce a bytostí kolektivních nebo egregorických s větším počtem tvůrců. (Vampyrické dvojnictví.)

7.) Vampyrové vzniknuvší z existence bytosti subtrahentní, obecně pak vampyrismus ve fyzickém těle (vlkodlaci) a vampyrismus netělesný. V přesném rozlišení z řady subtrahentních bytostí jsou to larvy krajního egoismu, vznikající z extrémního vychýlení k jednomu pólu. (Typ trvalého dvojnického vampyrismu.)

8.) Démoni. Příbuzenská kategorie předchozí varianty sub 7. Larva extrémního egoismu vznikající někdy při tzv. paktech s neviditelnem. Sem náleží různé varianty tzv. krvavých obětí. principem vzniku je tu prostě prolítí krve, kterým se kategorická larva osamostatňuje tak, že může opustiti v určitém případě svého tvůrce. Ale i nadále strojí zlo směřující k vraždě a navozuje situace, při nichž může být prolita krev. V magii tohoto momentu bývalo užíváno v rituálu tzv. „zeleného myslivce“, ve kterém se z larvy tvoří démon tím, že se při evokaci nutí ke zhmotnění pohružkou zkažení připravené čerstvé krve přilítím kyseliny. Ve starém Řecku však mělo toto slovo jiný význam. Démoni Řeků byla kategorie dobrých duchů, geniů, ochránců člověka.

9.) Služební duchové. Vytvoření má své varianty, z nichž názorným jest tibetský způsob tvoření tzv. Yidama. V podstatě se jedná buď o larvu s druhovým posláním kategorie bezděčné nebo připravené. Jindy se vhodnými rituálními praktikami dociluje poutání nějaké astrální bytosti, která se během doby sdružuje s matricí, voltem, pantaklem nebo předmětem, který operatér přichystal. I zde se pracuje s výběravou slučivostí. Výjimečným případem bychom mohli nazvat užití bytostí elementárních — jakožto služebních duchů.

10.) Oživené obrazy a sochy. Podkladem je někdy fotografie, jindy obraz. Společným a častým principem mnohých variant této věci je poutání, resp. řízení emotivních představ na volt (nabíjení voltu). Může pak jít buď o pouhou vitalisaci, během které dochází někdy ku sdružení astrálního obrazu s voltem operátora. Vždycky však během vitalisace se ztotožňuje současně s voltem larva vytvořená jedincem či kolektivem, nebo dokonce subtrahentní bytost podstaty egregorické. Může ale také jít o alternativu podstaty zcela jiné — bylo-li oživení prováděno egregorem takových jedinců, jež jsme nazvali kdesi „bílymi vranami“ a byla-li tedy vitalisace prováděna na jiném principu, než pouhým sycením ektoplasmou. Průběh je pak jiný a celá věc vstupuje již na pole pravé theurgie, tj. práce s divinitami. Zde lze hovořit o oživení přímém a možnosti učiniti si kteréhokoliv z geniů či božstev všech dob i národů živoucím pro přímý styk. (Genius generis, relikvie, poutní místa, kult předmětů, prsteny, amulety a talismany — a dle uvedené výtky i divinity.)

11.) Larva kolektiva. Princip tentýž, jak byl vyličen v odstavcích 2 a 3. Tvůrcem však již není jedinec. Tvořivým zdrojem je množství, které na procesu bere účast někdy bezděčnou, prostým vzbuzením zájmu o volt. Jindy toto množství lidí sdružuje nějaká idea všem společná, třeba náboženská, politická, rodinná, sportovní atd. Takové tvůrčí kolektivní tělo je ovšem proměnlivé, a proto i výsledná bytost má tento charakter. (Genius generis, genius loci, strašidla, kult předmětů, infekce vírou, larvy pověr a modliteb, zařikávání, larvy kleteb, larvy psychy davu a opět larvy náboženské aj.)

12.) Bytosti egregorické. Tato kategorie se podstatně liší od předchozí třídy, neboť je příkladem kolektivního tvoření téměř vždy záměrného a nad to — s výběrem tvůrců. Proto také výsledná bytost již v počátcích bere na sebe charakter svých stvořitelů. Jejich podstatné vlastnosti jsou podstatnými vlastnostmi egregoru. Egregorická bytost je nejzajímavějším středem našich úvah, neboť je přímým spojovacím článkem mezi oblastí lidských koncepcí a oblastí skutečných divinit. Abychom toto upozornění zdůraznili, uvádíme ihned výklad slova demiurg.

13.) Demiurg jest bytost nadaná veškerou mocí, kterou si dovedeme představit, a přeci jsme neuzili slova Bůh, neboť teprve Bůh jest podmínkou Demiurga. Boha, jakožto absolutno si nemůžeme představit, neboť vše z Boha prožíváme a chápeme postupně a v dílčím projevu. Proto říkáme, že z Boha můžeme vzít vždy tolik, kolik z něho chápeme. A protože tato představa nemůže být nikdy definitivní a konečná, nemůže být žádné naše poznání konečným, a tak každé poznání je nám zase zdrojem poznání nového. Proto říkáme v příměru, že Demiurg je jednou z tváří Absolutna. Ale i maximum našich představ o Bohu by se muselo ztratit v nekonečnu. U Demiurga však naše představa jest fixována vlastnostmi. Jdeme-li takto od Absolutna k Demiurgovi, pochopíme téměř naráz všechny Demiurgy, tj. kreace všech náboženství, neboť je bereme jako součást všeobsažného Boha. Připomeňme si Demiurga křesťanského, který již dávno existuje, byv křesťanstvím vytvořen, ale vzpomeňme-li vedle toho mysterií starého Řecka, anebo dokonce mysterií egyptských, bude nám stejně nápadným zase Mojžíš, který přichází s jednobožstvím. Je zřejmo, že adept musí mít toto tzv. mnoho-božství (Šém-ham-fóraš) ze zřejmého důvodu, tj. pro specialisaci vlastností — a tím sil, aby poznávaje tyto v sobě, poznával tak Boha.

14.) Geniové. Jde o kategorii bytostí povahy podobné a vznikající analogicky, jako byl definován Demiurg. V přesnějším vymezení však geniové představují pratvary, vzniklé křížením různých náboženských nebo pověrečných lidových představ, které v astrálu stále existují jako určité hladové formy. Proto jejich symboly — pantakle, bývají zhusta primitivní, a nejčastěji původně kreslené tvůrcem, neb některým z tvůrců, tj. tím, kdo svojí naprostou vírou se účastnil tvůrčího procesu — a kdo je tedy viděl. Jestliže pak zjistíme, že např. jeden a týž genius je v pantaklické kresbě vyjadřován jednou tak, podruhé onak — a tady třeba již dost odlišně, vysvětlíme si to buď závislostí rasovou, tj. druhem úrovně reprodukcí, resp. různou schopností jeho představy, anebo přímo fyzickou schopností „filtru zraku“ — která se rovněž různí od člověka ku člověku. Tvůrce tedy měl svoji individuální představu, která se nakonec ustálila a promítla do určitého pocitu, na který genius-útvár (ne tvar) pak již vždycky reagoval. Zraková představa je však stejným filtrem jako sluchová, kde pak nastoupí jména geniů — avšak jako šémy.

15.) Elementární duchové. Zařadili jsme tuto odlišnou třídu bytostí až skoro do závěru svých komparací pro jejich určitou odlehlost k našim paralelám, ačkoli i zde — a snad právě zde — vidíme elementárnost jednotlivých pólů v názorné jasnosti. Jak vzniklo stvoření živlových bytostí? Zřejmě tak, že tvůrčí paprsek (slovo) procházel jen jedním čistým živlem. Pronikl-li tento paprsek všemi čtyřmi živly současně, vznikala příroda a člověk. I v našich úvahách jsme se snažili zdůraznití ovlád-

nutí oné elementárnosti v našem niterném životě, a proto zmínka o těchto bytostech náleží rovněž do naší studie.

16.) Ačkoli bychom ještě ani nyní nebyli zdaleka u konce výčtu všech variant bytostí, jež buď vznikaly přímo ve společenství člověka, anebo k němu jakkoli přiléhají, přece již uzavřeme tuto řadu úvahou o dvojnictví a jeho pravděpodobnostech.

Dvojnictví. Přestože k jevu dvojnictví dochází za okolností nestejných a někdy dokonce zcela nepředpokládaných, přece jen i tento jev má své konstanty, které zasluhují naší zvláštní pozornosti. Znovu si připomeňme dvojpólovost všeho dění a v našem případě si představme tělo fyzické na straně jedné, kdežto jeho druhý pól — nehmotný protějšek, tělo astrální na straně druhé. Snížíme-li pak vitální intensitu jednoho pólu, zvýší se poněkud vitální kapacita pólu druhého. Největší počet případů dvojnictví náleží do:

a.) Kategorie spontánní, kde aktivita fyzického těla nějak poklesla. Je to: za únavy, nemoci, umírání, smrti.

b.) Ve druhé skupině je tomu podobně, avšak příčinou je zase aktivisace pólu druhého, tj. astrálního těla, která byla tak znásobena, že svojí zvýšenou činností zaplňuje podvědomí a pokračuje i za spánku těla fyzického. Dochází k tomu za prudkých citových hnutí, která evokuje: vytrvalá touha, úzkost, láska aj.

c.) Známe však i případy dvojnictví, které probíhalo za tělesné a normální činnosti člověka, zatímco jeho odlitek-dvojník jednal odděleně od svého fyzického originálu, aniž tento měl o tom tušení. Naproti tomu jsou zaznamenány také případy (např. Goethe), kdy zase fyzický člověk uviděl za bdělého stavu svoje druhé já nezávisle na něm jednající. Největší část jevů této skupiny náleží ku dvojnictví se základnou vampyrickou.

d.) Do této skupiny poslední zařazujeme provedení dvojnického vystoupení aktem vůle.

Ačkoli okultní literatura neostyšně hovoří o přesných metodách, jimiž lze této schopnosti dosáhnout určitým cvičením, přece ve skutečnosti této neomylnosti nestává. Za prokázané však lze vzít, že této možnosti užívali mnozí křesťanští extatikové a na druhé straně ji dosáhli i primitivní jedinci a přece ani tu, ani onde neměl tento jev stejnou podstatu a stejnou výslednou hodnotu. Okultisté tuto věc nazývají „putováním“, nebo vymístěním, či výstupem v astrálním těle — někdy také rozštěpením — nebo hovoří o mentálním putování. Všecky tyto návody jsou však dosti teoretické. Dvojnictví sotva lze navodit jen aktem vůle, tak jako sotva lze přírodě rozkazovat „příležitostně“ — byť i tato snaha byla podložena současnou dobrou imaginací. Základnou této věci je předně schopnost pro normálního jedince vřdycky problematická, totiž schopnost buď náhlého nebo periodického příjmu světla a stejně tak i jeho výdej. Tuto schopnost dlužno nazvat „provozovacím kapitálem“ tohoto fenoménu. A příjem astrálního světla ve větších dávkách, než toleruje sama příroda, je zase již fenoménem. Proč? Protože zdravý organismus snese jen tolik, kolik činí jeho maximální normální spotřeba. Astrální světlo jest organické a anorganické (volné světlo — suprahmota mimo nás). A každý organismus animalisuje (zhušťuje) světlo — avšak opět úměrně konsumpci svého ducha. Není vůbec volního činu bez spotřeby tohoto světla, jehož výdej jest více v našich rukou než příjem. A proto každá intenzivní vášně duše, každé emotivní vzplanutí, výbuch, má vzápětí stejný jev, totiž únik světla. Během každého paroxysmu (duševní vzplanutí — záchvatu) povolí okultní pouta našeho organismu a již proudem uniká z nádrže volní nervové síly tato vzácná tekutina. O unikání světla z podnětu vzrušení mysli jsme pověděli dříve už více než dosti. Poněvadž astrální světlo jest „voskem v rukou lidské představy“, zdálo by se, že přímo zde jest klíč k lidské všemohoucnosti. Leč není tomu „naštěstí“ tak doslova, neboť tyto tvárlivé reakce světla na popudy lidské imaginace mají svůj limit — daný právě rozsahem animalisace a schopností ovládnutí světla. Vydávat abnormální kvanta světla může toliko ten, kdo by byl schopen abnormální kvanta přijímat. Tuto schopnost mají výjimeční jedinci, v jejich čele stojí adept — nebo světec. Adept této schopnosti dosáhl téměř plánovitou přestavbou svého duchovního organismu a tedy aktivitou ducha a ovládá proto emisi i recepci světla přímo. Světec tohoto cíle dosahuje prostředkováním užitím totožností, v jejichž čele stojí víra a z ní prýstící aplikace extase. To jsou tedy jedinci výjimeční. Avšak určitou analogii této výjimečnosti vidíme také u abnormálně nadaných jedinců, tj. u geniálních lidí. Genius opět animalisuje světlo úměrně konsumpci svého ducha — čili značně nad lidský průměr, a proto i abnormálně světlo odbavuje. Opačným pólem genia je blázen. A hle, genialita a šílenství tak vzdálené a přece v tak nebezpečně těsném sousedství. V kategorii trojice výjimek pak

stojí medium. Také medium je schopno enormního příjmu i výdeje světla. Tito tři tedy (genius, medium, blázen) světlo abnormálně přijímají i odbavují. Nasycení animalisovaným světlem se však u adepta (i lidského genia) manifestuje pocitem touhy po činu, pojení touhou — téměř opilstvím — na rozdíl od media, které se přebytkem astrálního světla dusí — vzniká v něm nerovnováha, a ono se cítí slabo, unaveno zdeptáno. Na náš problém dvojnictví aplikováno to znamená, že normální organismus nemůže odbavit abnormální kvantum světla na fenomén, který má často ráz úplné materialisace. Proto je zřejmé, že k němu může dojít spíše splněním některého z těchto předpokladů:

- 1.) Za abnormálních podmínek, jež jsme si vytkli pro abnormální výdej.
- 2.) Za podmínek, jejichž progresivní průběh může zajistit periodický příliv světla a jev pak nastane v okamžiku, který určí sama příroda.
- 3.) Může se tak stát za normálního spánku, za spoluúčasti vlivů vyznačených v odstavci 1 nebo 2 — avšak i bez nich.
- 4.) Stejného výsledku lze dosáhnout v somnambulním stavu nebo v extasi.
- 5.) Častěji se vyskytující alternativou však bývá existence bezděčně vytvořené larvy, přesněji řečeno subtrahentní bytosti, motorisované a posléze konkretisované trvalou snahou anebo touhou takového jedince, který chtěl podobné věci dosáhnout. Pak vstupuje věc opět na pole vampyrismu.
- 6.) Indukcí — podnětem astrálu — a proto také obyčejně bez jakékoli účasti intelektu člověka.

Podnětem je tu spíše nějaké citové agens a to nejčastěji sympatie nebo láska člověka k člověku. K výjimečnosti tohoto fenoménu patří skoro vždycky jeho výlučnost směřující obyčejně k výstrahám nebo dokonce k záchraně člověka. Nezřídka však také dvojník přináší upozornění povahy prorocké.

Věnujme pozornost ještě jednomu činiteli, jehož účast a vliv je tu nesporný. Je to něco, co můžeme nazvat „zvýšením pocitu osobnosti“. Tento jev s pozadím prostého egoismu se však u většiny lidí neuplatní ve smyslu námi předpokládaném. Málokdo umí totiž sjednotit a zharmonisovat svůj psychický komplex tak, aby hrál v životě toliko jedinou úlohu. Je tomu naopak. Člověk si navykl na mnoho tváří a je proto jiným v rodině, než např. v úřadě, jest jiným ve společnosti, a proto také i jeho pocit osobnosti je proměnlivým. Také jeho zvýšený pocit osobnosti se potom promítá podobně do malicherností anebo dokonce i do hloupostí. Něco jiného však vidíme u silné osobnosti. Genius přemíru své duševní síly rád promítá naopak do jednoho bodu, nebo do souvislostí s ním. Pak je jeho duše (astrál) hnána prudce jediným směrem, aby způsobila „zvláštní výkon“. Takto a v podobných modifikacích lze teprve hovořit o dvojnictví za účasti aktu vůle — nikdy však bez účastenství onoho přímého působce, totiž astrálního světla, které je tu řídicím principem. A právě astrální tělo člověka je ono citlivé agens a kondensátor popudů zvnějška i zevnitř. Ono je tudíž středem tohoto fenoménu, který se proto odehrává rovněž mezi dvěma póly. Jest jakýmsi sdružujícím článkem spojitých nádob, z nichž levá jest fysickým tělem člověka — a pravá představuje alternující vědomí člověka — do něhož se přelévají ony přebytky, nutné ku aktivisaci kopie-dvojníka. Zřídka se však astrální tělo odděluje jako zcela samostatná jednotka. Pokud jsme si však i toto ověřili, bylo obyčejně trvání tohoto fenoménu jen krátké, nebo manifestně neukončené. Známe však případ, v němž průběh tohoto fenoménu trval vskutku dlouho, avšak jedinec, který ho zažil, mohl živě vyličit zase jen jeho začátek, kdežto z ostatního nezachoval v mysli ničeho.

Pro všechny fenomény tohoto druhu však platí toto: „Čím hmotnější zjev dvojníka, tím ubývá na síle a životních funkcích fysického těla žijící osoby — a naopak.“ Je to nepřímá závislost, při které úplná a déle trvající materialisace těla astrálního musí přinést rychlé vysátí životní síly těla fysického — a tedy třeba i smrt. Všechny jevy dvojnictví jsou však — i přes všechnu aktivní účast lidské vůle — kvalifikovány předně zásahy přírody. Toliko jev tzv. mentálního putování a jeho varianty podepřené dobře vedenou imaginací jsou snad jakousi výjimkou. Zde se nejedná o přímý výstup astrálního těla, jako spíše jen jeho fantomu-otisku, dočasně aktivisovaného a vitalisovaného příslušným množstvím světla. Jde tu často — a to z počátku — nejdříve jen o jakési prvky alternujícího vědomí, jež jsou postupně syceny světlem, konkretisovány a doplňovány magnetismem duchové úrovně a které v neustálém zrcadlení vedou ku progresivní animalisaci obrazu-kopie, která za krátký čas je schopna poslouchati popudů imaginace, resp. aktů lidské vůle...

Náš závěrečný zájem nás však nutí k paralelám závažnějším. Máme na mysli dvojnictví hodnot vyšších... Ve starých textech, v meditacích křesťanských světců a ve starověkých výkladech Orientu se hovoří často o tzv. „Nebeském dvojníku“. A tento problém jest předním problémem každého vskutku reintegroujícího jedince. Je nepochybné, že mezi Svrchovanou bytostí a člověkem existuje nezbeda-

telný počet bytostí, jimž ubývá na dokonalosti v témže poměru, v jakém jsou vzdáleny od Nejvyššího tvůrčího principu (Papus). Kdyby všechny tyto bytosti prošly filtrem našeho zraku, musilo by je naše vědomí proměnit v pocity a posléze vyjádřit vlastnostmi. Došli bychom ku egyptskému nebo řeckému antropomorfismu s převratnou formulí: „Bůh ve vlastnostech člověka — člověk ve vlastnostech Boha.“

A v těchto slovech je základ — podstata termínu „nebeský dvojník“ a v některých textech „Osobní Bůh“. Smysl všech našich úvah o bytostech neviditelná mířil výlučně sem... a jestliže pásmo našich myšlenek — namnoze třeba velmi neuspořádaných někde temných a nedoplněných důkazy, je příliš schematické, přece jen upřímnému badateli bez užitku nebude. Na závěr nemůžeme říci ničeho nad to, než co jsme upřímně pociťovali již při prvých rádcích těchto úvah: že totiž jakékoli osobní zdokonalení a vývoj jest podmíněn nejvyšší pozorností zaměřenou na čistotu začátku. Jestliže začátky reintegračních prací, tj. prací na sobě, nebyly úplné, začněte znovu. Začínáme třeba vícekrát a to tak dlouho, dokud nenalezneme v sobě samém vše, co na cestu potřebujeme.

Je-li idea, nebo princip, již v počátcích jasná a živá, pak její další prožívání jest silou magnetismu druhové úrovně stabilisováno. Není pak již možno aby v dalším průběhu docházelo k indukčním hodnot jiné podstaty, než oněch, jež byly v počátcích přesně vysloveny. I zde si funkce tvoří orgán, který se již nemůže vyvíjet jinak než určit rytmus začátku.

Jestliže jsme tuto podmínku pochopili, vyjasní se nám tím jakákoli mezera, ať byla dána třeba přiměřením mezery mezi člověkem a andělem — nebo přímo — mezi člověkem a Bohem...

ZÁKONY RYTMU.

Opakování je vibrace. Vibrace je vlnění a vlnění je světlo. Světlo je již energie-síla. Také zvuk na konci své akustické působnosti se mění ve světlo. Je to hranice mezi Bohem a člověkem, tj. ona mez mezi projevem a příčinou, neboť i Bůh stvořil zemi rytmem. Každé opakování se současně indukuje do astrálu a bylo-li dosti silné, pokračuje setrvačností a indukuje se do hmoty osobitým projevem. Každé tvoření na principu rytmu musí však být přerývané — intervalické. Také některé z bytostí astrální — bytosti subtrahentní, larvy, vznikají touto cestou. A právě ony, jež vznikly periodickým přínosem, dosahují největší délky života, neboť se „naučí dýchat“. Jsou to larvy psychických návyků — délky duševního pohodlí. Rytmus je podmínkou tvoření i trvání a naše dýchání, den a noc a bezpočet jiných analogií vysvětlují dobře tento princip tvůrčího dění i obnovy. Je-li smrt zastavením rytmu a prázdnotou, víme, že ji ihned příroda vylučuje — neboť se prázdnoty děsí. Bůh prázdnotu miluje, aby ji naplnil. To je logický tlak polarit.

analogie zodiakální	stupeň	řákový titul	úroveň	antická mysteria		devisa		
♈	vyspívání	—	nižší fyzická vývoj	—		býti		
♉						učiti se		
♊						chápati		
♋	I.	Neofyt sv. zed. učedník	vyšší fyzická princip puzení, sexus	volancie	malá (I.–VII.)	vědět		
♌	II.	sv. zed. tovaryš		dekretismus		odvážiti se		
♍	III.	Rytíř Templu sv. zed. mistr		posismus		chtít a mlčet		
♎	IV.	—		tiraularismus		Lapis		
♏	V.	—				zkouška		
♐	VI.	Pán Jména, eg. Neb-Ran				světlo		
♑	VII.	—	astrální princip tvoření	velká (VIII.–XII.)		cesta		
♒	VIII.	—				Krist		
♓	IX.	Hierofant, eg. Vab-Bunnu	duchovní princip bytí					smrt a život
♈	X.	—						duat
♉	XI.	Ra-adept						transfigurace
♊	XII.	—						soud